

13608
GRATUIT: romanul *Atac în bibliotecă* oferit împreună cu *Flacăra*

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

**GEOANĂ
SAU
STOLOJAN:
CARE-I
TĂRICEANU?**

P/13608



V 24



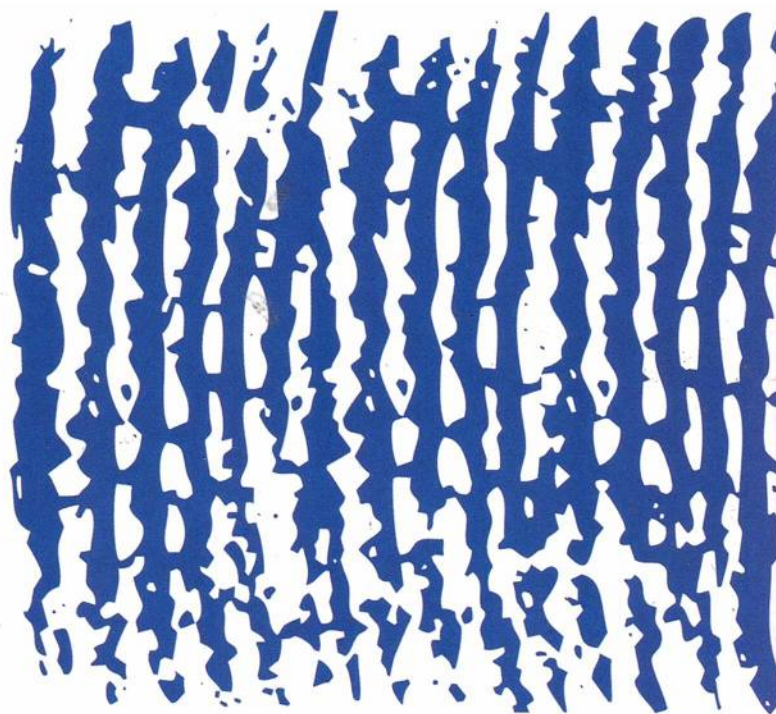
6 422258 000016 00011

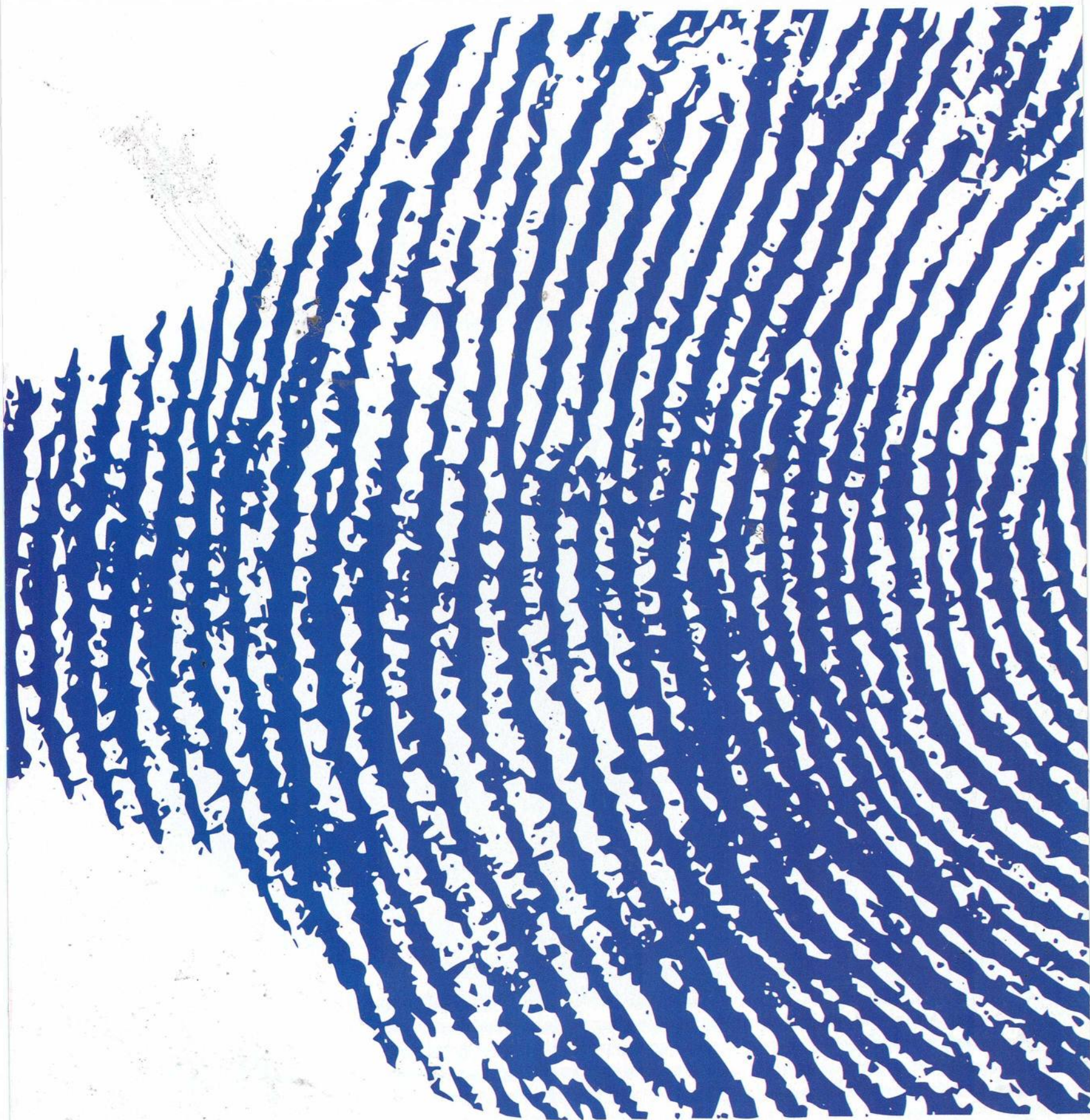
Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION



Consumați cu moderație





A photograph of four young people sitting on a red and black patterned rug in a rustic room with wooden walls. They are all wearing knit hats and casual clothing, appearing to be in a meditative state. The person on the far left is wearing a purple jacket and a grey and white patterned hat. The person next to them is wearing a blue jacket and a blue hat. The person in the center is wearing a dark jacket and a red hat. The person on the far right is wearing an orange jacket and a red hat. They are all looking down or slightly to the side, suggesting a meditative practice.

O comunitate din Apuseni dă lecții de tinerețe fără bătrânețe

Vipassana

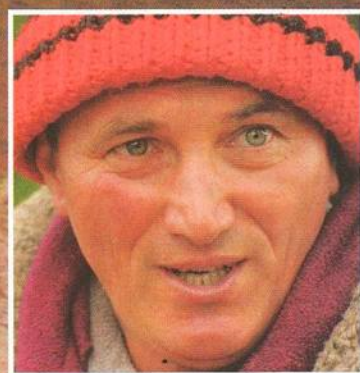
reportaj

Vreo 30 dintre noi, tineri, frumoși, educați, suspecti de o anume înțelepciune, s-au retras undeva în munți. Spre a vedea lucrurile așa cum sunt în realitate. Pentru că asta înseamnă *vipassana*, una dintre cele mai vechi tehnici de meditație din India. Un proces de purificare personală „întins”, pentru cine poate, până la eliberarea totală. Din „strânsoarea” celor trei cauze majore ale suferinței noastre: dorința, aversiunea și ignoranța. De unde o anume iluminare. Sau, cine știe, poate iluminarea însăși. Că nu e om să nu fi avut, măcar o dată în viață, explicită sau dosită prin cotloanele subconștientului, nostalgia iluminării. Și căreia i se spune, cel mai adesea, pentru că trebuie să poarte un nume, Buddha.



Dosarul 1013

Vasile Ardelean Fărcaș este recunoscut ca un maestru între cunoscătorii diverselor tehnici de meditație din România. Unii spun că-i ciudat, alții că-i genial, unii că-i de *dincolo* de realitate, alții că-i în chiar centrul ei. Cei care au fost la Dumbrava de Sus, la *vipassana*, îl caracterizează ca fiind un personaj „foarte special”. El, în schimb, nu se crede vreun guru, ci un *căpșunar* sau un *căprar*, funcție de ce treburile face în ziua respectivă: „Da’ de la care poți învăța, uneori, mai mult decât de la o mie de doctori, care sunt și ei bolnavi. Eu am fost paralizat, la șapte ani, și medicii nu m-au putut pune pe picioare. M-am vindecat singur, am mers în peștera de la Tebea și am meditat. Apoi asta am făcut cam toată viața. Pe vremea lui Ceaușescu m-au luat cu duba, chiar înainte să mă însor, pentru propagandă anticomunistă. M-au dus și la Elena, ea a zis *șase ani*. De închisoare, evident. Am dosarul 1013, cine vrea să-l verifice. Eram mai mulți, pe vremea aceea, ne tot luau, unii au plecat cu Pacea, în țară am mai rămas doar vreo trei-pătru”.



După zece zile, era alt om

Un bun prieten de-al meu, preocupat de tehnici de dezvoltare personală, m-a convocat într-o zi la o *ședință de guvern*, cum îi spunem noi. Adică o discuție pe o temă dată. Cu niște câni mari de cafea, în față, și cu o suferință comună, în spate. Aceea de a nu fi înțeles ce-i cu noi pe lumea asta. Întâlnirile de acest gen se lasă, de regulă, cu hotărâri importante pentru *țara* celor doi locuitori. Unul divortează, altul se duce, în sfârșit, la dentist, cineva își cumpără o mașină prin programul *Rabla*, altcineva nu mai iubește pe nimeni, pentru că acest sentiment, exersat de vreo câteva ori, l-a cam îndobitocit. Mă rog, tot felul de chestii, da' să ne oprim la cele lumesti. De data asta, atipic întâlnirilor noastre, că, de obicei,

exista o *documentație*, omul mi-a trântit-o cam pe nepregătite: „Mă duc la un curs de *vipassana*. Ce zici?” Am reacționat tot atipic: „Du-te, dragă, cum să nu! Da' ce-i aia?” Ori nu prea știa nici el, ori nu prea înțelegeam nici eu. Am dedus că sunt unii, printr-un sat din Apuseni, într-o comunitate numită *Copiii soarelui*, care te învață cum să te eliberezi de energiile negative, prin meditație. Cică zece zile nu vorbești cu nimeni, nu comunică nici măcar prin gesturi, doar stai, cât îi ziulica de lungă, și te analizezi pe tine, îți concentrezi toate simțurile spre înăuntrul tău.

Zis și făcut, el a mers la *vipassana*, apoi ne-am adunat pentru următoarea *ședință de guvern*. Între timp mă documentasem și eu,

părea ceva interesant. Da' nici chiar așa! Când mi-am revăzut prietenul de-o viață, după doar zece zile de meditație din aia, m-am dat trei pași înapoi. Sincer, eram uimită și speriată, în același timp. „Doamne, ce ți-au făcut acolo?” a fost prima întrebare. Mi-a răspuns printr-un zâmbet stălcit. De la atâta nevorbit, avea gura ușor înțepenită. Nu știam cum să-l iau, era și nu era el, parcă mă întâlneam cu un străin, pe care îl știam, totuși, de undeva. Slăbise 15 kilograme, arăta la vreo 30 de ani, deși poartă 47, avea o privire senină, mieroasă, el, care de obicei e trist și îngândurat. Lumina, pur și simplu, în jur, îți venea să-l iei în brațe și să-l pui la rană. Schimbarea era atât de șocantă încât m-am blocat și n-am mai zis

Copiii soarelui susțin că practicarea *vipassanei* are, ca efect secundar, vindecarea unor boli fizice dintre cele mai grave: „Am avut oameni care au scăpat de diabet, cancer la plămâni, chiar și un copil cu SIDA s-a făcut bine. Până în urmă cu vreo cinci ani, o grămadă de bolnavi veneau aici ca la doctor. Le-am demonstrat că se poate, dar acum nu mă mai ocup cu asta, nu e rostul meu. Că, după ce se vindecă, oamenii își văd de prostiile lor și iar ajung în suferință. Așa că n-are rost, e pierdere de timp”, explică Ardelean Fărcaș.



Fotografie de grup cu niște *copii ai soarelui*

Cristina: „În 2003, am venit aici la un curs de *vipassana*, sfătuită de mama, care fusese și ea. Doar că eu am rămas. Sunt din Piatra Neamț, eram studentă la limbi străine. Simțeam că viața de la oraș mă ucide, încet, dar sigur, acolo contează doar banii, nu și sufletul. În locul ăsta am simțit că pot să trăiesc, în rest doar supraviețuiam. Mi-am terminat și facultatea, am licență în patru limbi străine. Chiar profez, sunt interpret și ghid pentru cursanții noștri de peste hotare. Nu știu dacă e ușor

sau greu să stai aici, probabil că și una și alta, ca orice mod de viață. O să rămân cât o fi să fie, vreau să văd schimbările din acest loc, unde mă simt în siguranță”.

Andrei (fiul lui Adrian Fărcaș): „După ce-am terminat liceul, la Brad, m-am așezat aici, că-i mai bine. Nu mă freacă nimeni la cap, că se tot luau de mine, că tata-i așa și pe dincolo. Or, scuzați, pentru mine tata e foarte important. El m-a învățat cel mai prețios lucru din lume, adică să trăiesc liber. Și asta pot s-o fac exact aici. Am

vrut să plec din țară, la un moment dat, da' nu dau eu libertatea pe niște nimicuri”.

Irina: „Mi-a plăcut aici, de la început, întineresc, în esență, dacă te deschizi mult față de locul ăsta. Scapi de măști, te întorci la ceea ce ești, de fapt. Și, prin cursurile de *vipassana*, poți face ceva concret pentru oameni, îi ajuți să se cunoască, să se împace cu ei înșiși”.

Mirclulică: „Sunt aici de trei ani, am terminat Facultatea de relații economice internaționale, acum am început masteratul. Îmi place viața asta, simplă, redusă la esențe. Locul mi se pare fantastic, sunt legat de el și afectiv, bunica mea este din zonă”.

„Sunteți niște morți ambulanți“

În lume există peste 180 de centre în care se deprind tainele vipassanei. În țări dezvoltate, ca Anglia, de pildă, cursurile au taxe exorbitante, de mii de euro, fiind accesibile doar elitelor. Centrul din Dumbrava de Sus este singurul din lume care are grădini ecologice și asigură o viață naturală sută la sută. Poate tocmai de aceea, aici vin și cursanți din S.U.A., Canada, India, Germania, Australia, Italia sau Grecia.

Copiii soarelui este o organizație culturală non-profit, perfect legală și nu are caracter religios. Nimeni nu te convertește la nici o religie, ești convertit doar la tine însuși, dacă se poate spune așa: „Înveți să fii stăpânul minții tale, să nu mai fii sclavul ei, să ai o viață sănătoasă, fizic și psihic, să trăiești fericit. Nu este nicidecum o ramură yoga. Accentul cade pe gândirea pozitivă, care te ajută să-ți păstrezi echilibrul interior, pentru a avea o viață frumoasă“, susține Adi de la Brad.

nimic. În schimb, am gândit: „Ori asta s-a diluit, ori acolo chiar se întâmplă niște lucruri! Sau poate am luat-o eu pe arătură!“ În vreo două zile, proaspătul întors de la *vipassana* i-a bulversat pe toți prietenii noștri comuni. Toți au văzut ceea ce văzusem eu. Nimeni nu a înțeles ceea ce nu înțelesesem nici eu. Așa că hai în Apuseni, fraților, să vedem ce naiba se întâmplă acolo!

Dacă vrei să mergi la cursurile de *vipassana* e foarte simplu. Intri pe site, trimiți un mail sau dai un telefon și treaba-i rezolvată. Dacă vrei să mergi ca ziarist, totul devine complicat, spre imposibil. Ardelean Fărcaș, *Adi de la Brad*, cum îl știe lumea, liderul comunității, îmi spune, clar, că nu-l interesează nici presa, nici publicitatea, nici faima. Și că a hâșăit, la viața lui, mulți ziaristi de pe-acolo: „Tu, dacă vrei să faci ceva, hai la cursuri, stai zece zile, vezi cum îi și după aia n-ai decât să scrii. Mie nu-mi trebuie prestigiu, ci roșii și varză în grădină. Noi nu ținem asta ascuns, da' trebuie să vii aici, să înveți. Nu așa, să-ți spun eu una-alta, tu să scrii în revistă și să iasă un talmeș-balmeș!“ Acuma, ce să zic, omul are dreptate, în principiu. Numai că eu nu dispun niciodată de zece zile, plus două, drumul dus-întors, pentru o documentare. Așa că l-am mai sunat, am mai insistat, din una-n alta am aflat că avem și amintiri comune. Ne-am mai văzut, cândva, în copilărie. Ceea ce l-a mai înmuiat. Dar tot nu pot să vin când sunt cursurile de *vipassana*, că atunci oamenii au altă treabă, nu să stea la povești cu mine. Și încărcătura energetică e alta, ca *outsider* nu i-aș rezista. În fine, am căzut de acord că se poate, într-o vineri de toamnă. Și-am luat drumul Apusenilor, spre Dumbrava de Sus, la vreo 20 de kilometri de orașul Brad, din județul Hunedoara.

Copiii soarelui au un fel de sat în sat, în sensul că locuințele lor sunt grupate pe coama unui deal. Niște case vechi, țărănești. Din Ribîța, unde se află ultima stație de autobuz, mai mergi pe jos, pe un drum de căruțe, vreo zece kilometri. Te poți încumeta și cu o mașină, la o adică, da' să fie mai de teren. Ori măcar să ai milă de ea, s-o cam

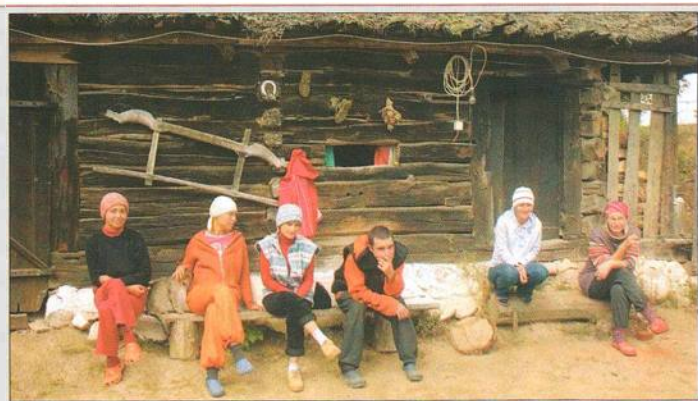


ții în viteza melcului. Am ajuns sus cu sentimentul straniu că intrăm într-o altă lume. O liniște patriarhală, miros de fân proaspăt cosit, joc de culori prin grădini, cerul coborât, obraznic de albastru, peste toate astea, de-ți venea să-l împingi înapoi, cu mâna. La umbra unui nuc, câțiva de-ai casei trebuiau la sortat legume și fructe. De

departe, apoi și de aproape, păreau niște copii care se joacă frumos. Aveam să aflu, mai târziu, că sunt oameni în toată firea, cei mai mulți spre și peste 40 de ani, că unii au și copii... Între ei l-am recunoscut pe maestrul, ei, o să mă ierte, știu că nu-i place să-i zici așa. După binețe, m-am așezat pe o ladă și am intrat, firesc, în „procesul tehnologic“

Dodi: „Nu mi-a plăcut niciodată orașul, simțeam că nu mă regăsesc acolo, totul era o învârtelă fără rost. Sunt din Sibiu și eram student la Cluj, la calculatoare. Am venit la cursul de *vipassana* și de-atunci, de patru ani, am rămas aici. Am oareșce probleme cu familia, nu e de acord cu alegerea mea, dar asta e!“

Mihaela: „Am lucrat ca asistent social, la Iași, vreo opt ani. Când am înțeles ce se face la Dumbrava de Sus, n-am ezitat nici o clipă. Sunt aici de la început, membră fondatoare, pentru că am considerat că forma cea mai înaltă de ajutor e să-l ajuti pe om să se cunoască, nu cu haine sau mâncare. Acum sunt și consilier la Primăria Ribîța, că primarul a cerut un om de la noi, ca să țină legătura cu autoritățile. Mă duc la ședințe, dacă pot rezolv vreo problemă, m-am ocupat de iluminatul public, de pildă. Nu suntem sălbatici, chiar dacă trăim mai retras. Ba, dimpotrivă, ne tot școlim, avem diplome de agricultori, pomicultori, fermieri și nu mai știu ce, că așa ne cere Uniunea Europeană.“





de culegere a porumbelor (niște fructe sălbatic) de pe crengile uscate, adunate în grămezi. Era să mă otrăvesc, așa, din prima, că am vrut să gust nu știu ce boabe negre, de plantă ciudată, toxice, ca atare, dar cu proprietăți vindecătoare, dacă sunt prelucrate. O vreme ne-am văzut de treabă, fără să ne prea băgăm în seamă unii pe alții. Timp în care presupun că Ardelean Fărcaș m-a „scanat”, cap-coadă. Deși zice că nu-i prezicător, da’ unele lucruri îți sar în ochi, pur și simplu, dacă știi să vezi, omul nostru mi-a înșirat toate belelele pe care le am, de la fizice la metafizice. Sigur că nu vi le spun, e mai importantă concluzia: „Sunteți niște morți ambulanti, modul de gândire negativ se propagă prin voi cu viteza luminii. Hai la un curs, să vezi câtă mizerie scoți afară! Că nu mai ai energie, uită-te la tine, nu mai poți, ești secătuită. Răul începe de la voi, din orașele mari, unde tot ce înghiți, de la aer până la mâncare, e toxic. Pui sămânță de grâu, iese grâu. Pui rău, ce-ai vrea să iasă?”

Toți ne naștem frumoși, ca fond natural, apoi ne educăm, în ghilimele, și pierdem totul. Dezvoltăm doar intelectul, iar partea spirituală e acoperită de zgură. Vă pierdeți în mizerii, sunteți bătrâni la 40 de ani, universul vostru interior nu mai lucrează, corpul e o epavă. Sunt peste opt mii de tipuri de cancer în lume și toate pătrund prin aceste spărturi energetice”.

După această muștrulială, pe care mi-o asum, mi-a dat și „rețeta”: „Te-ăș tunde zero, că nu ți se aerisește creierul, te-ăș pune la vreo zece clisme și, evident, la un curs de *vipassana*, să scapi de molozul emoțional, să te eliberezi”. Sună promițător, da’ o lăsăm pentru data viitoare.

Copiii soarelui spun că locul acesta, în care au ales ei să trăiască, are niște energii speciale. El a fost descoperit de Ardelean Fărcaș, în 1984, în ziua de Paște. În urmă cu peste zece ani, l-au cumpărat, cu gospodării cu tot, de la țărani. Membrii fondatori ai asociației se cunoșteau între ei, de la diverse întâlniri pe teme de meditație. Apoi au mai venit și alții, la cursuri de *vipassana*. Și le-a plăcut atât de mult, încât au rămas. Unii au și copii, e o comunitate în toată regula.

Felul în care se trăiește aici este, într-adevăr, simplu, natural, aproape



Doar să șezi, fără să cugeți

Adrian, 47 de ani, manager: „Am fost la cursul de *vipassana* în primăvară, din dorința de-a afla cine sunt eu, de fapt. Că nu sunt nici diploma, nici profesia, nici casa, nici mașina... E o experiență foarte grea, dar folositoare. Acolo am înțeles, de-adevăratelea, bancul ăla cu ardeleni: *Ce faci, bade, șezi și cugeți? Nu, numa' șed*. E foarte important doar să șezi și să te uiți înăuntrul tău. Înțelegi, în sfârșit, că poți păcăli orice pe lumea asta, dar nu și pe tine. M-am simțit atât de bine acolo, încât nu mă mai simțeam, ca trup, cu greutate și dureri, eram doar o conștiință. Condițiile ca să ajungi aici sunt foarte dure, dar merită. Ne trezeam la patru dimineața, meditam aproape tot timpul, în afară de pauzele de masă și odihnă. Trebuia să stăm așezați, nu pe scaun, nici lungiți, cu spinarea dreaptă, într-un fel de turcește, de lotus, de în genunchi, fiecare cum putea. Sigur că înțepeneai, că te dureau toate cele. Și stăteai, așa, obișnuindu-ți ființa cu capacitatea de a fi conștientă de ceea ce se întâmplă, folosind ca vehicul respirația. Inspiram și expiram, atent la ceea ce simt. Mi-au zis să-mi

rad barba, că mă încurcă. Și să-mi dau jos crucea de la gât, din același motiv. Zece zile n-am vorbit cu nimeni, doar cu instructorul, seara, pe probleme legate strict de tehnica meditației. Eu, de pildă, mă simțeam aiurea că nu pot să-i mulțumesc persoanei care îmi puneam mâncarea în farfurie. N-aveam voie nici gesturi, nici semne. Mâncam cu fața la perete, nici măcar nu ne vedeam între noi. Eram vreo 15 femei și vreo 10 bărbați, cazați în case diferite, separați și la meditații. În ultima zi, simțeam că nu se mai termină, aveam, așa, un fel de tensiune. Acum am nostalgia de-a reveni acolo, mă simțeam atât de bine, și fizic, și psihic. Vreau să mă întorc la starea aceea și apoi să reușesc să o păstrez”.



Sexul dăunează grav evoluției spirituale

Sigur că gura târgului spune multe despre copiii soarelui, de la aberația că ar mânca oameni până la orgii sexuale. Deranjat, dar și amuzat, de folclorul cu pricina, Ardelean Fărcaș a refuzat să vorbească despre orice detaliu legat de viața lor intimă. Nu am fost foarte fericită cu asta, dar îl înțeleg. La urma-urmei, dacă scriu despre un chirurg, de pildă, sunt mai puțin importante starea lui civilă, fanteziile sexuale sau cu cine și ce face în pat.

ireal de frumos pentru vremurile noastre. Fiecare zi începe și se sfârșește cu o oră de meditație. În rest, toată lumea are de lucru. La grădină, la animale, în bucătărie, la curățenie... Din piață nu cumpără decât orez, toate celelalte alimente sunt produse la fața locului, sută la sută ecologic: legume, fructe, pâine de casă, uleiuri presate la rece, brânză, dulceturi. Un stil de alimentație care face minuni, de vreme ce toți arată așa de tineri, de vii, de lipsiți de umbre. Și spun că nu s-au îmbolnăvit niciodată de când sunt aici, că n-au treabă de doctori, a fost cazul doar de dentist.

De câteva ori pe an, într-un corp separat de clădiri, organizează cursuri de *vipassana*, pentru începători și avansați. Totul este gratuit și, mai mult, oferit cu drag, pentru că asta contează în calea spre purificare: hrană, cazare, instructori. După curs, dacă ți-a plăcut, dacă vrei să ajuti un viitor student și, evident, dacă ai de unde, poți să faci o donație. Ceea ce, de regulă, se cam petrece.

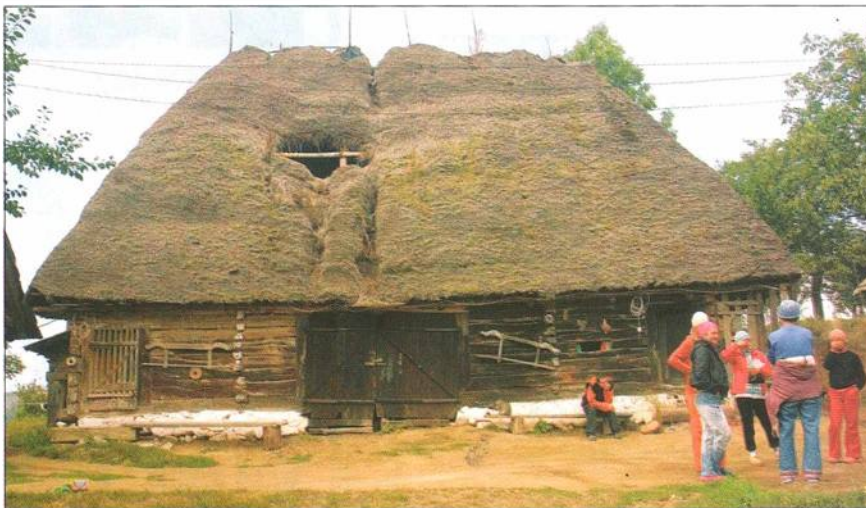
În ceea ce privește bucătăria internă a unui curs, Adi este destul de zgârcit în detalii. O ține, una și bună, că n-am decât s-o încerc pe pielea mea: „Totul se rezumă la observarea respirației, asta e, de fapt, *vipassana*. Te concentrezi pe cum intră, cum iese,

și deja ai scăpat de multe lucruri. Respirația e legătura universului tău interior cu exteriorul, fără ea totul dispare. Urmărind-o, înveți să-ți dizolvi ego-ul, să iei totul natural, așa cum se întâmplă, nu cum ai vrea tu să fie. Dorința, în general, dezechilibrează. Faci, așa, ca un scurt-circuit, nu te mai încarci energetic. Există o lege a naturii și o natură a legii. O să te cutremuri când o să vezi ce putere are mintea ta! Toți avem sămânța sfinteniei, ea e legătură între noi și creator. Doar că, de obicei, o pierdem pe drum. Bărbatul, de pildă, își pierde cea mai

prețioasă energie când face sex. De aia se zice că e bine s-o faci doar pentru procreare, dacă vrei să evoluezi spiritual. În timpul cursurilor de *vipassana*, e obligatoriu să te abții de la orice activitate sexuală. Femeile și bărbații stau separat, aici avem mai multe femei, ca de obicei ele țin în spate spiritualitatea lumii. De aia trebuie respectată femeia, indiferent de cum arată. Gata, nu mai spun nimic, cine vrea să vină să vadă. În alea zece zile, și dacă-i tontoloc tot învață ceva!”

Text: **Liliana Petruș**

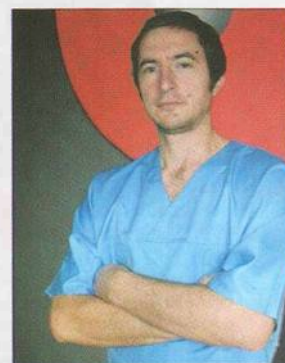
Foto: **Octavian Tibăr**



„Ieșisem din timp”

Sandu, 40 de ani, masaj, student la kineziologie: „Am aflat de aceste cursuri de *vipassana* de la un client. L-am sunat pe Adi, m-a întrebat dacă nu-s nebun, că au mai mers unii cu probleme, au spart geamuri... Mai făcusem meditație înainte, dar nu 11 ore pe zi, e mult, foarte mult. Mi s-a spus că zece zile în acest regim echivalează cu doi ani de meditație de o oră zilnic. La Dumbrava de Sus sunt condiții de mănăstire budistă, totul e decent, dar auster, în același timp, ca să nu simți confort, să nu-ți exacerbezi ego-ul. Măncarea este foarte simplă, naturală, o adevărată revelație pentru pasiunea genului. În principal, făceam două tipuri de exerciții: stăteam nemișcat, într-o probă de fermitate, foarte grea, că-ți trecea os prin os, apoi ne plimbam atenția pe anumite părți ale corpului. Ultima nu-mi prea ieșea, nu-mi puteam controla mintea. După o vreme, nu știu cât, nu mai aveam percepția zilelor, ieșisem din timp. Mă gândeam că ajung acasă și îi găsesc pe toți bătrâni, că a trecut o veșnicie. Concentrarea asta pe interior chiar mi-a folosit. Am devenit mai calm, mai atent, observ tot felul de lucruri, de

nuanțe. Cred că ar fi bine, măcar o dată în viață, să trecem și prin asta. E un exercițiu de interiorizare complet, e prima dată când ești singur cu tine, nu te mai poți minți, nu mai ai unde să fugi, îți ești singur oglindă. Asta e, de fapt, marea întâlnire. Din care înțelegi că adevăratul sine nu ține de prostiile noastre de zi cu zi. Și în planul sănătății fizice se întâmplă niște lucruri. Eu mi-am făcut analizele, înainte să plec, și aveam tot felul de probleme, de la nisip la rinichi, până la mîl la bilă. După două săptămâni, când am refăcut analizele, nu mai aveam nimic. Doctorul s-a mirat, mi-a arătat ecografiile și a întrebat, așa, ca pentru el, ce-o mai fi și asta? *Vipassana*, am răspuns, așa, în mine!”





Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălatanu
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR ȘEF: Liliana Petrus - liliana.petrus@revistafiacara.ro
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL
Cătălin Apostol, Mihai Belu, Dumitru (Pus) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Sumyo, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Laisou, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Stelian, Raluca Șeinoiu,
Bazil Ștefan, Andreia Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR: Laura Tîbăr - dtp@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Lara Haranaciu (Portugalia), Andu Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Iuliza Palanciu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Lies Louw (Senegal), Hoon
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL: Marius Condrat (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,
DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.anghel@publicatiilefiacara.ro,
ȘEF DEPARTAMENT PRODUȚIE - Petru Stoian

petru.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa



Fundația „Premiile Flacăra — România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN



REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: [317.91.37, 317.91.44], Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Pandelea
Administrativ: Constantin Balica, Iulian Slanciu
Citiții din Joră și din străinătate se pot abona
prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Citiții se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

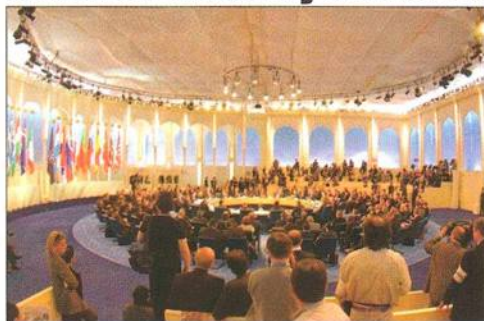
POLITIC

Geoană contra Stolojan



DOCUMENTAR

NATO — Rusia, o imposibilă iubire sau un mariaj din interes



INTERVIU

Aurora Cornu:
„Literatura a fost singura femeie a lui Marin Preda, singura care nu l-a înșelat.”



REPORTAJ SPECIAL

Grădina lui Saadi



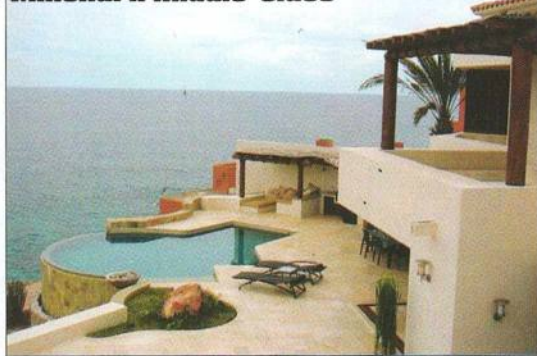
EXCLUSIVITATE

Secta
AUM



DOCUMENTAR

Milionarii middle-class



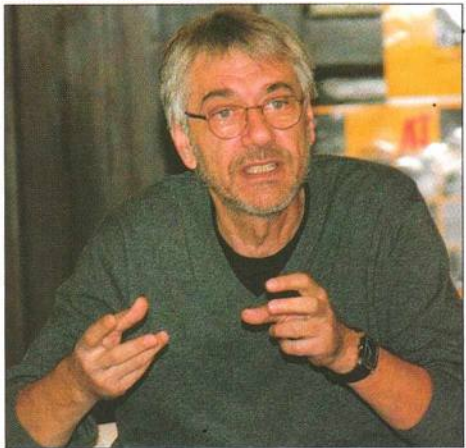
VIP



Anca
Turcașiu
a ajuns
în Paradis

EVENIMENT

Făcătorul de teatru



RESTITUIRI

Monica Lovinescu

36

INTERVIU

Miodrag Belodedici: „Fotbalul nostru mai are încă resurse“

44

FILM/SHOW/TEATRU

Wanted

46

MEDIA

Marius Tucă: „Trăim într-o lume golită de conținut, dar plină de etichete“

48

SPECTACOL POLITIC

Ceasul al doisprezecelea

50

UNDE IEȘIM

The Harbour

52

TURISM

Raiul pe pământ

54

SĂNĂTATE

Se clatină mitul Ayurveda?

62

STIL DE VIAȚĂ

Envy

66

AUTO

Paris, mon amour

72

TIMP LIBER

Catharii

74

BRAND TO BRAND

Senzații și arome garantate Absolut

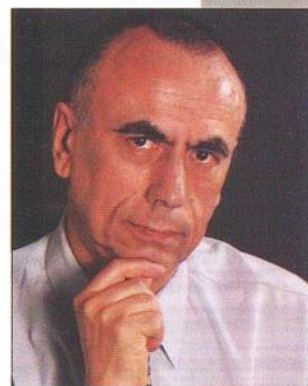
76



Coperta 1:
foto Agerpres

Altceva

O criză cum omenirea nu a mai cunoscut
demult zguduie economiile lumii.



BEREA STANDARD&POOR'S

A pornit cu falimentul unor bănci vestite, ca *Lehman Brothers*, *Washington Mutual*, *Fannie Mae* și *Freddie Mac*. După principiul dominoului, și altele au luat-o la vale pe urma lor. Unele au fost naționalizate sau au fost cumpărate de către bănci mai puternice. Acest tsunami financiar s-a propagat pe întregul mapamond. Bursele au fost primele care au reacționat rapid, tranzacțiile lor având de suferit. Semnele unei recesiuni la nivel mondial au început peste tot să-și facă simțită prezența. Se închid fabrici, se reduce sau se oprește temporar producția, se disponibilizează personalul, sau salariații sunt trimiși într-un concediu pe care nu și l-au dorit. Costul finanțării unor noi afaceri a crescut, accesul la credite e mai anevoios. Pretutindeni se profilează spectrul unor vremuri sumbre.

Nici România n-avea cum să scape din jocul acesta atât de complicat al finanțelor planetare. Deunăzi, de pildă, agenția americană *Standard&Poor's* ne-a retrogradat din grupa țărilor cu un risc scăzut. Asta înseamnă, printre altele, investiții străine anemice, locuri de muncă mai puține. Și la noi au fost înghețate activități, s-au făcut restructurări, și la noi au fost trimiși oameni în șomaj, iar alții au fost trimiși acasă pe o perioadă nedeterminată. Și asta e abia începutul.

Dar nu e așa peste tot. Înapoierea în care se zbate România devine, brusc, un colac de salvare pentru ea. La sate, unde trăiesc cam jumătate dintre români, vacile continuă să dea lapte, indiferente la stagnarea economică, chiar dacă pasc pe marginea șanțurilor. Porcii se îngrașă hrăniți cu te miri ce, păsările din ogradă ciugulesc nepăsătoare grăunțe, înainte de a-și da obștescul sfârșit pentru o ciorbă sau o tocăniță. Grăul, porumbul cresc doar sub amenințarea secetei, inundațiilor sau înghețului, după cum va fi voia Domnului, așa cum s-a petrecut la noi de veacuri. Dar pâine se va mai coace în cuptoarele pe care le au sătenii, și o bucată de mămăligă tot va fi pe masă. De altfel, și roșii, castraveți, ceapă, usturoi și tot ce se mai poate cultiva în solarii. Așa că reacția lui badea Ion, care stă la taclale în crăsmă, e cât se poate de firească: „*Standard&Poor's*? Asta ce marcă de bere mai e?”

George Briceu

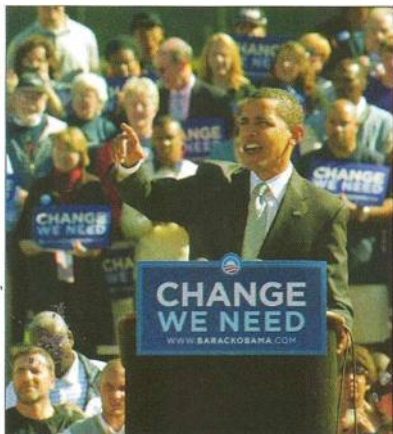
În numărul viitor:



- O să ne gâlcim pe tema... ce partid câștigă alegerile?
- O să aflăm totul despre PENTAGON-ul în acțiune.
- O să ne delectăm cu... frumuseți asiatice.
- O să vedem cum e să poți fi medic... și puțin cow-boy, în același timp.
- O să ne învățăm în miezul unor afaceri curate... și mai puțin curate.
- O să ne înscriem voluntari pentru Africa.
- O să ne întâlnim cu Borges și, dacă mai avem timp, cu Peter Sloterdijk, cel mai proeminent filosof german la această oră... pe probleme de actualitate fierbinte.
- O să mergem la un super-party CHIVAS.

Obama a câștigat America

Senatorul democrat Barack Obama a câștigat cursa pentru președinția Statelor Unite ale Americii, devenind astfel primul președinte de culoare din istoria SUA. Potrivit presei americane, Obama a obținut peste 300 de mandate de electori, depășind pragul de 270 de voturi necesar pentru a fi ales în funcția de președinte al SUA. Pe tot parcursul campaniei, Obama a fost în general în topul preferințelor americanilor dar, culmea, el a fost și preferatul europenilor, care l-ar fi votat în majoritate, după cum au arătat sondajele de opinie publicate înainte de alegeri. Pe 20 ianuarie 2009 Barack Obama va depune jurământul preluând astfel oficial președinția SUA, într-un moment economic dificil pentru această țară.



Un român

Omul de știință George Emil Palade, singurul român care a câștigat un premiu Nobel, a murit la vârsta de 96 de ani, în Statele Unite ale Americii, unde trăia de mult. Cercetările sale în biologia celulară au fost răsplătite în 1974 cu premiul Nobel pentru Fiziologie și Medicină. În 2007, președintele Traian Băsescu i-a acordat cea mai înaltă distincție a României, Ordinul Steaua României în grad de Colan. Dispariția lui George Emil Palade ar trebui să fie un prilej de a ne aminti că mai există, totuși, și români care lasă în urma lor altceva decât frivolități, scandaluri, tunuri în afaceri și/sau traseism politic.



Fapta generalilor

Instanța supremă a confirmat, prin sentințe definitive și irevocabile, condamnarea la câte 15 ani de închisoare a generalilor (r) Victor Atanasie Stănculescu (foto) și Mihai Chițac, pentru implicarea lor în reprimarea revoluției de la Timișoara, în decembrie 1989. Decizia a fost urmată imediat de încarcerarea celor doi, lucru care a suscitat numeroase discuții. Nu suntem în măsură să confirmăm ori să infirmăm sentința, dar sunt ridicole argumentele că a trecut prea multă vreme și că e vorba despre oameni bătrâni. Dacă sunt nevinovați, e grav – dar dacă sunt vinovați, condamnarea e normală oricând și în orice condiții.

Cu cap și fără cap

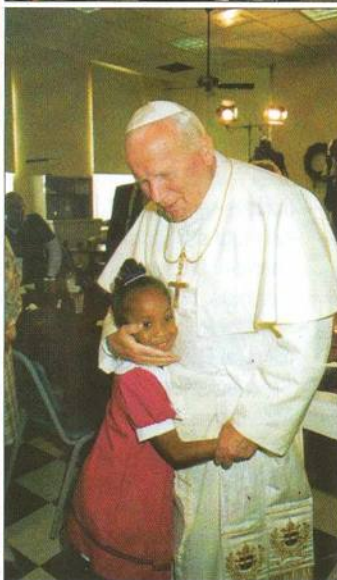
„Orice om cu cap își dă seama că o astfel de creștere nu e sustenabilă”, a declarat premierul Tăriceanu despre mărirea cu 50% a salariilor profesorilor ieșiți în stradă. Astfel, domnia-sa a sugerat că în Camera Deputaților, care votase legea respectivă, ar exista o largă majoritate de oameni fără cap, inclusiv membri ai partidului său, inclusiv ministrul de resort. În disperare de

cauză, Varujan Vosganian, ministrul Finanțelor, a făcut apel la BNR, Curtea Constituțională și Consiliul Suprem de Apărare a Țării! Bine că n-a cerut ajutorul UE și NATO. Între timp, legea a fost declarată constituțională. Urmează banii. De unde?



Dezvăluire uimitoare

Ioan Paul al II-lea a supraviețuit și unei a doua tentative de asasinat, înjunghiat de un preot, în 1982, la un an după ce fusese împușcat în Piața San Pietro. Atentatul a fost ținut secret până de curând, când a fost povestit de către fostul său secretar personal (timp de 40 de ani), Stanislaw Dziwisz, în prezent cardinal de Cracovia. Incidentul s-a petrecut în orașul sfânt Fatima din Portugalia, iar Papa și-a continuat călătoria fără să spună nimic despre rană. Fostul suveran pontif a murit pe 2 aprilie 2005, la 84 de ani. Filmul documentar *Mărturia*, avându-l drept povestitor pe actorul britanic Michael York, ecranizarea memoriilor publicate de Dziwisz anul trecut, a avut premiera oficială la Vatican, în prezența actualului Papă, Benedict al XVI-lea.



Se poate și mai rău

Dacă recesiunea v-a dat fiori, dacă v-au crescut ratele la credite și v-au speriat măririle de prețuri, iată o posibilă comparație consolatoare: în Zimbabwe, rata anualizată a inflației a ajuns la... 231 milioane la sută!! Economia statului este în ruină, confruntată cu o rată a șomajului de 80% și o cădere generală a producției, în vreme ce prețurile cresc la fiecare oră. În imagine, susținători ai Mișcării pentru Schimbarea Democratică (MSD), protestând față de lista de miniștri anunțată în capitala Harare. MSD amenință să iasă din guvernul de unitate națională din cauză că partidul președintelui Robert Mugabe controlează toate ministerele-cheie.



Consumați cu moderație.

GEOANĂ CONTRA STOLOJAN



Cele mai serioase propuneri de premieri care se înscriu în cursă nu sunt mai multe de două: **Mircea Geoană și Theodor Stolojan. De ce? Ele înfrunchează, la ora actuală, și partidele cu cele mai bune scoruri în sondaje: PSD și PLD. N-ar strica o scurtă analiză a produselor politice „care sunt”. Ei, adică. Ați înțeles, bănuiesc. Dacă nu, vă traduce Vanghelie. Ultimele sondaje, de la începutul lunii noiembrie, îl plasează favorit pe Stolo, cu 6-7% în fața lui Geoană. Al treilea e Tăriceanu cu 25%. Restul (inclusiv Adrian Năstase) nici nu mai contează.**

GEOANĂ. PUNCTE TARI: Cunoștințele unui diplomat de carieră. Ar putea gestiona, mai curând, o relație pe externe și de reprezentare. Nu și-a atras degeaba porecla de „prostănac”. Iliescu i-a aplicat eticheta ca o lovitură la adresa lipsei sale de pragmatism. Nu pare hârșit și țâvălit prin toate „sosurile” și „alfiile” politice. Are, într-un fel, o anume ingenuitate, dar nu vecină cu imacularea, ci mai mult cu naivitatea. Acel „prostănac” la așa ceva se referă. Grasează în politică, dar și în viață. Are finețea unei fete – și nu incisivitatea unui mărfar. Poate câștiga prin ricoșeu.

SLĂBICIUNI (Fierbințeli de campanie): Introduce fragilitatea unui „băiat de porțelan” în politică. Niciodată n-a părut un „mascul alfa”. În politică, firește.

OPORTUNITĂȚI (& oportuniști): Una, mai cu seamă. Ca partidul pe care îl reprezintă să câștige cu un avans (mai) consistent. Altfel, va rămâne să facă pantofii altui premier.

THREATS: Apariția unei a treia propuneri, fulgerătoare.

STOLOJAN. PUNCTE TARI: Discurs autorizat despre economie. Totuși, trebuie să recunoaștem, nici Stolo nu are stofa unui „mascul alfa”. (Acum, cei drept, dacă ne gândim bine, doar Mariean ce mai are stofa unui „mascul alfa-beta”) I se pot pune în cârcă renunțările repetate, din diverse „motive de sănătate”.

SLĂBICIUNI (Fierbințeli de campanie): Imagine „crispată”. Cu dinții strânși, la propriu și la figurat. Și cu bugetele aidoma, dacă ne gândim la guvernarea din 1992. Ceea ce ne duce cu gândul că Stolo și-a atins, de multă vreme, maximum. Sincer, președinte nu îl văd – nici măcar în opt ani (două mandate), dar, cine știe...

OPORTUNITĂȚI (& oportuniști): Ca o parte substanțială a electoratului lui Traian Băsescu să își transfere simpatiile asupra prim-ministrului propus, susținut și impus de președinte în sânul formațiunii politice pe care a păstorit-o.

THREATS: Și el este vulnerabil la o soluție „terță”, care ar putea pulveriza binomul „Geoană-Stolo”. Sunt destul de mulți votanți nemulțumiți de ambele soluții. ■

Supă primitivă a electoratului se încălzește

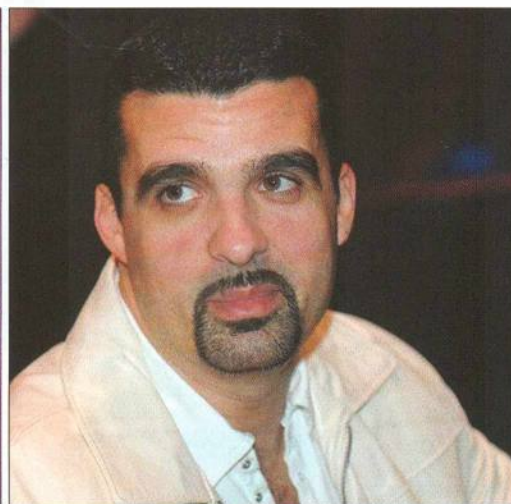
● Supă primitivă a electoratului a început să fiarbă. Oana Zăvoranu îi dă cu (bipl) tifa în nas Vadimutzului nostru plinutz ● Pe margine se încălzesc, însă, alte vedete, deși partida nu a început ● Alte vedete i-au călcat, însă, pe urme, Zăvorancei și s-au retras și ele din ciorba ofertelor electorale.

● Păcat, ar fi fost interesant să le avem în supă zilnică a Parlamentului României. Ne-am fi distrat mai mult, am fi avut un format special, politic, pentru entertainmentul legislativ ● N-ar fi mai trebuit să ne uităm la dannegrii & lasaroffi ● Unul dintre proaspăt retrași este și Aurelian Temișan. Alții au fost mai hotărâți și au rămas pe poziții. Așa se face că astăzi avem un actor, Mircea Diaconu, pe scene liberale ● Mai avem un Dumitru Dragomir, spășit întors la sânul lui Vadim ● Toader Paleologu, previzibil poate, la PDL, deși tradiția familiei (liberală) îl trăgea într-o altă parte ● Dar cu totul imprevizibil Ioan Talpeș, un om cu un trecut plin de love-story cu fostul președinte al statului, Ion Iliescu ● Și lista poate continua mult și bine ● Deocamdată, nu se știu o groază de lucruri, cu uninominalul ăsta ● De pildă, ce-or să facă, unde și cum or să voteze cei ce se vor afla în delegații sau deplasări (unele impuse, chiar de activita-

Multe vedete s-au retras, deja, din ciorba ofertelor electorale

te!) în țară sau peste hotare ● Multă lume va încurca colegii și coledzi (dragii „coledzi”, ce ne facem?) ● Campania electorală a început foarte târziu. Semn că lumea e dezorientată. Iar riscul haosului și babiloniei cresc în proporție de masă. Electorală ● Nu se știe nici ce va face PSD, pe cine va opune lui Băsescu, deși toată lumea va spune: ei bine, daa, asta mai târziu, la anul ● Până atunci, electoratul belește ochii ca felinarele în ceață ● Dar ceața e tot mai deasă, tot mai deasă... ● În supă primitivă a ofertei

pentru electorat mai „fierbe” și candidatura Anei Birchall ● PSD are, și el, propriul său meci, cu Ana Birchall, cel care a condimentat relația Anei cu partidul fiind un filmuleț porno apărut pe net, dar negat cu vehemență de cea care a fost crezută drept protagonistă ● La Murgeni-Vaslui, lumea se pare că nu prea agreează filmele porno, ceea ce e de mirare ● Noi credeam că dimpotrivă ● Mai ales că, se spune mereu, politica nu e tocmai fată mare ● Ci o fată cu palmares ● Nu-i așa???) ■



Cine va fi premier?

**Din coapsa Daciei și-a Romei,
în veci vor naște pedele!**

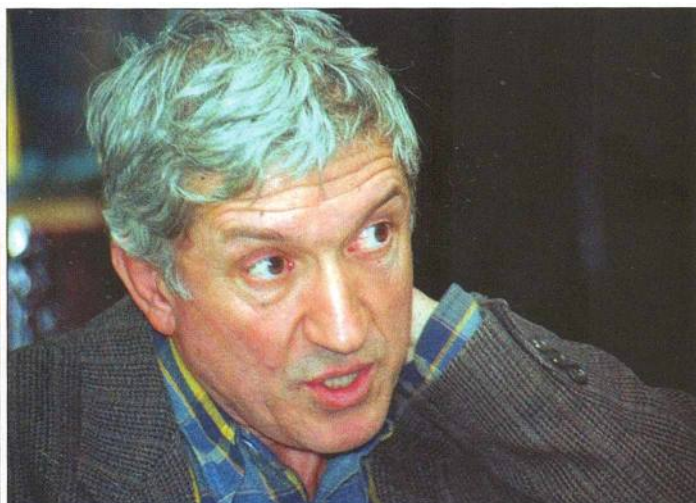
**Stolojan nu a ratat
ocazia de a-i taxa
pe Tăriceanu în
chestiunea crizei
creșterilor salariale
pentru profesori**

Deși e o degingoladă exemplară în toată campania, un lucru pare a fi sigur, punct fix: steaua „fixă” a acestei afaceri electorale, în această perioadă, este polarizarea luptei pentru fotoliul de premier. Două oferte serioase atrag atenția. Geoană ține sus steagul social-democrat, iar Stolojan pe cel al pedeleilor (din coapsa Daciei și-a Romei, în veci vor naște pedele!). Propunerea, însă, ca Geoană să fie zvârlit în cursa de premier(i) atrage după sine o mare dilemă în rândurile electoratului: cine se pregătește să fie aruncat în lupta ca și candidat la Președinție? Adrian Năstase? Sorin Oprescu? Greu de spus. Greu de stabilit, de pe acum. Totuși, socoteala pare înțeleaptă: Mircea Geoană nu pare a fi avut, vreodată, mari șanse în fața lui Traian Băsescu, celălalt opozant. Adrian Năstase? A mai încasat o dată acest fel de mâncare al înfrângerii. Ion Iliescu? Nu mai poate. Și, atunci, rămâne doar o singură soluție: Sorin Oprescu, mai mult sau mai puțin „independent”. Alta, nu se prea vede. Mariean Vanghelie? Să fim serioși. Restul, oameni de rândul al doilea: pironpitreni, dannicani, victorontieni – cu toții prea mici pentru o bătălie atât de mare. Tocmai, din acest motiv se pare că atenția pare a fi concentrată pe miza premierului. Sigur, în joc va mai intra și o propunere liberală. Deocamdată, din sursele noastre, Bogdan Olteanu este șeful campaniei pe țară – pentru PNL, iar Ludovic Orban „guvernând”, mai degrabă, campania pe București, înțelegerea între ei fiind mai mult amiabilă, dar funcționând totuși. Așa se explică de ce au apărut „întepăturile” veninoase: Mircea Geoană, de pildă, s-a grăbit să afirme că T. Stolojan, „contracatindatul” său,

seamănă mai degrabă cu FMI (în timp ce Tăriceanu „aduce” cu Lehman Brothers – referință mai degrabă indescifrabilă pentru tot vulgul). Tot Geoană, în excès de zel, a mai biciuit un pic dreapta românească, spunând că ea a produs mai mult politicieni pasionați de curse de automobile, tricotate (vezi cazul Elena Udrea) și cusute de butoniere. Ca să treacă direct la subiect, Geoană a și găsit de cuviință să vestească limpede că „formațiunea sa nu-și dorește doar să formeze un nou guvern, ci să creze și-un alt fel de guvernare.” Toată lumea, însă, a râs de „prostănac” atunci când el a început, în campanie, „să promită și Marea Neagră”, numai să câștige alegerile. Stolojan, la rândul său, n-a rămas cu mâinile în sân. După ce a amendat promisiunile electorale deșănțate ale PSD & Geoană, n-a uitat să-l încondeieze și pe Tăriceanu, afirmând că acesta dă dovadă de o superficialitate înduioșătoare. Theodor Stolojan și-a manifestat și dezinteresul de a lucra cu Tăriceanu, motiv pentru care speră că va strânge, prin PDL, destule voturi, astfel ca să ocolească o asemenea eventualitate. Adversarii politici, însă, și-au amintit brusc de inflația de aproape două sute la sută înregistrată, ca o performanță, de guvernul pe care Stolojan l-a condus în 1992. Stolojan „stă” pe ideea că va dobândi 40% din voturi cu PDL, va câștiga, astfel, alegerile – și nu va fi ajunge la cheremul lui Călin Popescu Tăriceanu. Ca să își crească nivelul de capital politic, Stolojan n-a pierdut nici prilejul de a-l înfiera pe Tăriceanu în chestiunea crizei creșterilor salariale pentru profesori. El s-a lansat în supoziția că ar fi identificat soluții pentru susținerea creșterilor de lefuri, desigur, dacă ar fi fost în



locul lui Tăriceanu. De unde reieșea clar că Tăriceanu nu prea s-ar fi implicat. Că soluțiile ar fi existat. Dar omul Tăriceanu s-ar fi gândit doar la propriul fotoliu de premier. Și, chiar și mai curios, Stolojan a pretins, sus și tare, că soluții financiare au existat. Ceea ce nu a fost clar, la nivelul Executivului, a fost clasarea ordinii de priorități. Tot Stolojan s-a arătat revoltat de oameni/ și liberali ca Dinu Patriciu și Călin Tăriceanu care ar fi confiscat Partidul Național Liberal.



„Trocul Vadim“

Cine e Corneliu Vadim Tudor, personajul pentru care au intrat, în ultimele luni, în troc (era să spun troacă, adică să folosesc femininul de la troc, noroc că m-am abținut la timp – și acum mă felicit pentru asta!), pe rând, PLD, PSD, PC? Un politician? Îndoi-m-aș, pentru că nu are, în cap, nici măcar o singură idee politică. Nici măcar cea de „România Mare”, pentru că nu face decât să o compromită. El nu realizează asta, fiindcă maculează, în mod firesc, așa, ca melcul (scuze, melcule!), tot ce atinge. Adică, până la urmă, și PLD-ul, care a jucat o carte foarte perdantă. De altfel, nici nu îți trebuia multă inteligență politică pentru ca, așa cum a făcut Traian Băsescu, să te gândești de o idee nefericită a – probabil – fiului păstorit de domnul Boc. Făcând, totuși, gestul de a-l susține pe Vadim, PDL

s-a discreditat total. De ce? Pentru că a dat o gură de oxigen nu unui politician, ci unuia care practică impostura în toate domeniile. Este Vadim Tudor un scriitor? Ce a scris el? Kamadeva? Dincolo de clovneriile sale parlamentare, Vadim este doar un singur lucru: o formă fără conținut. Fără nici un conținut. Firește că mișcarea partidului lui Boc a fost politicianism fără frontiere: și, ca manevră politică, nu e lipsită de abilitate, dimpotrivă. Ceea ce contează aici este obiectul trocului: Corneliu Vadim Tudor nu merită nici un colac de salvare, fiindcă a vorbi despre conduita sa politică e ca și cum ai consimți, de la bun început, să îți pierzi timpul. Că el este avortat de crema inteligenței românești este evident de la bun început: toată lumea politică spune că s-ar duce oriunde, „numai la Vadim, nu”. Pentru că aceia care



**Oriunde,
numai
la Vadim,
NU!**

îl agreează pe Vadim Tudor sunt la fel ca și cei care se complac în bălăcăreala partidului pe care l-a înființat: frustrați și complexați. Dar, aș mai spune, este și cel care se bate, lăudăros, cu pumnul în piept, că a scos echipa Steaua de pe teren, în 1989, la finala Cupei, atunci când era furată de arbitri. Ei bine, că a scos-o cu mâna unui oarecare Valentin Ceașescu, probabil că nu mai are nici o importanță...

De La Giovanni Beccali la Giovanni Boccaccio

Am alăturat aceste nume pentru că ele se alătură de la sine: ambele personalități sunt oameni ai Renașterii. În primul caz, e vorba de renașterea fotbalului românesc. Deși, dacă mă gândesc bine, familia Becali seamănă, mai degrabă, cu familia Borgia. Tot treaba aia e: tot cu B încep. Familia Becali a fost chemată, aproape că putem zice *in corpore*, la parchet. Cum, care parchet? De București. Mai nou, alți oameni cad după ei, ca în *principiul dominoului*. Ultimul venit,

ultimul servit: Victor Pițurcă. Presa a vuit: dacă era bine, normal și nestrigător la cer ca antrenorul dîtamaî echipei naționale să fie „umflat” încă de la aeroport de procurorii Departamentului Național Anticorupție. Răspuns corect: oricine ar trebui umflat de oriunde, dacă, pe bune, chiar există probe!

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Agerpres**



Vox Politicus

La sfârșitul acestei luni, românii se vor confrunta pentru prima dată în democrația câștigată în '89 cu votul uninominal. Vom avea un nou guvern, numai Cel de sus știe, format din cine și condus de către cine. Asta după o experiență terifiantă, numită Guvernul Tăriceanu, un guvern mereu în război cu Președinția României, un guvern măcinat de rușeri de alianțe politice, miniștri demisi și cereri salariale pe care Parlamentul și Președinția le aprobă, iar Guvernul le respinge. Dată fiind această situație, e firesc să se nască întrebarea cine va fi prim-ministru în viitorul Guvern. Două nume par de pe acum lansate în cursă: Mircea Geoană și Theodor Stolojan. Așadar iată dilema: cine credeți că are șanse să ajungă prim-ministru în viitorul Guvern: Geoană sau Stolojan? Trei politicieni, din trei partide diferite, și-au exprimat opinia.

Daniel Mircescu, PNL

„Cred că deja cunoașteți proverbul: *când doi se ceartă al treilea câștigă!* În consecință, eu consider că nici Mircea Geoană, nici Theodor Stolojan nu vor ajunge prim-ministru din același motiv: mai

întâi, Stolojan este contestat de însuși partidul lui, Blaga dorește să ia el locul lui Stolojan, apoi și în PSD Geoană este contestat de către propriul partid. În acest context cred că PNL își va menține și în viitorul cabinet rolul de mediator și, de ce nu, viitorul guvern va avea în fruntea sa chiar pe Tăriceanu. Șansele lui Tăriceanu sunt cu atât mai mari cu cât o mare parte a populației se va convinge de adevărul următor: aceste sporuri dementiale cerute pentru profesori vor duce nicăieri altundeva decât la o inflație galopantă care va face din creșterile salariale o măsură nefolositoare fiindcă se va devaloriza rapid leul. Mai mult, această măsură va afecta și alte categorii de salariați care nici măcar nu au beneficiat de o creștere salarială.”

Aurel Nechita, PSD

„Dacă este obligatoriu să aleg între aceste două nume – Theodor Stolojan și Mircea Geoană, cred că al doilea nume ar câștiga. De ce nu Stolojan? Fiindcă aces-

ta a mai fost prim-ministru într-un guvern anterior și singurul lucru pe care l-a făcut atunci a fost că a naționalizat valuta. Geoană, pe de altă parte, are experiență politică mai mare și încă un lucru – foarte important, după opinia mea – nu a clacat niciodată retrăgându-se din campania electorală! Eu nu văd, însă, doar aceste două nume pentru funcția de prim-ministru, eu aș vedea pentru acest post și o persoană neutră care să atenueze asperitățile dintre cele două palate de acum celebre: Palatul Cotroceni și Palatul Victoria. Un Mugur Isărescu, de pildă, sau un alt nume astfel încât, după 30 noiembrie, să nu mai avem un guvern pur politic cum a fost *Alianța DA*.”

Constantin Petrea, PDL

„Eu prefer să aștept alegerile și să nu fac prognosticuri. Nu știu dacă va fi Stolojan sau Geoană prim-ministru, dar sigur nu cred într-o continuitate a lui Călin Popescu Tăriceanu.”

— a consențit **Alice-Claudia Gherman**

Suspans.

În Flacăra

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

Atac în bibliotecă

GEORGE ARION

„Cu George Arion începem să avem și noi un roman polițist autohton.”
Ov. S. Crohmălniceanu

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connaisseurs*ii literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*elor de orice fel. Tuturor, vă oferim, începând cu luna noiembrie, prilejul de vă întâlni cu măestrile literaturii polițiste, într-o selecție girată de cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

Flacăra nu îți cere nici un ban în plus pe cărți! Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei!

Atac în bibliotecă, de George Arion, romanul oferit împreună cu *Flacăra* nr. 11, este un bestseller de referință al literaturii polițiste românești, publicat, până acum, în peste 100.000 de exemplare și ecranizat în 1992. La apariția cărții, criticul Ov. S. Crohmălniceanu scria: „Cu George Arion începem să avem și noi un roman polițist autohton”, iar Ioan T. Morar exclama: „Avem un Chandler! Nu un imitator, nu un epigon, ci pur și simplu, un Chandler carpato-dunărean”.

CRIME SCENE PUBLISHING
un imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

calitate garantată de
PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

NATO — RUSIA:

O imposibilă iubire sau un mariaj din interes



Pe 7 mai 1954, adică la un an după moartea lui Stalin și cu puțin timp înaintea invitării la 23 octombrie a Germaniei federale de a adera la NATO, Statele Unite și Marea Britanie au respins cererea URSS de a face parte din Alianța Nord-Atlantică. Aceste evenimente petrecute acum peste jumătate de secol par desprinse, în contextul actual, dintr-un thriller de ficțiune geopolitică. Totuși ele reflectă „imposibila iubire” dintre NATO – care nu înseamnă doar SUA, ci și Europa occidentală și Rusia – care nu mai seamănă cu fosta URSS, ci este o mare putere imperială. Cu toate acestea, după încheierea Războiului Rece între NATO și Federația Rusă funcționează un „mariaj din interes”.

De la o
nedisimulată
ostilitate,
la o „logodnă”
publică

Fără Rusia
nu se poate

Aspect din timpul
Reuniunii Consiliului
NATO – Rusia
care este prezidat de
secretarul general al
NATO și se întrunește
cel puțin lunar la nivel
de ambasadori și de
reprezentanți militari.

Prima reacție a Uniunii Sovietice la înființarea NATO s-a produs chiar înainte de semnarea tratatului, pe 2 aprilie 1949 guvernele țărilor viitoare membre respingând acuzele sovietice, conform cărora crearea Alianței Nord-Atlantice ar fi contrară Cartei Națiunilor Unite. Refuzată în 1954 de a intra în Alianță, URSS și-au constituit propria replică la NATO, legitimându-și controlul politic și militar asupra națiunilor din Europa de Est prin crearea organizației Tratatului de la Varșovia semnat la 14 mai 1955. A urmat o lungă perioadă de Război Rece, marcată de o înrâncenată cursă a înarmărilor, mai ales în privința arsenalelor de rachete nucleare tactice sau strategice desfășurate de o parte și de alta a Cortinei de Fier. Cu excepția unor luări de poziție în unele situații (cum a fost de exemplu condamnarea de către Consiliul Atlanticului de Nord a intervenției militare a trupelor Pactului de la Varșovia în august 1968, în Cehoslovacia), practic nu au existat în perioada 1949 – 1987 relații directe între cele două organizații. Până la dispariția în 1991 a Uniunii Sovietice ca stat, dialogul Est-Vest s-a desfășurat cu precădere între cele două superputeri nucleare, SUA și URSS, la nivelul șefilor de stat sau al experților.

Imposibila iubire dintre NATO și Rusia a evoluat în anii '90 într-o căsătorie din interes, marcată de câteva episoade semnificative care au generat iluzii printre pacifiștii și idealiștii în geopolitică: pe 20 decembrie 1991, atunci când Rusia a devenit membră fondatoare a Consiliului de Cooperare Nord-Atlantic sau pe 22 iunie (aceeași zi în care URSS a fost atacată în 1941 de către Germania nazistă) 1994 când nou-născuta Federație Rusă a semnat Documentul Cadru al Parteneriatului pentru Pace lansat de președintele Bill Clinton în ianuarie 1994. La fel de convingătoare pentru „luna de miere” din relația NATO – Rusia a fost și data de 13 ianuarie 1996, când unități ale fostei Armate Roșii au început să activeze în Bosnia sub comandament NATO, în cadrul IFOR (aceleași unități care vor crea o enormă panică în NATO în iunie 1999, atunci când se vor repezi din Bosnia în Kosovo, ocupând aeroportul din Pristina).

Premergătoare și indispensabile pentru decizia de extindere a Alianței luate la

summitul de la Madrid din iulie 1997 au fost negocierile dintre înalți oficiali NATO și omologii lor ruși, începute în ianuarie 1997 și finalizate la Paris pe 27 mai 1997, atunci când președintele rus, Boris Elțin, și Secretarul General al NATO, Javier Solana, au semnat Actul Fondator al relațiilor mutuale, al cooperării și securității dintre NATO și Federația Rusă. Semnarea Actului nu a însemnat însă dispariția diferențelor de puncte de vedere între Rusia și NATO, dar a pus bazele instituționale ale dezvoltării unui proces de consultări bilaterale regulate prin Consiliul Comun Permanent NATO-Rusia. În documentele adoptate se sublinia cu claritate faptul că Alianța Nord-Atlantică nu reprezintă o amenințare pen-



tru Rusia nici în prezent și nici în viitor, și în plus faptul că aliații nu au nici un proiect și nici un motiv pentru a desfășura armament nuclear pe teritoriul noilor state ce vor fi primite în Alianță, fapt ce a fost infirmat doar un deceniu mai târziu. În același timp, în Actul Fondator se prevedea că nici una dintre dispozițiile sale nu va putea împiedica dreptul fiecărei părți de a lua în mod independent decizii și de a le pune în aplicare. Actul nu dădea drept de veto nici Rusiei și nici NATO asupra acțiunilor celorlalte, ceea ce s-a și întâmplat. Prima reuniune a Consiliului Comun Permanent NATO-Rusia s-a ținut pe data de 18 iulie 1997, la nivel de ambasadori.

Se poate vorbi despre două atitudini distincte și chiar opuse ale lumii euro-atlantice față de Rusia: pe de o parte sunt americanii, suficienți lor înșile, cu granițele protejate de două oceane și care-și permit astfel o atitudine mai dură și mai intransigentă față de marele lor rival; pe de altă parte sunt occidentalii care simt în ceafă atât puterea rusă (cu care nu vor să se confrunte), cât și arma energetică a Moscovei (de care care nu pot scăpa), drept pentru care preferă o abordare mult mai „soft”. Poate tocmai aceasta este marea diferență în atitudinea actuală a NATO față de Rusia în comparație cu politica vechiului NATO față de fosta URSS pe timpul Războiului Rece: frica față de ame-

nințarea reală sau potențială a Uniunii Sovietice, cea care a unit într-un front comun față de comunism ceea ce era numită „Lumea liberă”. În timpul Războiului Rece nu exista o dependență energetică a Occidentului față de Rusia, ci față de resursele din Orientul Mijlociu, așa cum a dovedit-o criza petrolului din 1973. Cu doar 30-50 de ani în urmă, nu existau nuanțe diferite în politica membrilor NATO față de Rusia Sovietică. Astăzi, însă, lucrurile stau cu totul altfel, iar războiul din Georgia reprezintă doar cel mai recent și mai evident simptom al erupției endemice a ceea ce am numit „o iubire imposibilă”. Nu numai NATO, dar și Uniunea Europeană nu pot face abstracție de Rusia, tot așa cum orgolioasele imperii habsburgice și britanice din sec. XIX au trebuit să se alieze cu Rusia țaristă în cadrul Sfântei Alianțe pentru a putea asigura stabilitatea sferelor de influență și putere în Europa

post-napoleoniană. Cei care au crezut în anii '90 într-o idilică logodnă trebuie să accepte realitatea destul de meschină a unei căsătorii din interes reciproc NATO-Rusia, pentru care divorțul ar produce pagube mult mai mari decât uzura și compromisiunile generate de această relație.

Datorită acestei realități, peisajul geopolitic euroatlantic contemporan este confuz și mai ales extrem de fluid, fiecare zi fiind capabilă a aduce modificări și evoluții neașteptate. După ce militarii ruși au făcut parte din forțele NATO din Bosnia și Kosovo în 1996 și 1999, iată că după doar câțiva ani, nave ale țărilor aliate participante la un exercițiu al BLACKSEAFOR din Marea Neagră sunt privite ca o amenințare

Efectul dispersiei intereselor occidentale

**Distrugătorul britanic
HMS NOTTINGHAM
și crucișătorul rusesc
MOSCOVA
în Marea Ionică**

**Avioanele
de luptă F-35**

directă de către ruși, cooperarea militară aliato-rusă fiind și ea suspendată după războiul din Georgia. Imaginile impresionante cu falnicele nave de război occidentale din Marea Neagră au permis susținerea unei credibile demonstrații de forță aliată și dezvoltarea unei retorici propagandistice ruse pe măsură.

Continuând linia de gândire a lui Fukuyama, putem presupune că NATO are o nevoie stringentă de un rival credibil și palpabil, dar controlabil și predictibil. Altfel spus, pentru ca NATO să poată supraviețui ca entitate coagulantă transatlantică, el are nevoie de un oponent care să-i asigure justificarea existenței în percepția publică a contribuabilului occidental. O Rusie agresivă și puternică, așa cum se înfățișează ea astăzi grație țarului de modă nouă Vladimir Putin și a țareviciului Medvedev este un rival mult mai convenabil decât odioșii talibani, care, cu cât sunt împușcați mai mult în Afganistan, cu atât ucid mai mulți soldați aliați. În fond, atât Rusia, cât și NATO (alături de UE) în calitatea lor esențială de actori principali în arena globală au o nevoie vitală unii de alții pentru a se dezvolta și a-și promova interesele, care nici pe departe nu sunt atât de divergente și antagoniste cum erau în urmă cu doar câteva decenii. Pragmatici în spirit și acțiune, americanii se întreabă pe bună dreptate dacă merită să fie trimiși să moară în luptă soldații lor pentru Georgia, tot așa cum o Rusie în viitor membră a Organizației Mondiale a Comerțului este mai reciproc profitabilă și mai ușor predictibilă.

În fața unei Rusii ce se prezintă unită și din ce în ce mai credibil de puternică (dovadă fiind reacția militară, mediatică și politică rusă în criza georgiană), atât NATO, cât și Uniunea Europeană oferă doar un concert polifonic, adică o sumă de nuanțe, politici și interese care sunt adesea sensibil diferite. În consecință, răspunsul organizațiilor și instituțiilor multinaționale este mult mai diluat și deci lipsit de eficacitatea sistemului autoritar rus. Prin poziționarea față de Rusia în războiul din Georgia, în lumea euroatlantică s-au conturat câteva curente de atitudine: britanicii (ce-i au mereu în spate pe americani), alături de care s-au aliniat în mod natural polonezii și balticii, susțin o politică mai dură față de

agresivitatea rusă; dimpotrivă, germanii (mult mai dependenți energetic de ruși) s-au dovedit sensibil mai concilianți, iar pe undeva, la mijloc, se poziționează francezii și italienii. În aceste condiții, nu este de mirare că la summitul Uniunii Europene din 1 septembrie dedicat crizei georgiene s-au rostit vorbe mari, dar nu s-au luat măsuri concrete împotriva Rusiei, respectiv sancțiuni ce ar fi fost păguboase pentru ambele tabere. Ca urmare, la doar două zile, Medvedev s-a grăbit să declare împăciuitor la *Euronews* că Europa nu va avea o iarnă rece. Adică, după ce fiecare parte și-a arătat mușchii și a făcut cât de mult zgomot a putut, căsnicia din interes ruso-occidentală a reintrat în normal, la fel ca într-o telenovelă de pe malurile

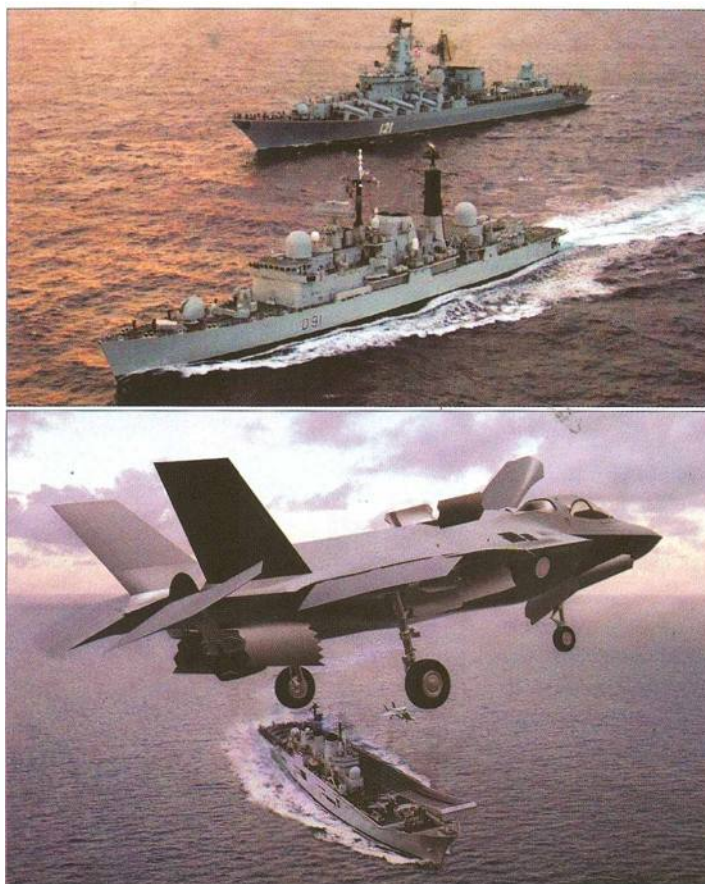
desc cât de premeditat emoțională și destinată doar consumului maselor largi populare a fost prestația fiecărui actor internațional, care nu avea în vedere decât propriul public spectator din țara sa: liderii de la Kremlin dădeau satisfacție doar rușilor, în timp ce liderii occidentali răspundeau doar conform așteptărilor propriului electorat. Toată lumea condamna vehement, invoca principii pe un ton solemn și grav pe măsura imaginilor cumplite culese din teatrul de operații georgian care ilustrau știrea respectivă. În final, s-au produs câteva suspendări, înghețări, sau amânări ale unor acțiuni ce nu ating în nici un fel substanța relațiilor economice și comerciale dintre Rusia și Occident, și asta în pofida faptului că toată lumea

admite că „nimic nu mai poate fi la fel ca înainte”. Desigur, secretarul general al NATO a declarat că respinge drept inacceptabilă recunoașterea de către Rusia a provinciilor georgiene separatiste Abhazia și Osetia de sud: ei și? Celor două petece de pământ le este suficientă recunoașterea și protecția Maicii Rusia, care a întors sfidător principia-lui și democraticului Occident lecția kosovară, folosind intenționat argumente în oglindă față de acum nouă ani (reacția disproporționată militar a NATO față de Serbia) și față de acum câteva luni (recunoașterea independenței auto-proclamatei republici Kosovo).

În consecință, este de așteptat ca marii actori ai politicii internaționale să fie și mai prudenți și mai exigenți față de prestațiile celui alt, fără a avea prea

multă grijă pentru soarta celor mici pe terenul cărora se desfășoară bătălia propriu-zisă, exact la fel cum în urmă cu doar câteva decenii Stalin și Hitler, iar apoi Churchill și Stalin decideau frontiere și sfere de influență în timp ce, spre exemplu la București, se făceau calcule și jocuri diplomatice de salon. Pe de altă parte, lecția georgiană destinată micuților și ambițioșilor lideri naționali, mai luminați sau mai despotici, purtând fulare roșii sau portocalii, spune că vor trebui să fie mult mai atenți și mai precauți în a se lansa fără un real și consistent sprijin internațional în aventuri politice sau militare locale.

text de Călin Hentea



Dâmboviței. și pentru ca orgoliile să fie și ele mângâiate corespunzător, Rusia a amenințat, vezi Doamne, NATO cu suspendarea acordului încheiat la București. În fapt, este vorba de un mesaj rus adresat celor doi prezidențiabili americani la început de campanie electorală, tot așa cum perspectiva amplasării unor rachete nucleare în enclava Kaliningrad și testarea cu succes a rachetelor strategice *Topol-M* reprezintă o altă categorie de semnale destinate a răcori fierbințele războinice a polonezilor, precum și a altor europeni mai belicoși.

Declarațiile oficiale din timpul puținelor zile ale războiului georgian, dar mai ales după încetarea operațiunilor militare, dove-

Cu un

*nu poți să stingi
un incendiu.*

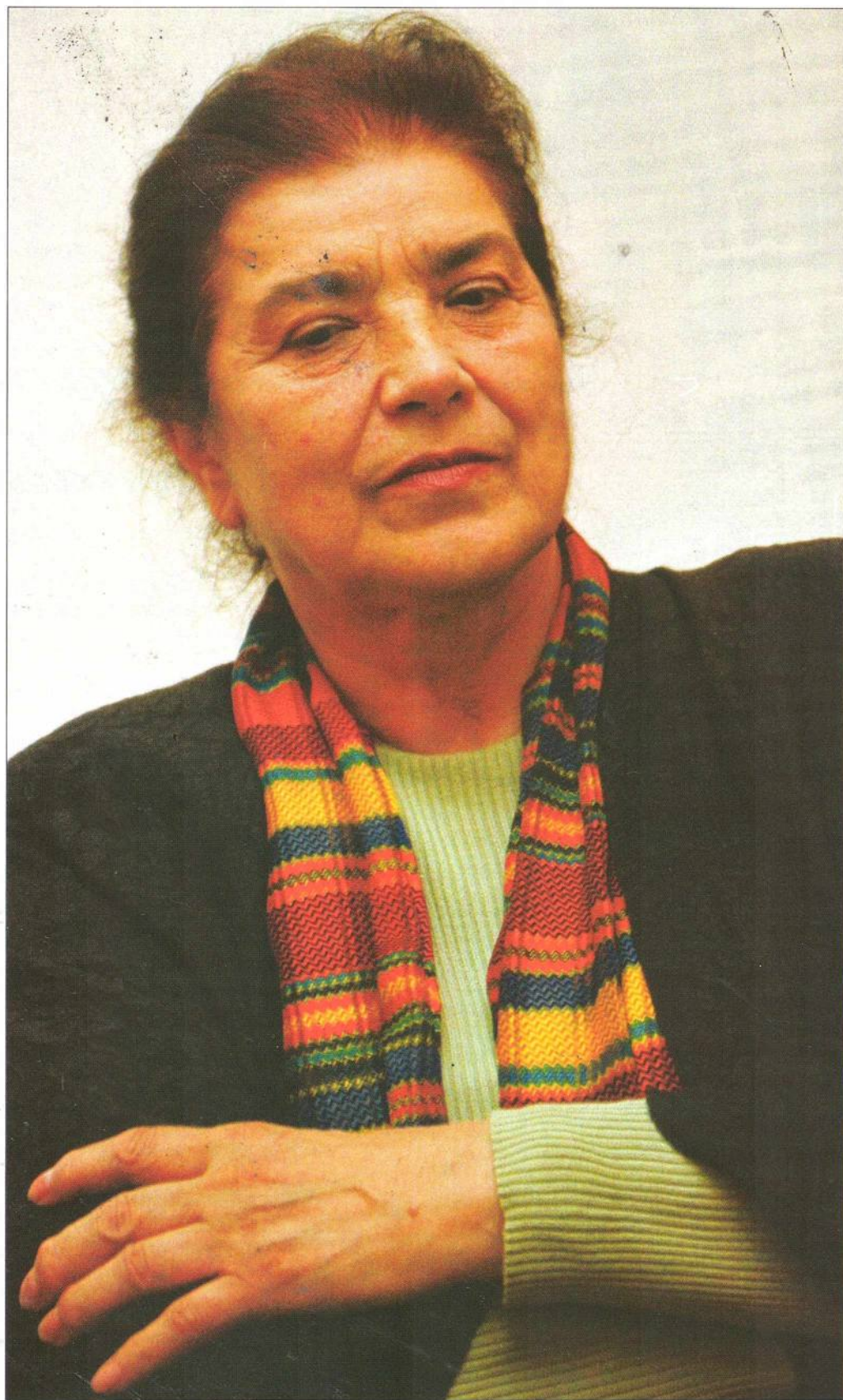
O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

AURORA CORNU:

„Literatura a fost singura femeie a lui Marin Preda, singura care nu l-a înșelat”



Aurora Cornu s-a născut în comuna Provița de Jos, județul Prahova, într-o familie de agricultori. Este o persoană care iradiază o rară noblete. Are un aer suveran, fiind, în același timp, o doamnă foarte generoasă. Răspândește siguranța omului încercat, care și-a dominat destinul, lăsându-l totuși să își facă mendrele. A trăit o viață palpitantă, ieșită din comun, din care a ieșit învingătoare prin credință și literatură. Aparține generației lui Nicolae Labiș, cu care a fost colegă la *Școala de Literatură*. A fost prima soție a lui Marin Preda, căruia i-a stat alături între anii 1954 și 1959. Scrisorile lui Marin Preda către Aurora Cornu au fost publicate la Editura *Albatros*. În 1965 a fost invitată la *Bienala Internațională de Poezie, de la Knokk-le Zote*, de unde nu s-a mai întors în România, stabilindu-se la Paris. Între anii 1967 și 1978, a colaborat la emisiunea literară a Monicăi Lovinescu, de la *Europa Liberă*. În 1970, unul dintre marii regizori francezi, Eric Rohmer, o distribuie în rolul principal din filmul *Genunchiul Clarei* (*Le genou de Claire*). Aurora Cornu a făcut un film de autor, *Bilocation*, produs în Anglia și premiat la *Psychic Film Festival New-York – Montreal*. A fost căsătorită cu Aurel Cornea, inginer de sunet la Jurnalul televizat francez. Fostul său soț a fost luat ostatic în Liban, în 1968, împreună cu echipa de la *Antenne 2*.

Dialogul de față a constituit bucuria unei după-amieze de vară, însoțită de aroma binefăcătoare a unui pahar cu vin roșu, pe o terasă bucureșteană. Erau de față scriitoarea Mirela Roznoveanu și filosoful Mihai Șora.

▼ **Care a fost prima apropiere de lumea scrisului, în ce împrejurări s-a declanșat acel fior necesar pentru a scrie poezie?**

– Aveam vreo 10-12 ani. Nimeni nu apreciază rolul poeziei minore, lumea își cam bate joc de ei... Eu, fiind la țară, citeam ce găseam și așa am găsit cartea unui poet pe care parcă îl chema Niculescu, total necunoscut. Scria niște poezii intitulate *Lacrimi de măgăritar*, așa ca să îți faci o idee... o poezie sentimentală, siropoasă, dar care pe mine m-a făcut poet. Mi-a plăcut cum rimează, s-a întâmplat ceva, oricum pe acest autor nu l-a menționat nimeni, nicăieri, nu am mai auzit de el, nu știu cum s-a făcut că, în satul meu, am găsit un volum al lui. Și nu îl pot numi minor, ci prost de-a dreptul, dacă ar fi să apreciez cu mintea de acum... Dar în sufletul meu de copil, a făcut o revoluție. Nu știam prea bine diferența între poet, scriitor, jurnalist, eu voiam să le fac pe toate.

– **Când s-a produs debutul efectiv, prima poezie tipărită?**

– Prin 1947, aveam vreo 14 ani, în *Vocea Prahovei*, devenită apoi *Flamura Prahovei*... Poemul se chema *Agitator*, era o descriere a planetei Mercur. Poetul niciodată nu știe ce scrie. Poezia a fost reproducă în *Contemporanul*. Era o perioadă în care poeții se păzeau să se

te, despre care, din păcate, nici până în ziua de azi, încă nu s-a scris. Foarte straniu. Erau primii comuniști care apăreau prin sate... Cred că sunt una dintre puținele persoane care au scris despre perioada aceea, cum reacționau sătenii după război...

– **Doream să ajungem la prezent, la destinația prin poezie... Facem un arc peste timp, faptul că sunteți poetă v-a urmărit întreaga viață?**

– Eu nu mai scriu poezie de când am plecat din România. Poezia are mult de-a face cu limba în care o scrii iar eu vroiam să mă încadrez într-o altă limbă și nu mă simțeam în stare să scriu poezie în franceză, e foarte greu. Mi-am tradus poemele în franceză, dar asta e altceva... A fi poet este o opțiune. Este o opțiune și între poe-

**Aurora Cornu
alături de Jean-Claude
Brialy, Laurence
de Monaghan în
pelicula realizată de
Eric Rohmer în 1970
Genunchiul Clarei
(Le genou de
Claire)**



compromită cu comuniștii... A fost o șansă, poeții buni preferau să facă traduceri pe vremea aceea. Era vid de poeți autentici în revistele literare.

– **Ați avut un parcurs fericit, cale liberă în literatură sau a fost un drum greu, sinuos, cu piedici?**

– Nu am avut nici un fel de piedici, mă consider extrem de norocoasă, m-a păzit toată lumea de rele, și cei buni și cei răi, m-au păzit egal... Nu pot să o iau decât ca pe un noroc. Probabil nu păream a fi un pericol sau neajutorată, cine știe...

– **De ce? Aveați talent, erați frumoasă, erați tânără...**

– Se vede că nu ai trăit în anii aceia, de după război. Era o cu totul altă realita-

**În a doua duminică a
lui ianuarie 2008,
Aurora Cornu a oferit
un party în aparta-
mentul ei din
Manhattan pentru
autorii români din
New York proaspăt
publicați și cărțile lor.**

ție și proză, eu vroiam să scriu proză, vroiam să îmi explic țara. Acesta a fost gândul cu care am plecat, că dacă mai scriu să arăt lumii o Românie pe care eu o cunosc. De scris am scris, dar scopul meu a ratat pentru că lumea nu e interesată de părerea mea despre România. Cu atât mai puțin despre România pe care o prezentam eu. Romanul meu, *Fugă spre Centru*, se sfârșește cu perioada anului 1968, când personajul meu fuge și el din țară, în timpul Revoluției din Cehoslovacia. România mea e frumoasă, calmă, dramatică și tragică uneori, dar eu am crezut mereu că lumea e bine făcută de Dumnezeu și că orice s-ar întâmpla trebuie să facem față la ce ni se oferă – locuri, oameni, situații... Oricum, eu mi-am căutat destinul, m-am aruncat cu capul înainte și a trebuit să înot...

– **Ce conflicte aveți cu poeta Nina Cassian?**

– Mă amuză ideile Ninei... Ea găsea că eu l-aș fi preferat de fapt pe Petru Dumitriu, care îmi era director la *Viața Românească*, lui Marin Preda de care tocmai mă îndrăgostisem... Pe motiv că Petru era mai aristocrat. Or, el era fiu de căpitan de jandarmi.

– **Era Petru Dumitriu un bărbat atât de frumos precum se spune?**

– O, da, era superb. Era ca un zeu când era tânăr. Dar revin la aristocrație. La mama mea, în comuna Provița, se ascundea generalul Moisiu, unchiul meu. A stat ascuns 11 ani. Când s-a aflat totul, tatăl meu a stat în pușcărie... Deci, despre ideile Ninei, ce să mai spun, când scrie în trei cărți contra mea. Într-una explică cum ea și Marin discutau despre mine iar el îi spunea că pe ea o iubește dar e obligat să se însoare cu mine, nu știu de ce... Iar în alta îmi arată ce mare poetă e ea și cât de ratată sunt eu. Găsesc extraordinar faptul să fie atât de obsedată de mine, n-am știut că am făcut-o să sufere în așa hal încât la bătrânețe să se ocupe de soarta mea. Dar nu mă pot supăra pe Nina, dincolo de faptul că sunt creștină, găsesc mai degrabă flatantă atenția ei.

– **E îndreptățită revolta dumneavoastră în ceea ce privește modul exclusivist în care presa vă abordează, doar ca pe prima nevastă a lui Marin Preda...**

– Sunt foarte onorată de iubirea lui Marin pentru mine, am rămas prieteni până la moartea lui. El a fost singurul care a înțeles de ce vroiam eu să plec și de la el și din țară, asta-i culmea! E singurul om care, deși nu a fost de acord cu mine, a înțeles. Oricum, am mai spus-o, literatura a fost singura lui femeie, singura care nu l-a înșelat... În plus, el dorea să împartă soarta cu poporul lui și a avut dreptate, țara lui l-a recompensat foarte bine. Au simțit că e omul lor. Pe când eu sunt o călătoare...

– **Un cetățean al lumii?**

– Nu știu, sunt oameni care nu au stare. Eu am fost pe fugă toată viața, de mică, începând cu faptul că am fost adoptată de unchiul meu, am fost mutată dintr-un sat în altul... Probabil că acolo a fost pornirea. Singura mea dorință era să fug din locul în care sunt și să ajung în alt loc. Ceva mai central, poate...

– **Ați ajuns la Paris. Ați scris undeva, ca o primă impresie, că anemonele erau foarte scumpe...**

– Asta a pornit de la o idee a lui Ely Lotard, primul fiu al lui Arghezi care explica la București cum că, la Paris, cerul e superb, toată lumea îți surâde, că ies țigăncile dimineața să vândă anemone... Pe mine m-a plouat 11 luni jumate, nu am mai văzut nici anemonele, da, pentru mine erau foarte scumpe atunci, dar, oricum, Parisul e Paris. Ploua mărunț, ca de toamnă timpurie, de-abia apucam să mă usuc într-o casă, când ieșeam ploua din nou...

– **Dar ați avut destin...**

– Cred că eram frumoasă. Frumusețea deschide unele uși și le închide pe altele. Știi foarte bine că nu se crede în talentul fetelor frumoase și tinere, ci mult mai lesne se acordă credit celor urâte și bătrâne.

– Poate sunt urâte, dar talentate...

– Ei, sigur că sunt, dar lor le este mai ușor să fie acceptate, decât uneia care stârnește invidia. Nimeni nu-și putea imagina că eu aș fi putut să mor de foame la Paris... Li se părea anormal pentru o fată frumoasă și tânără. De fapt, nici nu am murit, dar s-ar fi putut întâmpla...

– Lumea literară v-a iertat pentru că erați frumoasă? Sau v-a pus piedici?

– M-au iertat și m-au iubit. Iubim tot ce e frumos... Iar piedicile mi le-am pus singură... Cât am stat în România și scriam pentru bani, am scris enorm pentru că trebuia să îmi câștig pâinea.

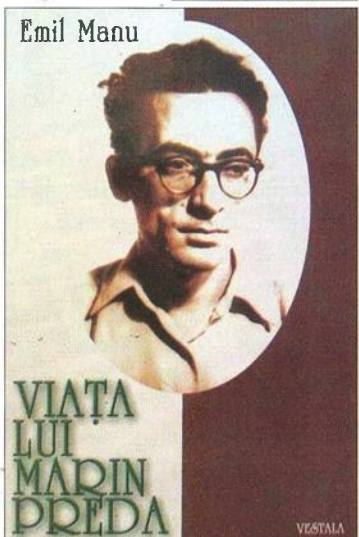
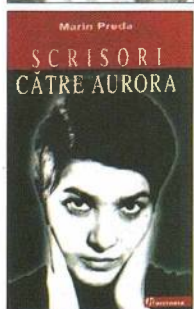
– Cât de bine se putea câștiga din scris?

– Am tradus *Hamlet*, 4.000 de versuri, am tradus o epopee, 6.000 de versuri... Prin anii '62-'63, am tradus *Hamlet*, prelucărând un contract al lui Miron Radu Paraschivescu, pentru Teatrul Național. Când s-a aflat că nu Miron a tradus, ci eu, o tânără poetă neinteresantă probabil, nu prea i-a interesat. Și atunci am publicat traducerea la *Biblioteca pentru toți*, la domnul Mihai Șora, sub pseudonimul Ștefan Runcu. Traducerile se plăteau extrem de bine, se plăteau la vers. În sfârșit, îmi amintesc povestea... Aveam un logodnic, un evreu matematician care plecase din țară și care îmi spusese că mă ajută să trec granița. Eu vroiam să văd lumea. Nu aveam alte scopuri speciale sau antipolitice... M-am dus la Miron Radu Paraschivescu și i-am spus: „Miron, semnează cu mine... Dacă plec, editura va scoate numele meu și va rămâne doar numele tău...”. A fost de acord. I-am explicat domnului Șora că sunt prea tânără și nu mă ia nimeni în serios ca traducătoare, *Hamlet* e totuși o piatră de încercare, de aceea ar fi mai bine să semnez cu Miron. Și domnul Șora a fost de acord. După o săptămână, Miron s-a răzgândit, spunându-mi sec că nu e munca lui și că, de altfel, nu e de acord să plec. A spus că, dacă rămân în țară, îmi face cadou jurnalul lui. L-am întrebat de ce nu î-l dăruiește soției sale, dar credea că ar fi fost foarte periculos.

– Și vi l-a făcut cadou?

– Nu, ce eram nebună să pun mâna pe un fier încins cum era jurnalul lui! I-am spus domnului Șora că Miron nu mai vrea să semneze cu mine și că vreau un nume de bărbat. Cum spuneam, am semnat Ștefan Runcu. Logodnicul meu de atunci, Tudor Ganea, nu a reușit să mă scoată din țară. Poate a

De la Marin Preda la „scriitori către Aurora“



Marin Preda a ajuns și el „obiect de studiu“

încercat, poate nu, n-am mai aflat... Și apoi am tradus o epopee anamită, 6.000 de versuri. Am luat bani pe aceste traduceri și atunci am putut să plec la un congres de poezie la Knokke-le Zoote. Eu scriu foarte puțină poezie, scriam zece poezii pe an. Din asta oricum nu se putea trăi.

– Pentru *Europa Liberă* ați tradus poezie. Deci tot poezia v-a urmat precum destinul...

– Am lucrat pentru Monica Lovinescu, traducând 60 de poezii franceze. Îi prezentam unul câte unul, cu poemele lor, cinci minute, apoi discutam, alte cinci minute. Am fost foarte fericită să o fac, gândindu-mă că poate colegii mei mă ascultă în țară și le pier astfel inhibițiile și complexe de inferioritate. Pentru că nu erau mai buni francezii contemporani, decât românii contemporani.

– Soțul dumneavoastră, Aurel Cornea, a avut, de asemenea, un destin aparte. Vorbiți-ne despre cine a fost Aurel Cornea în viața dumneavoastră...

– Mă plictisise să fiu a doua roată în orice relație... Când eram tânără, mi-au plăcut geniile care aveau ca prioritate obiectul căutărilor lor... Mă îndrăgosteam pe motive de admirație. Pe urmă, mi-am zis că eu nu am venit pe lume să fiu nevasta unuia sau a altuia, ci am venit să îmi fac treaba mea de scriitoare. A fost o formă de megalomanie care m-a susținut totdeauna. M-am gândit atunci când am întâlnit un bărbat extraordinar, care era Aurel Cornea, că, în sfârșit, am găsit un om normal și că vedeta în casă voi fi eu. El era inginer de sunet la Televiziunea Franceză. Drept care, mai târziu, am avut surpriza că tot el era pe prima pagină a ziarelor franceze, dar cu mine în brațe... Asta după ce a fost luat ostatic în Liban, pentru zece luni jumate. Chiar și Aurel Cornea, care detesta să fie în fața unei camere de filmat, mi-a făcut figura să fie mai celebru ca mine, prin faptul că era un fel de erou pentru francezi și pentru lumea întreagă ca ostatic în Liban.

– Ați făcut în România, în satul Cornu, o biserică, având Hramul Sfinților „Ioan Evanghelistul“ și „Cuvioasa Eufrosina“. A fost finalizată și sfințită în luna mai anul acesta. Cum a fost posibil acest fapt?

– Am vândut averea părinților, cea pe care o recuperasem. Ce puteam să fac cu banii aceia, ca să rămână totuși în sat? Am fost în Israel și am văzut că dealurile din Cana Galileii sunt exact ca acelea din satul meu. Foarte straniu, Părintele

Arsenie, care e duhovnicul mănăstirii de la Cornu, a fost în Israel și i s-a părut de asemenea că dealurile, colinele din Cana Galileii seamănă cu cele de la Cornu. Coincidență foarte simpatcă. M-am înșelat crezând că, timp de cinci ani, cât a durat construcția, prețurile nu vor sări... Și au sărit așa de tare încât au înghițit și banii primiți pe despăgubirea soțului meu pentru că a fost ostatic. Sunt profund religioasă chiar dacă nu foarte bisericească. Cum în satul meu au case și Adrian Năstase și rudele lui George Becali, s-a crezut că acești domni au fost o sursă de finanțare pentru biserică. Nici vorbă, sunt persoane respectabile, se și ocupă de alte biserici, dar nu aș vrea ca eforturile mele să fie atribuite altcuiva. Mi s-a părut normal să fie scris pe zidurile bisericii că Aurora Cornu a făcut acest lăcaș în memoria părinților ei și a fostului soț... Poate este o dorință de glorie postumă, meritată bănuiesc, dar poate fi și un model. Trebuie să amintesc că biserica, așa cum arată acum, a fost inspirată de un desen al prietenului meu, pictorul Horia Damian.

– Ce ați mai scris, ce mai scrieți?

– Am publicat în mai multe limbi un roman care a avut un succes moderat în America, destul de puțin în Franța, iar în România aproape nul. Întâmplător, acum am editor, dar nu am cărți. Mi-am propus să scriu volumele II și III la romanul *Fugă spre Centru*.

– Privindu-vă întreaga viață, retrospectiv, considerați că ați avut noroc?

– Prefer să consider viața mea o viață interesantă. O poți povesti cum vrei, poate fi tragică, poate fi spectaculoasă... Dar nu aș schimba nimic din ce am trăit, nici din război, nici din comunism, nici din fugă, nici din bărbatii pe care i-am iubit... deși unii dintre ei merituau palme câteodată... A fost și greu când nu știam ce voi mânca a doua zi la Paris și puteam să mor sub Sena... Dar am avut principii, să nu fac ceea ce o poetă nu poate să facă, de exemplu, muncă fizică. Aveam prejudecata românească a muncii fizice. Sunt poetă, pot să mor ca o poetă... Nici de fuste nu m-am servit, nu e onorabil. Cu aceste principii, puteam să mor perfect, dar nu am murit.

– Aveți un tonus extraordinar, sunteți într-o stare de spirit perfectă. Să fie pur și simplu dragoste de viață?

– Da, dragoste de viață. Dar una dintre marile fericiri pe care le-am resimțit în viață este că eforturile mele de a construi mănăstirea și biserica nu au fost zadarnice. Dumnezeu a ajutat să se întâmple o minune. M-am prins într-un moment când sunt foarte fericită.

text Clara Mărgineanu

foto arhiva și Agerpres

Securitate (informatică) înainte de toate Fără SPAM-uri, fără viruși

Infodesign și Net Consulting promovează soluțiile F-Secure

Net Consulting, unul din cei mai importanți integratori de sisteme IT și furnizori de soluții și sisteme informatice din România și **Infodesign**, partenerul exclusiv în România al corporației finlandeze F-secure, unul din liderii mondiali de pe segmentul securității informatice, au organizat seminarul cu tema "La o cafea fără SPAM-uri".

SPAM-urile reprezintă în prezent aproximativ 80% din traficul pe e-mail. Efectul negativ al acestei situații îl reprezintă costurile foarte mari pe care companiile trebuie să-l suporte prin:

- Distragerea atenției angajaților
- Disconfortul la care este supus un manager de top prin pierderea de timp prețios pentru ștergerea de SPAM-uri.

Ca urmare, un anti-SPAM performant a ajuns să fie în prezent o necesitate.

Soluția F-secure promovată de Infodesign este un produs performant care sigură:

- Protecție anti-spam și anti-virus direct la nivel Gateway- Tehnologia Proofpoint MLX
- Instalare simplă - a proximativ 15 minute de la deschiderea cutiei
- Consolă de administrare bazată pe web și compatibilă cu orice tip de Server e-mail
- Modul "zero hour" pentru protecția împotriva atacurilor de tipul "virus outbreak"
- Raportare în timp real.



Mihaela Constantinescu,

Director Vanzari
Infodesign:

"Achiziționarea unei soluții de top anti-virus și anti-spam este o condiție sine qua non a unei afaceri de succes în zilele noastre. Practic nu există companie care să nu conștientizeze necesitatea unei protecții anti-virus. La nivel de protecție anti-spam însă, nu se

conștientizează deocamdată pierderile extrem de mari suferite de companii. La nivel de utilizator, 10 minute pierdute zilnic cu ștergerea spam-urilor nu constituie o tragedie, însă la nivel de companie, cifrele arată cu totul altfel.

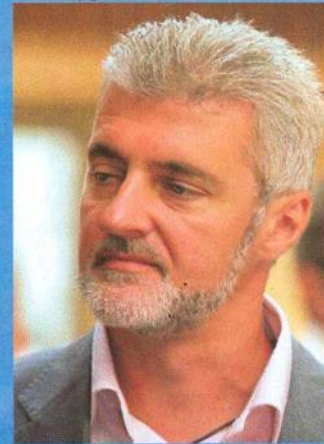
Am să dau un singur exemplu: O companie neprotejată anti-spam cu 1000 de angajați având un salariu mediu de 400 euro pierde peste 100.000 euro anual (costuri cu timpi morți, lățime de bandă de internet ocupată inutil, etc). Recomandăm tuturor companiilor care nu vor să își asume aceste pierderi uriașe, să aleagă o soluție de top anti-virus și anti-spam. Împreună cu Partenerul nostru, Net Consulting, stăm la dispoziția companiilor interesate pentru testarea gratuită a aplicei-ului F-Secure Messaging Security Gateway - produs de F-Secure în colaborare cu Proofpoint".

Bogdan Mustăță,

Director Vanzari
Net Consulting:

"Ca integrator de sisteme IT complexe, Net Consulting asigură clienților săi soluții pentru o multitudine de elemente care compun un proiect informatic, din care nu poate să lipsească, în mod obligatoriu, soluția de securitate a

datelor. F-secure este în măsură, prin partenerul sau local Infodesign, să furnizeze produsul F-Secure Messaging Security Gateway, care este capabil, după opinia noastră, să găsească o rezolvare a asalturilor și atacurilor SPAM-urilor, tot mai agresive. Colaborarea noastră cu Infodesign se înscrie pe o traiectorie ascendentă, benefică și profitabilă pentru ambele companii".



net
consulting

Member of

CSSECO
SOUTH EASTERN EUROPE

O aventură la purtător

Grădina lui Saadi

„Nu poți străbate-n șa necunoscutul / Sunt locuri unde lași să cadă scutul // Nimeni nu află drumul spre comoară / Iar de-l găsește nu mai iese-afară // Sunt șoimi cu ochi cusuți, plutind alene / Iar alții-au ochi deschiși, dar arse pene // Pe-acest tărâm de-ajunge călătorul / La-ntors să-i rupă calului piciorul!”

Cu versurile astea, murluite egal bombastic și lizibil pe ușa garsonierei, am locuit un an de zile. Cine venea, le citea, zâmbea și nu se-ndoia nici o clipă că nu reprezentau doar o glumă. Pe vremea-acea literatura nu avea nimic de-a face cu viața. Lumea credea că doar scrântiții trăiesc poetic sau cred în versuri. Revin: acela a fost ultimul meu an de tinerețe și de libertate exterioară. Ultimul, căci apoi, la sumedenia constrângerilor de tot felul s-au adăugat și lanțurile profesiei, ale mediului școlar-profesoral și publicistic, medii meschine, care ofereau aproape nimic, dar care storceau, utilizau, uzau. Dar nu asta are importanță, acum și aici. Căci acum și aici am doar de făcut legătura cu Persia și Saadi.



Un sat transformat în campus universitar

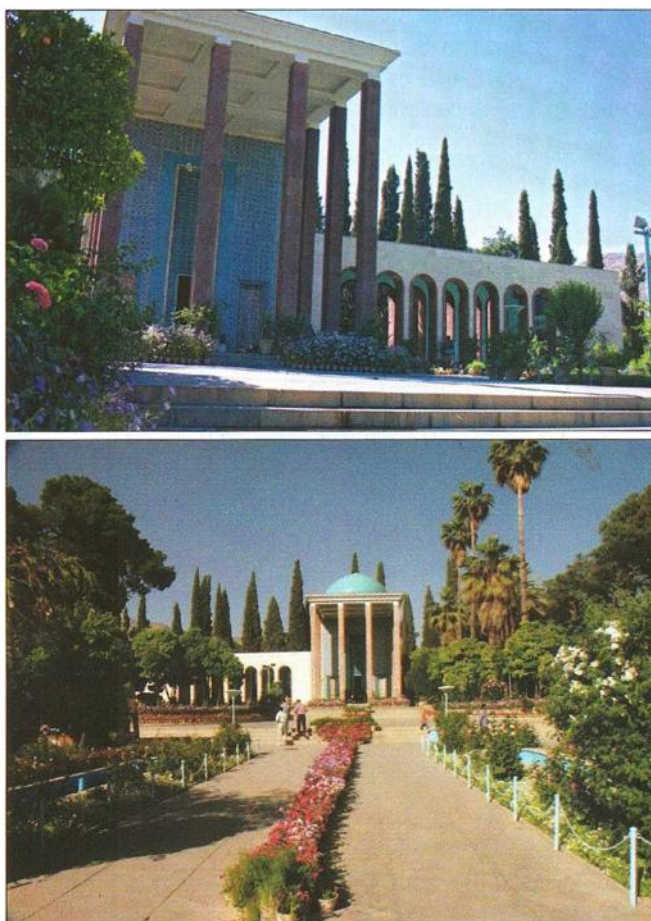
Versurile rememorate chiar la început erau ale lui Saadi, persanul cu care nu-mi imaginam niciodată că mă voi întâlni cândva. Versuri „goale” în sensul lipsei oricărei conexiuni personale, versuri pe care mi le asumam atunci în chipul cel mai obștesc cu putință, adică snob, pretențios, copilăresc, fantezist. Le scrisesem, apoi plecasem din orașul cu ușa respectivă și le uitasem pe veci. Au trecut de atunci douăzeci de ani (iată-mă deja bătrân și urât, un trup care funcționează tot mai palid sau plin de rugină). Și mă aflu în grădina lui Saadi. Printre tufele de trandafiri, printre portocalii pitici, printre arborii de lămâi și de rodii. Printre copăceii cu frunze groase și flori cărnoase, printre orhidee și magnolii. Pe sub colonada, în cubul, în hexagonul și sub cupola monumentului său. Iată-mă, stau pe una dintre lespezile de marmură ale mausoleului. Șed chiar pe monolitul roz de peste mormânt. „Din groapa lui Saadi, fiu al Șirazului, parfumul iubirii răzbate. Tu-l vei simți chiar și o mie de ani după moartea Sa”. Așa scrisese omul, iar paralelipipedul marmoreu de peste osemintele sale, din pricina aromelor subtile care-l traversează, în drumul spre perfecta transparentă a devenit, deocamdată, doar rozaliu, ușor verzuliu.

Deja sufocat de căldură, eram dis-de-dimineată în autogara Yazdului. Unde: nimic care să mai meargă către est, în direcția Kerman. Nimeni cu cine să mă sfătuiesc, nimic de ocazie. În zare se vede și gara și-mi zic să încerc și rețeaua ferată, deși nerecomandată de nimeni. Cu un taxi ajung și până acolo, unde dau de o pustietate mai mult ca desăvârșită. Hală gigantică, modernă chiar, curată; dar în care... Nici o țipenie, nici o vietate, nimeni și nimic. Ies, dar nici măcar prin preajma adormitei gări nu mai zăresc pe nimeni. Nici un taxi, nici un autobuz, nimic. Și trag după mine mica valiză cu mâner deja puternic defect înapoi până la autogară. Singura șansă e să decid modificarea traseului, ceea ce și fac, dar prea târziu. Neavând bilet cumpărat cu anticipație nu pot urca într-un autocar care tocmai pleacă spre Șiraz. Toate locurile sunt ocupate și aici pare ilegal să se circule în picioare. Așa că stau pustiu, prostit sau cel puțin abătut, așteptând vreo șansă, vreo salvare. Un șofer de automobil mă întreabă unde vreau să merg și, prin semne și vorbe

aiurea, înțeleg că îmi asigură el un transport până la Kerman. Mai exact că mă duce până la altă autogară, de unde pot să iau un autobuz spre Kerman. Verific cât pot de bine dacă am înțeles corect, stabilem suma, accept, așa că omul se pune să traverseze toată urbea. O face, iar la un moment dat, la un mare sens girator, se oprește. Îmi face semn să cobor, arătându-mi cu degetul un loc în care pare adunată ceva lume. Acolo se opresc autobuze?, insist neîncrezător, da-da-da, răspunde omul ca sigur pe sine, dar unde-s autobuzele?, replic eu (căci de regulă chiar și în haltele de tranzit se vede bine o aglomerație de autogară, ceea ce nu-i cazul

trei ori escrocherie! Deci mă mințiseră toți, sperând sau crezând că nu voi avea încontro și le voi da o avere. Înjur ce înjur, oricum degeaba, fiindcă oamenii tot nu înțeleg, așa că iau un taxi veritabil și revin la autogara cea mare. Un autocar tocmai iese, având Șirazul înscris pe placheta destinației. Fac semn, nu știu exact dacă din pricina asta se oprește (precis nu, fiindcă pe-aici nici unul din semnele vreunui străin nu sunt decodate conform speranțelor sale); oricum, se oprește, iar șoferul chiar îmi acordă atenție. Îmi cere biletul și se miră că n-am așa ceva; totuși, lucru iar rar – fiindcă aici, când ceva nu se poate, e precis imposibil! – omul acționează. Îmi ia banii și pleacă spre birourile autogării. Între timp ajutorul său mă conduce în spate, unde dislocă un scaun unic făcându-i semn unui sărăntoc să dispară. (Fericitul, se va lungi pe tot șirul scaunelor din fund, dormitând mai tot timpul.) Banii mei nu fuseseră luați, totuși, ca ciubuc sau mită, fiindcă omul s-a întors cu un bilet și cu ceva rest. Așa că, în fine, m-am înfipt liniștit în fotoliu și, crăpând uneori draperia pentru a vedea ceva din peisajul ars, stâncos, arid, fierbinte, nisipos, bolovănos, urban uneori, cel mai adesea pustiu, avansam în timp și în peisaj.

Șed, deci, în spatele unui tânăr student, parte dintr-un grup destul de mare de tinere femei, întorcându-se cu toți de la o reuniune și petrecere familială. Îl întreb dacă cea mai frumoasă dintre ele e soția sa, îmi răspunde afirmativ. Îl întreb dacă și pruncul pe care îl ia și cu care se joacă mereu îi aparține, zice și-aici că da, astfel că iau marea familiaritate dintre ei drept una de înrudire de prim grad. Una dintre femei își așterne ambii copilași pe culoarul dintre scaune, așternând sub ei doar o pătură. O alta pare nemăritată, iar când în timpul somnului năframa îi va aluneca până spre creștet, dezvelindu-i destul de mult podoaba capilară, tânărul bărbat o va trezi imediat, făcându-i semn să se acopere. Automatismul datinei devenită lege mă contrariază. E prima dată când înțeleg că respectiva regulă de decență exagerată e asimilată total în cadrul multor straturi sociale. Studentul mă întreabă dacă-mi place muzica lor și îmi dăruiește o casetă. Engleza lui e sumară, iar atitudinea foarte ambiguă. Uneori recunoștea că nu pricepe ce spun, fapt pentru care l-am crezut



aici). Omul pretinde să-i dau banii și să cobor, să merg singur acolo, fapt pe care-l refuz. Așa că, totuși, mă duce până la locul cu pricina, unde întreb lumea înainte de a ieși din mașină: autobuz? Kerman? de-aici, autobuz la Kerman? Da, desigur, mă asigură și ei, căci sunt o bandă de pungași înțelegi. N-am cum să realizez asta, așa că plătesc și dau liber șoferului. În stradă, începe fiecare să mă poftască în autovehiculul său. Dar autobuzul, unde și când vine? Nu există autobuz, mă lămuresc ei, în fine. Fraierii agățați și aduși ca mine au la dispoziție doar taxiurile lor personale, iar pentru trei sute de mii de riali se oferă oricare să mă care tot drumul respectiv, vreme de-o zi. Escrocherie, escrocherie, de

Ca majoritatea orașelor persane, Șirazul e la 1.600 de metri altitudine. Ceea ce nu înseamnă că aici e răcoarea, brazii ori vânturile aceluiași înălțimi de pe alte continente. Nu, căci ne aflăm pe același platou deșertic, ars, de piatră și praf care face majoritatea peisajului iranian. Platou deșertic, punctat de oaze mai mici ori mai mari, precum este și aceea a orașului Șiraz. Aici ajunsesem cu greutate de neașteptat.

În casa de Dincolo

**La unul din
nenumăratele
controale ale poliției,
militarul a venit și,
din tot omenetul
prezent, mi s-a
adresat doar mie,
întrebând ceva scurt
și făcându-mă haji.
Răspund surprins, ba
zicând „scuze!“
(bebakšid), ba zicând
„turist, foreign
tourist“, oricum
punându-l pe om în
încurcătură. E jenat,
iar unui călători surâd
sau râd de el. Și
pleacă imediat, ca și
cum ar fi făcut o
gafă. Ți-a zis haji,
adică „sfânt“, va
comenta și spune
tuturor tânărul stu-
dent, spre amuzamen-
tul său și al celorlalți.
Faza se va mai
repetă, de altminteri,
fiindcă în Iranul
actual puțină lume
mai umblă ne-
bărbierită. Afară de
clerici, numai golani
și cei care rămân sub
jurământul special fă-
cut cu prilejul vreunui
pelerinaj își mai lasă
barba neîngrijită. Îna-
poi, tare, ghidul meu
editat acum doi ani,
care sfătuiește băr-
bații să nu se oste-
nească cu rasul sau
cu căratul razoarelor
pe timpul șederii-n
Iran. Lumea se
modernizează și și se
laicizează pe-aici
într-un ritm incredibil.**

onest. Dar realizez târziu că el răspundea afirmativ inclusiv atunci când nu pricepea nimic, fapt care m-a indus în mai multe erori. Omul m-a invitat la el acasă, și cum deja îi văzusem mediul, surorile și „soția“, mi s-a părut tentant. O zi și o noapte într-o casă de oameni firești, simpli și mai ales tipici, ar fi însemnat o experiență utilă. Așa că am zis da. Însă tânărul m-a tras din autocar la o răscruce de drumuri aproape pustii și la mai bine de o sută de kilometri depărtare de orașul Shiraz. Am coborât, crezând că-i coboară și „familia“, dar lucrul acesta nu s-a întâmplat. Băiatul m-a vârat într-un taxi ticsit de lume – amândoi strânși lipiți lângă șofer – și cu care am mai străbătut vreo treizeci de kilometri de peisaj pustiu și printre livezi de rodii. Și am ajuns într-un sat transformat în campus universitar, având pe versantul unei coline din depărtare, glădiile unei evidente instituții statale cu pretenții. Tânărul mă cărăbănise deci în casa în care, împreună cu alți cinci studenți, locuiau cu chirie pe timpul studiilor. Prin urmare, în loc de interior domestic și de atmosferă familială, care să ridice curiozități, să ofere răspunsuri, explicații și cunoștințe altminteri intangibile, am dat de interiorul sărac și de societatea unor puțoi vulgari, ignoranți și care știau foarte puțină engleză. Care, deci, nu-mi puteau satisface cu nimic intențiile intelectuale.

O vreme mă gândeam chiar că voi fi pungășit. În loc să iasă cu mine la vreo locanță la care s-ar fi găsit ceva de mâncat, mi-au servit din parizerul lor cu castraveți murați. Pe jos era plin de resturi de pită, deci noaptea urmau să mișune pretutindeni gândaci scabroși. Urma să dorm cu ei sub același acoperiș, peste sau sub plăpumoale cu aspect jegos. Se zgâiau la mine și se hlizeau tot timpul, făcându-mă să mă simt ca o curiozitate sau achiziție de doi bani. Dar cel mai mult mă simțeam picat parcă în compania unor cabotini, ieftinele lor zâmbăleli apărându-mi mai degrabă drept bale imunde. Am decis plecarea urgentă, dar a sosit și al șaselea, tip cu față inteligentă și mai ales blândă, capabil de întrebări și plin de curiozități cinstite. Dacă ceilalți îmi cântăseră câte puțin din țambal, acesta știa cel mai bine câte ceva despre muzică. Lua lecții și citea partituri, executând la tom-

bac-ul tobei mari ritmuri, formule și piese de compoziție și factură destul de avansate. Apariția, prezența, cântarea și dialogul cu acesta din urmă mi-a spulberat toate temerile. Puștani nu puteau fi nici hoți de buzunare și nici violatori. Pentru ei rămăneam un profesor respectabil, iar ei nu altceva decât gazde sub standard. Doar sila față de insecte mi-a susținut decizia de-a nu rămâne peste noapte la ei. Am ieșit sub bulgărele imens al lunii pline. Deși nu se bucurau de plecarea mea, băieții mi-au dat o rodie mare, m-au urcat într-un taxi și m-au dus până la autogara miciei localități. Agitându-se, percutistul m-a făcut cu bileț (lucru altminteri imposibil, deoarece ar fi necesitat dialoguri). Un călător avea un bilet cu două locuri, unul neonorat de tovarășul său, așa că studentul i-a plătit direct respectivului, plus explicația de rigoare șoferului. Pe bancheta din

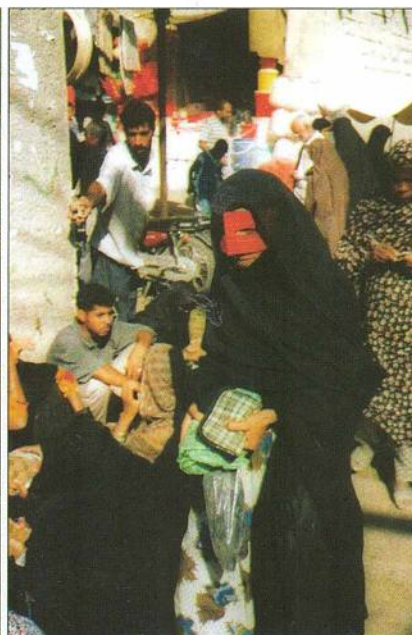
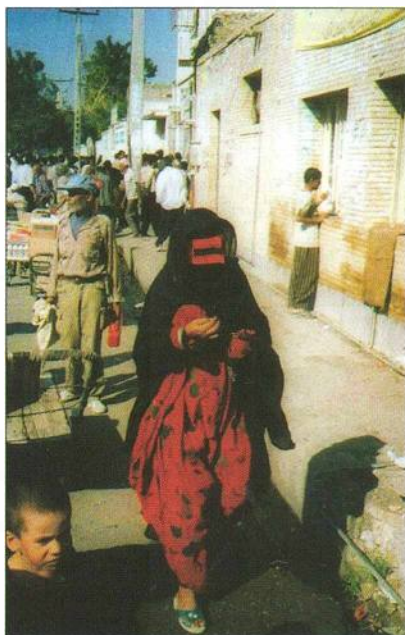
regulă nu trece nici un vizitator sau turist, revenisem iar în interiorul monumentului... Și eram gata să ies, când observ un grup discret coborând niște trepte străpungând și ele destul de discret pardoseala dalelor de piatră de la marginea curții. E drept, o mică săgeată și o inscripție în mazăgălitură arabă zicea sau îndemna ceva. Dar numai familiarii locului, ai alfabetului și ai limbii ar fi putut ști ce voia să zică. Noroc cu umbrele furișate înainte, cărora le-am luat și eu urma și am coborât.

Treptele se răsuceau până ce dădeau de interiorul octogonal, dublat în dimensiuni de niște boltite și marcat la mijloc de coloane zvelte, care sprijineau o mare boltă centrală. Acolo nu era altceva decât locul unui huzur pe cât de tainic pe-atât de fin. Fumul narghilelelor tămăia cu arome de fructe uscate și petale de flori. Împreună cu susurul muzicii neîntrerupte a rebabului sprijinit de tambură, și împreună cu stropii de ceai sângieru – pe care mustăcioși cu ochi de diamant negru ți-l întind în dreptul buzelor imediat ce intri – atmosfera toată te subjugă, te amețește sau te amorțește.

Trupul ți se ridică singur dinspre atingerea solului. Trupul își pierde toată greutatea, trupul ți se așterne singur pe covoarele groase de lângă mica balustradă din centru. Clipocit

sau găngurit dulceag, de sirene, îl aduceau chiar până la marginea micului octogon central, până la mica broderie în piatră, ce marca un alt gol. Trupul se urca singur peste balustradă și ochii cădeau în mirajul pe care parcă-l căutau.

Acolo, după deschizătura sau puțul din centru, se deschidea larg spațiul unui bazin, sau mai degrabă fântâna unei ape clare sau a unui cristal perfect lichid. Bazinul era de fapt locul de întâlnire sau de ramificare al mai multor canale subpământene, placate însă cu marmură precum căile unui cortegiu regal. Iar în lumina clară a încăperii apa de dedesubt părea nici statică, nici în curgere (nicidecum în șuvoale), ci doar într-un tremur calm, care îi trăda atributul viu. Păstrăvi mari, bruni sau albicioși, se opresc aici câteva clipe, nu pentru a sorbi lumina, pentru că oricum traiul pe dedesubtul pământului îi face orbi, ci pentru a prelua și transforma



vecinătatea acestuia vedeam totul. Adică negrul nopții, înfinitatea steluțelor, sfera lunii înclinată, și mai ales particularitatea impecabilelor șiruri de felinare care flanchează autostrăzile și străzile pustiriilor iraniene. În depărtări: coridoare și înșiruri perfecte, interminabile, de luminițe; în preajmă: proiectoare megawatică, des și echidistant înfipte pe stânga și pe dreapta, lămurind perfect asfaltul înaintării noastre.

Eram pe punctul de a ieși din grădina mausoleului lui Saadi. Contemplasem tot situl, întârziaseam până la frig în oase pe lângă marmurile albe și faianțele albastre ale pereților înșcriși cu versuri peste tot. Apoi străbătusem agale fiecare colțșor al grădinii. Șezusem pe băncile de lemn, sorbisem din apa ca gheața a unui robinet, străbătusem și porțiunea de după clădirea administrației, acolo pe unde de

Proslăvind Raiul din carne

Așa ca Ommar Khayyam, ca Saadi și Hafiz, ca Firuz și Kermani – adică marii clasici persani – pare-se că nimeni, nicioieri, n-a mai proslăvit lumea senzațiilor. O literatură a senzațiilor și afectelor la superlativ, la sublim, la limita supremă, imbatabilă. După ei, iubirea, frumusețea, plăcerile, natura, florile, păsările, bucuriile sau orice altceva din cele ale lumescului n-au mai cunoscut decât epigoni. Epigoni și variații lingvistice, locale, istorice. Universalitatea și perfecțiunea lor le-a dat și sentimentul eternității.

fotonii acesteia în elemente calorice. După care, iar legănându-și lent cozile în stânga și-n dreapta, în dreapta și-n stânga, în sus și-n jos, în jos și-n sus, să își continue călătoria prin cristalul viu, tremurător. Ca semn sau indicator pentru tunelul eliberării, Saadi, cu poezia lui, cu muzica lui, cu toată Arta, s-au isprăvit. Nici măcar numele, sonoritatea sau amintirea lor nu mai merită, nu mai există. Aflându-ți desăvârșirea, sau libertatea, ai trecut Pragul, ai ajuns în casa de Dincolo.

La numai nouă ani după decesul său, Saadi s-a reîntrupat în Hafiz. Reluând aceeași incapacitate de a vedea și alte lumi dincolo de senzații, el a proslăvit cu furoare mundanității, pasiunile, raiul din carne, făpturi, natură sau vin. Iată, în grădina lui Hafiz, treptele din jurul lespezii de marmură și de sub chioșcul cu coloane și cupolă acoperită cu aramă sunt acum ocupate de câțiva militari și câțiva bărbați în scaune cu roțile. Flecăresc firesc, despre orice, deși cu ton civilizat, neostentativ, moderat. Sunt cinci veterani și mutilați ai războiului irakiano-iranian, însoțiți și aduși

de soldați și ofițeri activi, aflați în costume de gală. E darul pe care, periodic, armata îl face tuturor eroilor rămași în viață: un concediu sau câte o plimbare turistică prin țară. Un invalid știe engleză, așa că îmi prezintă pe fiecare dintre camarazii săi și îmi explică pe îndelete. El era student la drept, altul la agronomie, altul era tâmplar, iar altul zugrav, în 1980, atunci când a



început grozăvia. Iar al cincilea trăia în Irak și o vreme a luptat pentru Saddam. Dar a dezertat și a continuat să lupte împotriva lui. Nu mai întreb, dar e cu siguranță kurd, dintre cei a căror majoritate, mult asuprită în Turcia și mai ales în Irak, s-a refugiat în

această țară uimitor de ospitalieră și mai ales tolerantă care e Iranul. După ce și-au pierdut uzul picioarelor, oamenii și-au continuat studiile sau meseriile, așa că toți au acum un loc de muncă, protecția armatei și facilități din partea statului. Veteranul îmi dă multe date și mi vorbește cu o seninătate extraordinară. Vorbește despre războiul respectiv ca de un dezastru obiectiv, impersonal, fără nici un pic de ranchiună față de opresorii vecini. Voi verifica de mai multe ori senzația asta, confirmând-o de fiecare dată. Nu e părerea mea: iranienii chiar nu îi urăsc pe irakieni, ba nici măcar despre liderul Saddam din gura lor nu voi fi auzit vorbe urâcioase vreodată. Foștii și actualii soldați stau ce stau, vorbesc ce vorbesc, dar și tac îndelung. O fac însă fără emfaza meditației, a tăcutei bociri ipohondre, și nici din golițiunea plictisului timp. Din negura impalpabilă și invizibilă a morții sale, sensibilul și lacomul Hafiz le-a admirat și invidiat inclusiv trupurile lor pe jumătate moarte, osândite, ținute în scaune cu roți.

text: **Marin Marian-Bălașa**

Abonează-te la REBUS



Cuvintele te premiază!
SUTE DE PREMII!

1 x excursie
în Tunisia de la



100 de cărți
de la **GRUPUL EDITORIAL CORINT**



100 x
de la **oriflame**
natural swedish cosmetics



x 20 de la **QUELLE.**

5 x



de la **QUELLE.**

Economisești
25%
față de pretul la chiosc

SECTA AUM

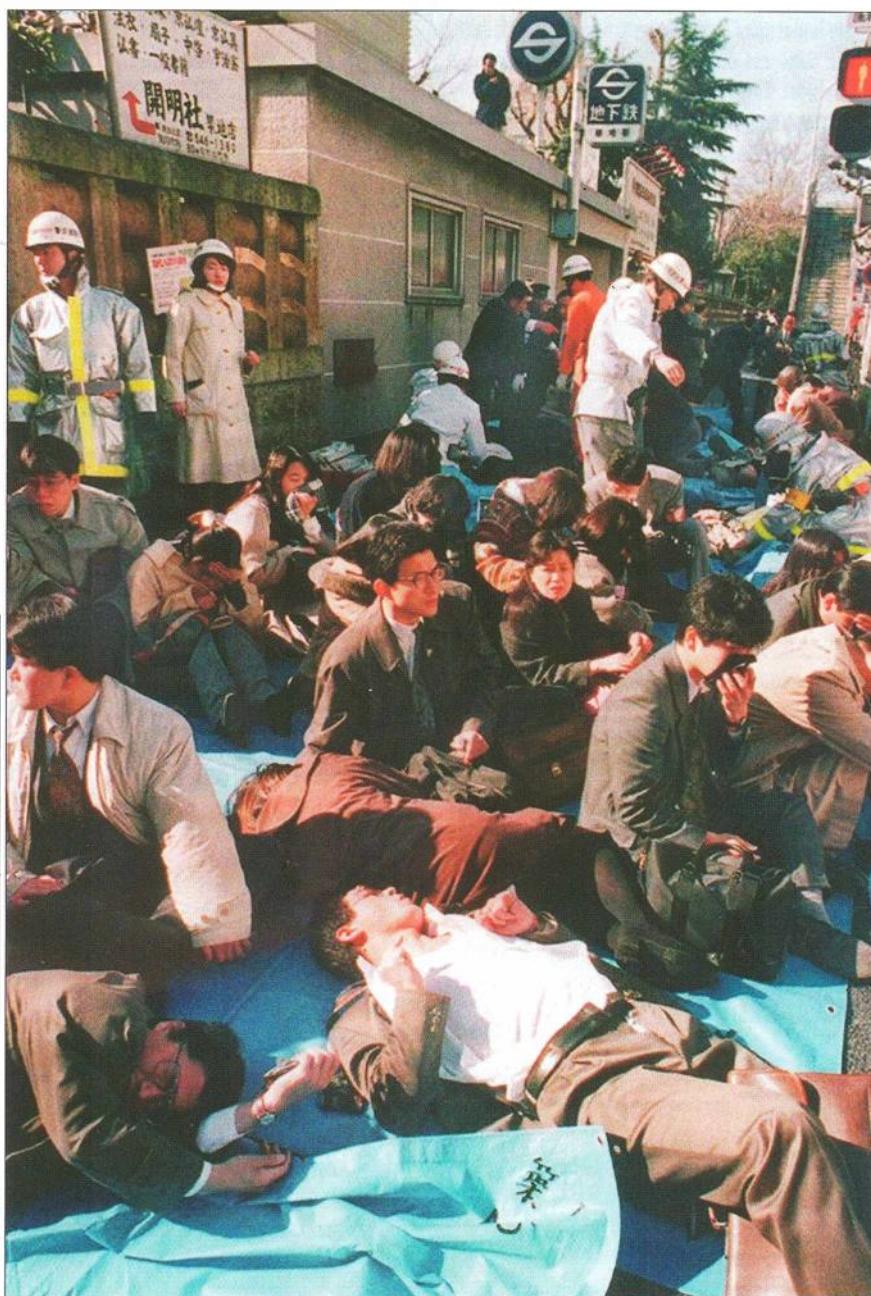
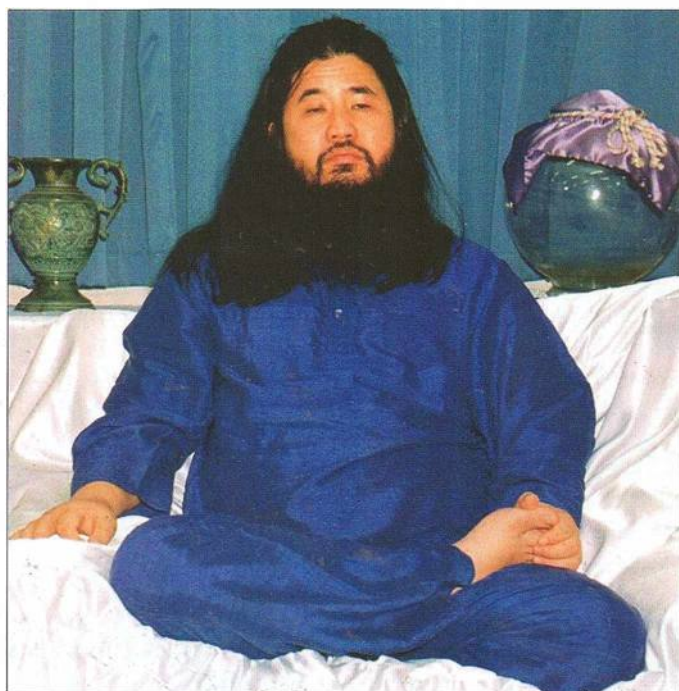
SENZAȚIONAL!

ȘI CURAJUL DE A LUPTA ÎMPOTRIVA STATULUI POLIȚIENESC

De data asta, când spunem EXCLUSIVITATE, ar trebui să o scriem cu litere de o șchioapă. Și, atenție, chiar că e un story SENZAȚIONAL. Primul articol al unui gazetar român asupra sectei AUM de la fața locului. Scris de acolo, iar nu de aici. Și prima investigație care face cu adevărat lumină, după ce faptele s-au adunat, s-au decantat și s-au elucidat, acum, după mai mult timp. La rece, nu la cald. Cu obiectivitate și nepărtinire. Documentarea Cludiei Golea în Japonia asupra acestui subiect a durat câteva luni. Flacăra e, deopotrivă, încântată & mândră, să vi-l ofere. În exclusivitate. (Mihail Gălățanu)

**Terorism
împotriva
propriei țări**

Pe 20 martie 1995 doisprezece oameni au fost uciși și 600 otrăviți odată ce au inhalat gaz sarin într-una dintre numeroasele stații ale metroului tokyot, la o oră de vârf. Atacul cu gaz a fost opera unor membri ai sectei Aum (Oumu Shinrikyo – Cultul Adevărului Suprem Om), dintre care majoritatea au fost arestați la scurt timp, împreună cu Shoko Asahara, marele guru. Mulți alți responsabili sunt încă sub urmărire. Există, în cadrul Poliției Japoneze, Secția (nu Secta) Aum, care coordonează toate activitățile pentru urmărirea sectanților. Oricine ia legătura sau vorbește despre membrii sectei Aum este pus sub urmărire conform unei ordonanțe legislative nipone. Acest articol, de exemplu, va fi pus la catastif.





Vizionar
și gagicar

Tăcerea
unui guru
condamnat
la moarte

Atacul de la 11 septembrie din Statele Unite a provocat șoc în lumea largă precum și celelalte alte mai mici atacuri teroriste din lume. Toate acestea au însă un punct comun: ele au fost atacuri îndreptate împotriva unor alte state, unei alte religii și împotriva ordinii mondiale. Atacul cu gaz sarin de la Tokyo a fost calificat de autoritățile japoneze drept terorist. Aceasta nu este însă viziunea celor care l-au pus la cale. Câțiva japonezi au omorât alți japonezi. De ce? Este chiar vorba de teroare la la Bin Laden? Cine erau și sunt așadar Aum și de ce? Oricine a auzit de „atacul sarin” s-a cutremurat. Oameni de rând uciși într-o stație de metrou! Tokyo are însă 11 milioane de locuitori și metropolitanul este uriaș. Gazul sarin nu a fost răspândit de exemplu în stația populară Shinjuku ci în mult mai elitista stație Hibiya, de lângă Keishicho, redutabila Prefectură de Poliție a unei capitale a unui stat care se șterge undeva cu drepturile omului așa cum ele sunt stabilite de poate nu chiar așa de negativă ordine internațională.

De menționat este și faptul că Prefectura de Poliție, locul lângă care au avut loc atentatele, se află de asemenea lângă Palatul Imperial! Terorism sau o tentativă de revoluție?

Shoko Asahara, pe numele său adevărat Chizuo Matsumoto, guru-ul sectei Aum, s-a născut în 1955 în prefectura Kumamoto din Japonia. Destinul părea să-i fie împotriva și probabil nimeni nu a văzut în micul Chizuo o viitoare

celebritate. Copilul nu vedea deloc cu ochiul stâng și a urmat o școală pentru handicapați. Nici unui handicapat nu-i trece însă prin cap să dea concurs de admitere la Universitatea Tokyo, cea mai faimoasă și greu accesibilă din Japonia. Chizuo Matsumoto a urmat seminarul de studii pentru intrare la Tokyo Daigaku, dar nu a reușit totuși la admitere. Pe viitoarea soție a cunoscut-o la acest seminar. A continuat așadar să studieze acupunctura și medicina tradițională chineză la o școală mai puțin reputată. Odată ce a absolvit-o, și-a înființat o clinică. Statul l-a amendat pentru punerea în circulație a unui medicament producție proprie care nu primise aprobarea guvernamentală. Amenziile japoneze sunt usturătoare și pot scoate o firmă sau clinică din competiție. Știu din propria experiență că puținele persoane care au un handicap relativ important și reușesc totuși din punct de vedere profesional, dar sunt readuse la zero de un tert, fie persoană fizică sau ditamai stat, tind să-și formuleze în minte o viziune distructivă, răzbunătoare. Iar persoanele care văd numai cu un ochi au, câteodată, forța unui ciclop.

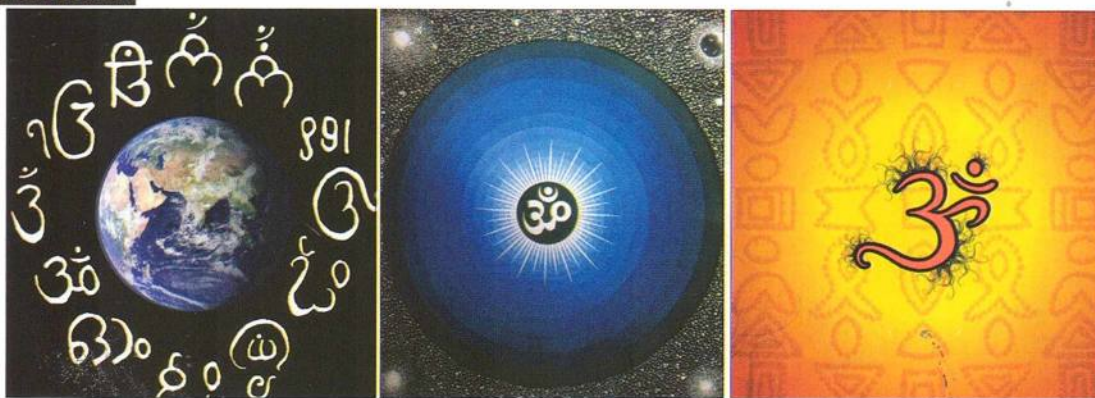
Pentru început, Chizuo Matsumoto devine membru al sectei Agonshu. Acesta este un cult relativ cunoscut, prezent inclusiv în Europa și considerat distructiv. Tânărul Chizuo este în final nemulțumit de organizație și o părăsește. El are propria sa viziune. Începe să predea yoga, pe care se pare că o stăpânește bine, în apartamentul său din Shibuya, unul dintre cele mai frumoase cartiere tokyote.

În 1987, după ce s-a întors din India,

Chizuo Matsumoto și-a schimbat oficial numele în Shoko Asahara și a înregistrat Aum, inițial nu ca sectă, ci drept firmă particulară. Secta a fost apoi înregistrată oficial drept cult religios, cu oarecare bețe în roate puse de autorități. Aum, învățătura Adevărului Ultim, era o sectă având la bază religia budistă de tip tibetan. Aum vine de la OM, sunetul primordial și ultim, Cuvântul suprem, Alephul budist, din cadrul celebrei incantații *Om mani padme hum*. Secta promite vindecarea unor diverse boli și suferințe, iluminare și eliberare în urma aflării adevărului suprem, dar, în același timp, are ca scop afirmat răsturnarea sistemului japonez și instaurarea unei noi stăpâniri în Japonia, aceea proprie. Guru-ul Shoko Asahara, cu o mare putere charismatică, adună vreo 9.000 de membri dintre care câțiva au fost martorii declarați ai unor episoade în care liderul ar fi levitat pur și simplu. Toate bune până aici, dar, ca mulți bărbați de calitate, în viața personală guru-ul își folosește organul genital pe post de cap. Schimbă câteva soții cu care are în total 12 copii, și nenumărate pipițe cărora le colecționează părul pubian în sticlute. La arestarea sa în 1995 a fost găsit în posesia a vreo o sută de astfel de omamori – port-bonheur-uri. Rușinos, libidinos și caraghios pentru un om care se voia Stăpânitorul Japoniei și care chiar pusese la cale o nouă Constituție și ierarhie statală în care unul dintre fiii săi urma să fie prinț moștenitor.

În urma unui îndelungat proces, Shoko Asahara a fost condamnat la moarte prin spânzurare pe 27 februarie 2004, dar se află încă în viață într-una dintre închisorile de maximă siguranță. În cadrul procesului său autoritățile japoneze au încălcat flagrant legea și drepturile omului. Avocatul Yoshihiro Yasuda a fost astfel arestat pentru simplul fapt de a fi pledat nevinovăția acuzatului, caz fără precedent pe mapamond, în care unui acuzat i se refuza dreptul la apărare justă și unui avocat nu numai dreptul de a apăra, dar și cel la libertate. Mai grav decât atât, Yasuda nu a fost arestat pe





De la Aum la Aleph

față pentru aceasta ci i s-a pus în scenă un alt incident care a dus la arestarea sa și care l-a împiedicat să pledeze la proces. Se pare că Procuratura se temea foarte mult de pledoaria sa. Lui Asahara-san i s-au oferit în schimb avocați din oficiu. Sectei Aum i-au fost puse sub ascultare și urmărite toate mijloacele de comunicare, presa japoneză, dar și cea internațională a fost manipulată prin limitarea accesului membrilor săi la cei cu permis, prin trunchierea informației și punerea la gazeta de perete a unor minciuni sfruntate, cum se pare că a fost afirmația conform căreia guru-ul și-ar fi dat drumul în pantaloni atunci când a fost arestat. Mai mult, încălcarea drepturilor omului în cazul Aum s-a resimțit, conform obiceiului feudal japonez al marii răzbunări, cea care este îndreptată împotriva progeniturilor dușmanului, asupra copiilor săi. Deși un fiu și o fiică a lui Asahara au câștigat dificilele concursuri de admitere ale unor renumite școli japoneze, tinerilor li s-a refuzat intrarea în aceste școli cu fițe și dreptul la învățătură. Dar, orice ar fi spus Asahara sau membrii sectei pentru apărarea lor și respectarea drepturilor lor fie și ca vinovați, a fost torsionat de presă. Urmând exemplul lui Mahatma Gandhi, condamnatul Asahara a hotărât să tacă înainte chiar de a fi redus la tăcerea fizică întru eternitate printr-un tip de execuție care în Europa li se aplica pe vremuri numai infractorilor ordinari. Aha! Vă mai arde să vă gândiți la geishe rafinate, cere-

monia ceaiului sau ikebana când se vorbește despre Japonia? Înseamnă că aveți o slăbiciune pentru vreo fata morgana extrem orientală.

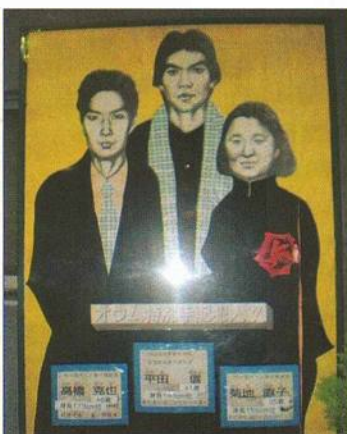
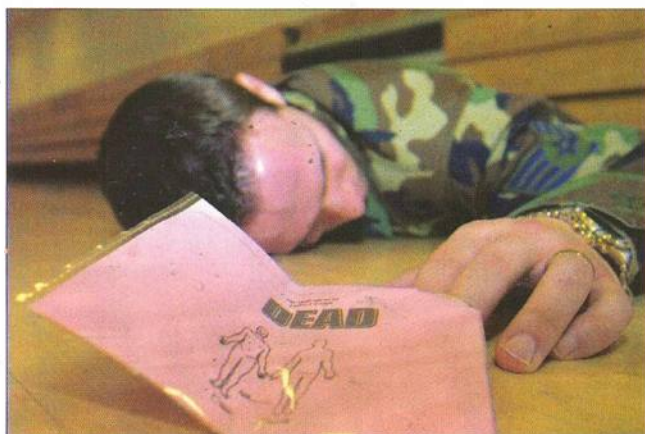
Nemaifăcând față atitudinii opresive a guvernului, poliției, presei și publicului în general, secta Aum și-a luat în 2003 noul nume de ALEPH. Obiectivele sale principale sunt, conform paginii sale de pe internet, vindecarea diferitelor boli și suferințe, atingerea fericirii în lumea aceasta și Eliberarea și Satori, Iluminarea. Guru Shoko Asahara a fost repudiat. În locul său, liderul organizației este Fumihiro Joyu. Una dintre personalitățile relativ renumite în media japoneză, Joyu își folosește inteligența și talentele argumentative spre a găsi explicații și scuze pentru activitățile trecute și prezente ale sectei. *Aa ieba Joyu.* „Dacă o spui și pe asta, ești mai tare ca Joyu” – s-ar putea traduce această nouă expresie japoneză care înseamnă că interlocutorul tău este atât de talentat în argumentație încât și-a găsit scuza pentru cea mai mare boroaboată sau a făcut ca nefirescul să pară normal.

Secta Aleph își afișează adresa și numărul de telefon pe pagina sa de web. Am încercat să-i contactez pe membrii sectei dezvăluindu-mi intenția de a expune viața spirituală și motivațiile în plan social ale membrilor săi într-o revistă românească. M-am izbit însă de un zid fie al tăcerii, fie al disprețului cu care românii, niște indivizi oarecare ce locuiesc

într-o țară insipidă, sunt de obicei întâmpinați în Japonia. Am dat o fugă până în districtul Suginami, cartierul cvasi-șic Nishi-Ogikubo, unde își are sediul central secta Aleph, cu intenția de a face măcar o fotografie clădirii. Am găsit cu greu adresa. Secta este dosită pe o stradă îngustă într-un imobil cu aspect ieftin. Etajul superior este ocupat de o familie care are probabil un bebeluș, din câte am putut să-mi imaginez privind rufele puse la uscat pe balcon. Nu există nici un indicativ care să anunțe că acolo se află secta. Din contră, în dreptul interfonului apartamentului care adăpostește, conform internetului, sediul lui Aleph, stă scris un nume care ar părea mai degrabă de firmă: ROSE PLAYER. Sun să întreb. Într-adevăr, am dat de secta Aleph, dar domnișoara care îmi răspunde se scuza că nu poate deschide. Din păcate, fotografiile pe care le fac nu sunt nici ele de calitate căci strada e atât de îngustă încât nu oferă nici o perspectivă asupra clădirii. *Voilà*, după aura celebrității și ieșirea la rampă în forță, împotriva unei societăți nedrepte, noua Aum se ascunde acum precum șobolanul din pivniță. De altfel, liderul său inițial Joyu, zis Maitreyi, a părăsit organizația și a înființat o schizmă a sa, *Hikari no Wa*, Cercul Luminii, în 2007. Secta Aum nu pare să mai aibă un prezent.

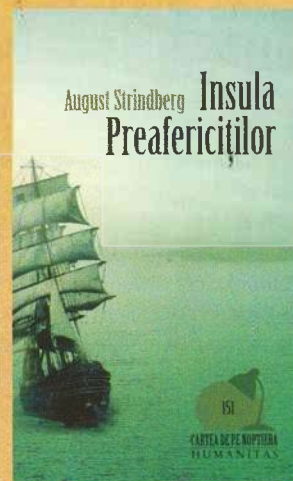
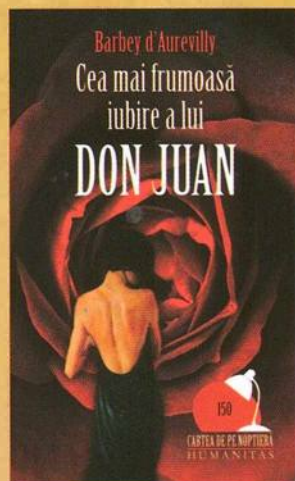
Până la urmă, acum, spre final, trebuie să mai adaug că acesta este un articol și spațiul său este limitat. Nu am argumentat îndestul caracterul opresiv al societății japoneze și încălcarea generală a drepturilor omului în Japonia, caracteristici care duc în mod firesc la reacții extrem de negative și impulsive cum a fost atacul cu gaz sarin al sectei Aum sau, mai demult, tragedia atomică de la Hiroshima și Nagasaki. Așadar, cu altă ocazie, voi prezenta alte orizonturi nipone privite dinăuntrul acestei țări atât de ascunse, închise și totodată extrem de ambițioase în lupta sa de afirmare pe plan mondial.

Text: **Claudia Golea Sumiya**



HUMANITAS

CARTEA DE PE NOPTIERĂ



Marco Santagata • Copistul

O altă zi friguroasă învâluie o casă din Padova în care marele Petrarca își duce cu greu povara bătrâneții și a bolii. Un suflet bântuit de greșelile făcute față de cei dragi. Un om care descoperă că prin scris poți alina toată suferința din viață și poți dărui lumină și căldură celorlalți.

Yukio Mishima • Soare și oțel

Își dorește să evadeze din lumea cuvintelor și să-și salveze trupul de acțiunea lor corozivă. Trupul îi devine un colț de rai, mângâiat de razele soarelui și protejat de puterea oțelului.

Barbey d'Aurevilly • Cea mai frumoasă iubire a lui Don Juan

Personajele feminine din *Perdeaua stacojie* și *Cea mai frumoasă iubire a lui Don Juan* (cele mai cunoscute nuvele din culegerea *Diabolicele* de Barbey d'Aurevilly) pot intra în categoria „îngerilor căzuți”. Două povești crude și galante, seducătoare și diabolice.

August Strindberg • Insula Preaferițiilor

O carte-parabolă și o minunată satiră filozofică a puterii, a religiei și a științei. O carte despre „fructele uitării” și despre căderea în lume.

Ludmila Ulițkaia • Cei dintâi și cei de pe urmă

Cum sunt femeile? Deștepte, fermecătoare, îndrăznețe și visătoare, sau naive, încăpățânate, ascunse și mofturoase? Când iubesc, pot fi câte puțin din toate, iar personajele feminine din cele opt povestiri ale Ludmilei Ulițkaia își croiesc existența după tiparele dragostei, încorsetată doar de umbrele fostului regim sovietic.

www.humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

LiterNet.ro

Milionarii *middle-class*

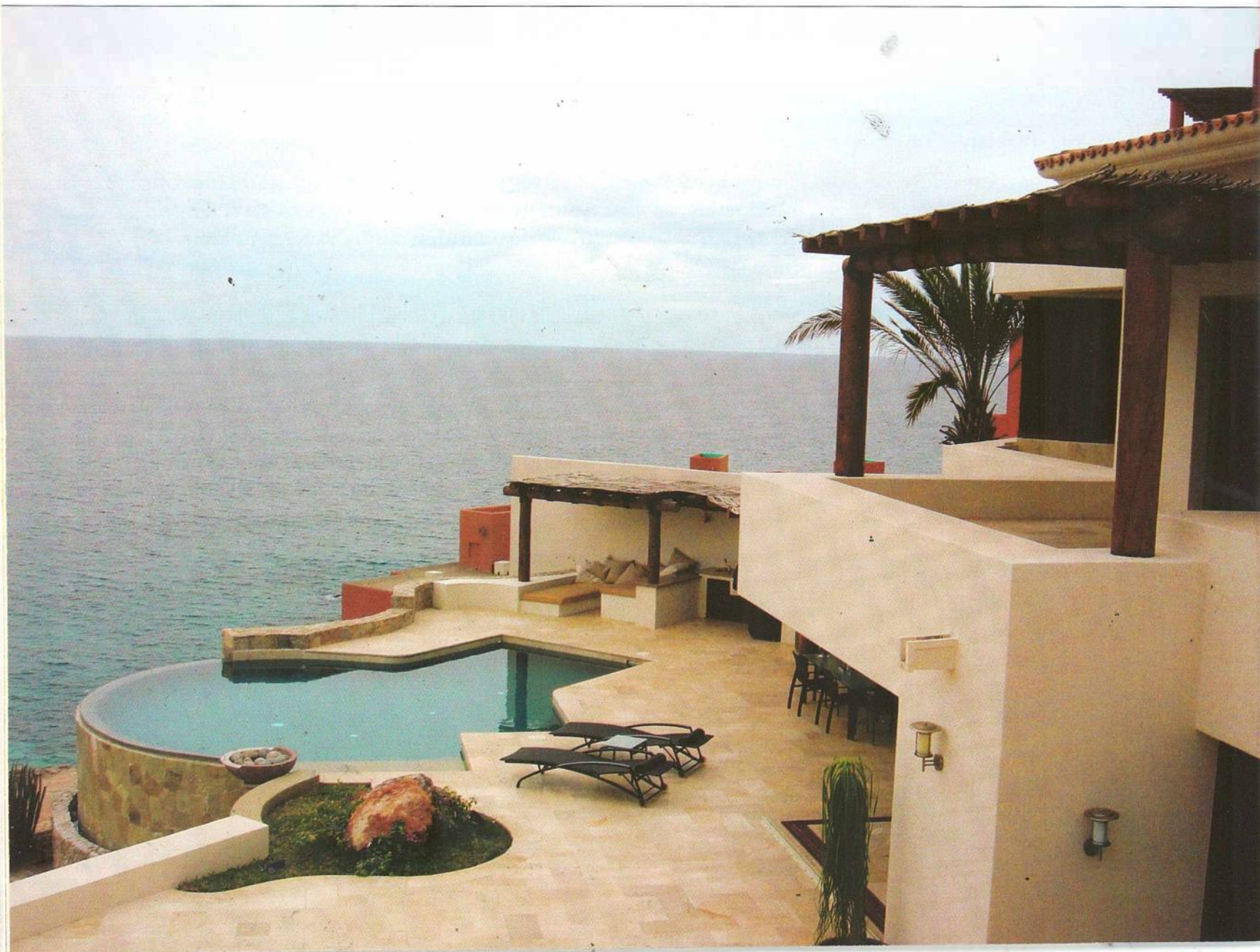
De la pietre scumpe cât mai rare la sporturi cât mai ciudate, de la călătorii în destinații superbe dar retrase, până la mașini exclusiviste, toate acestea sunt alegerile obișnuite ale ceea ce americanii au numit *middle-class millionaire*. Căci iată, există și în lumea milionarilor, o clasă de mijloc. Cum trăiesc aceștia? Care le sunt preferințele? Prin ce se disting ei de alții?

Viață de 50 de karate

Doar un milionar *middle-class* va cumpăra un diamant – cu cât mai mare, cu atât mai bine – doar pentru ca alt milionar să nu intre în posesia lui. Când vine vorba despre bijuteriile pentru elită, doar piesele în ediție limitată sunt bune. Ceva la 50 de karate este foarte potrivit. Prețul va fi întotdeauna necunoscut publi-

cului, cel puțin până în momentul achiziționării piesei. Mașina? Un *Lamborghini Reventón* la 1,38 milioane de dolari este și ea cât se poate de potrivită, deoarece a fost fabricată într-o serie de 20 de bucăți, toate fiind instantaneu vândute.

Destinația de vacanță? Russ Alan Prince, președintele *Prince&Associates*, o firmă particulară de cercetare pentru bogătași, spune că 87% dintre milionarii *middle-class* posedă proprietăți multiple dar nu toți își petrec vacanțele în ele. În schimb, mulți optează pentru proprietăți parțiale deținute în coproprietate cu

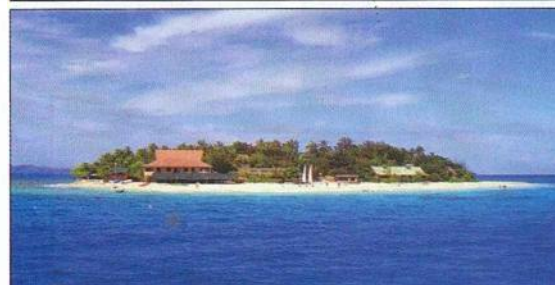


companii precum *Exclusive Resorts*. O adeziune de 185 mii de dolari pe an și drepturi anuale de încă 10 mii permit accesul la o serie de case luxoase în locuri precum Turcia sau Caicos, Bovey Castle (Devon, Anglia) sau în apartamente la bordul unor nave precum *The World*.

Credeți că *middle-class* milionarii se relaxează în fața unei plasmă cu performanțe uluitoare? Vă înșelați. Relaxarea se produce în camera de yoga, unde mesajele sunt primite în timp ce prin geamul cu ramă din lemn de mahon este privită o grădină de inspirație japoneză. Mega-bucătăria nu este niciodată suficient de mare pentru cei foarte bogați, iar baia cu spa și jacuzzi a devenit norma. Și minimalismul este foarte la modă în această lume și, cum spune Robert Wright, șef la *Bast Wright Interiors* din San Diego, „necesitățile milionarilor *middle-class* sunt holistice”, de aceea mediul în care trăiesc trebuie să îndeplinească toate dorințele de confort.

O geantă care costă la fel de mult precum un turism de clasă medie este o alegere minunată, care îndeplinește condițiile de rang ale bogaților noștri. *Absolutely!* René Lautrec, din piele de aligator american, vișinie, cu accesorii din aur masiv de 18 karate și cu un smarald de 2 karate costă frumosul preț de 25.700 de dolari. Și vinul este un produs care trebuie cumpărat ca să-ți respecti statutul. „Dacă înainte cumpărau vin de 600 de dolari, azi cumpără de 6.000”, spune același Russ Alan Prince. 150 mii de dolari pentru a deveni membru al *Napa Valley Reserve*, care se ocupă cu creșterea viței-de-vie și cu procesarea strugurilor de pe propria moșie, este o contribuție financiară firească. Pentru numai 80 de dolari pe lună, poți obține privilegiul de a te murdări cu struguri zdrobiți chiar de tine și acela de a studia arta de a face vin. Desigur, și de a gusta din licoarea proaspăt stoarsă a boabelor de strugure.

Serviciile de consiliere pentru acești milionari *middle-class* nu este o afacere cu care se glumește, ea fiind aducătoare de uriașe venituri. „Totul se reduce la conveniențe și acces”, spune Milton Pedraza, CEO la *Luxury Institute* din New



York. Pentru 20 mii de dolari pe an, *Mint Lifestyle*, o companie care se ocupă cu servicii personale, va coordona cumpărarea unui automobil rar de lux, va securiza o plajă pe care milionarul se va relaxa la soare sau un jet cu care se va deplasa la o întâlnire de afaceri stabilită în ultima secundă sau va achiziționa o carte fără de care clientul nu își poate petrece seara atunci când nu merge la vreo petrecere.

Cine sunt, de fapt, acești oameni bogați? Conform revistei *Forbes*, ei sunt niște *baby-boomers* care au azi o medie de vârstă de 58 de ani și care „au ascultat sfatul mamei lor de a dobândi o bună educație și de a se așeza la casa lor, deoarece trei sferturi dintre ei au o diplomă de master și 82% sunt căsătoriți”, sună, un strop cinic, comentariul din *Forbes*. Sunt antreprenori de succes și e foarte posibil să găsim printre ei un deținător a zece francize *McDonald's*, un medic cu MRI clinic sau un patron al unei companii de reciclare a gunoierului. Cu toate astea, „A avea un milion de dolari net nu înseamnă neapărat că și ești bogat”, spune Russ Alan Price, autorul unor cărți precum *Milionarii middle-class* sau *Cerul este limita*. Price a împărțit milionarii *middle-class* în trei grupe, și anume cei care au între 1 și 10 milioane de dolari, cei care au între 10 și 30 milioane de dolari și cei cu peste 30 milioane de dolari, „super-bogați”.

Așadar, un apartament în Manhattan cu un ring de box de 60 mii de dolari, un perete acoperit cu plasmă de 40 mii de dolari, o încăpere super-securizată prin intermediul celei mai noi tehnologii, haine și accesorii unicat sau în ediții limitate, dintre care ceasurile sunt la fel de importante pentru bărbați precum sunt poșetele pentru femei, cel puțin o limuzină etc., toate acestea sunt etichete care, împreună, stabilesc statutul milionarului *middle-class*. Și, după cum s-a văzut, cel puțin o diplomă de master și faptul de a fi căsătorit. Mă întreb care sunt etichetele care stabilesc același lucru în eterna noastră Românie, plină, de altfel, de astfel de milionari. *Middle-class*?

text: Ioana Scoruș

Când
o geantă costă
cât o mașină:
Absolutely!
René Lautrec
— 25.700
de dolari

Trei sferturi
dintre
milionarii
middle-class
au o diplomă
de master
și 82% sunt
căsătoriți

Moartea unei instituții morale în carne și oase:

Monica Lovinescu



Monica Lovinescu a murit așa cum a trăit: cu demnitate, cu discreție. Urnele cu cenușa trupurilor lui Virgil Ierunca și Monica Lovinescu au ajuns în țară și au fost depuse la casa memorială pe care Monica Lovinescu a lăsat-o, ca pe un fel de atelier, scriitorilor români – și României. De mai demult, de când Nicolae Manolescu a spus, în plenul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, că zilele Monicăi sunt numărate, ne-am pregătit sufletul pentru veste.

Voința ultimă a Monicăi Lovinescu a fost să lase casa din Butte-Chaumont (ca și cea din București, la care am făcut referirea anterioară) în custodie românească. Am vorbit, la telefon, la sfârșitul anului trecut, cu mai puțin de cinci luni înainte de moarte, cu Monica Lovinescu. Era un om foarte bolnav, dar s-a înviorat, pe parcursul convorbirii. Și-a amintit de ceasurile de seară petrecute împreună în casa ei de la Paris, lucru despre care a și scris în cărțile ei apărute la HUMANITAS. De acum înainte, rămâne, în locul ei, să trăiască mitul.

În absența lui Virgil

Am vorbit, din nou, cu Monica Lovinescu în noiembrie. 2007. Cu câteva luni înainte ca ea să treacă pragul acestei lumi. Avea, la telefon, o voce obosită și bolnavă. Alo? Monica Lovinescu? Aici Mihail Gălățanu. Nu ne-am mai văzut din 1995, când am părăsit Parisul. Monica își amintește. Întotdeauna s-a purtat cu mine ca o mamă. Sarcastică, pentru că așa era ea. Dar ocrotitoare, simțind că mamele, cele biologice, se află la peste două mii de kilometri. Și nu s-a plâns nici acum, la telefon. Îmi descria doar, cu pudoare, starea ei, în puține cuvinte. Sunam de la FLACĂRA, din redacție, de pe telefo-

nul mobil. Eram în biroul meu, iar cealaltă voce, undeva, departe, în estul Parisului, Butte-Chaumont. Eram pe cale să-i spun că am citit jurnalul de la Humanitas, volumul patru. Și, imediat, gândul se duce înapoi. În octombrie sau noiembrie 1994, la prima noastră discuție. Apoi repărcurg drumul de la metrou până în François Pinton, 8. Ajung. Sun, bat, intru. Deschide Virgil. Acum, Virgil nu mai este, spune Monica. Dar atunci era. Și îmi deschide ușa, da, Virgil. Planurile se suprapun fără eforturi. Intrăm și ne așezăm undeva în dreapta. Este o măsuță la care ne vom bea cafeaua, anunță Monica. Vrei alcool? – întreabă. Nu, mulțumesc, numai cafea.

Cu fața întoarsă spre țară

Flash-back închis, pentru moment. Croșetat înapoi. Constat, cu una dintre cărțile Monicăi în mână (în care sunt și personaje), că, iată, *Jurnalul* ei, apărut la HUMANITAS, în seria de MEMORII/JURNAL/CONVORBIRI, că este, într-un fel (în cel mai bun fel), un soi de *cronică a epocii*. Văzută de la Paris. Văzută din exil, dar cu fața continuu/complet **întoarsă spre țară**. Virgil Ierunca, V. – așa cum apare, cu discreție, în cărțile ei, nici nu se agită întru apariția cărților sale în Franța. Pe când o apariție în România, precum, de exemplu, *Dimpotrivă*, face să curgă multă cerneală sub penița Monicăi. *Jurnalul* are și umorul său, confortabil. Colocvial. Deși, dacă voia, cum știm, Monica putea fi foarte caustică, mai ales cei care au întâlnit-o știu. La calculator/computer, se referea ca la un *monstru*. Principala grijă, după cum reiese, din



Știu că, pe aceeași perioadă pe care am petrecut-o la Paris, 1994-1995, ea era cu mult mai bine informată decât mine. Asupra celor ce se petreceau în țară, îndeobște. Deși, desigur, eu eram ziarist. Ea nu mai era. Se retrăsese. Rămăsese doar un zid al

însemnărilor cotidianului, era să-și conserve coloana vertebrală. Moralitate, la care ținea atât de mult. Deși, după cum spune, atât ea cât și „V.”, erau niște „esteti”. Când am ajuns la ea, era pur și simplu subjugată de cărțile lui François Furet.

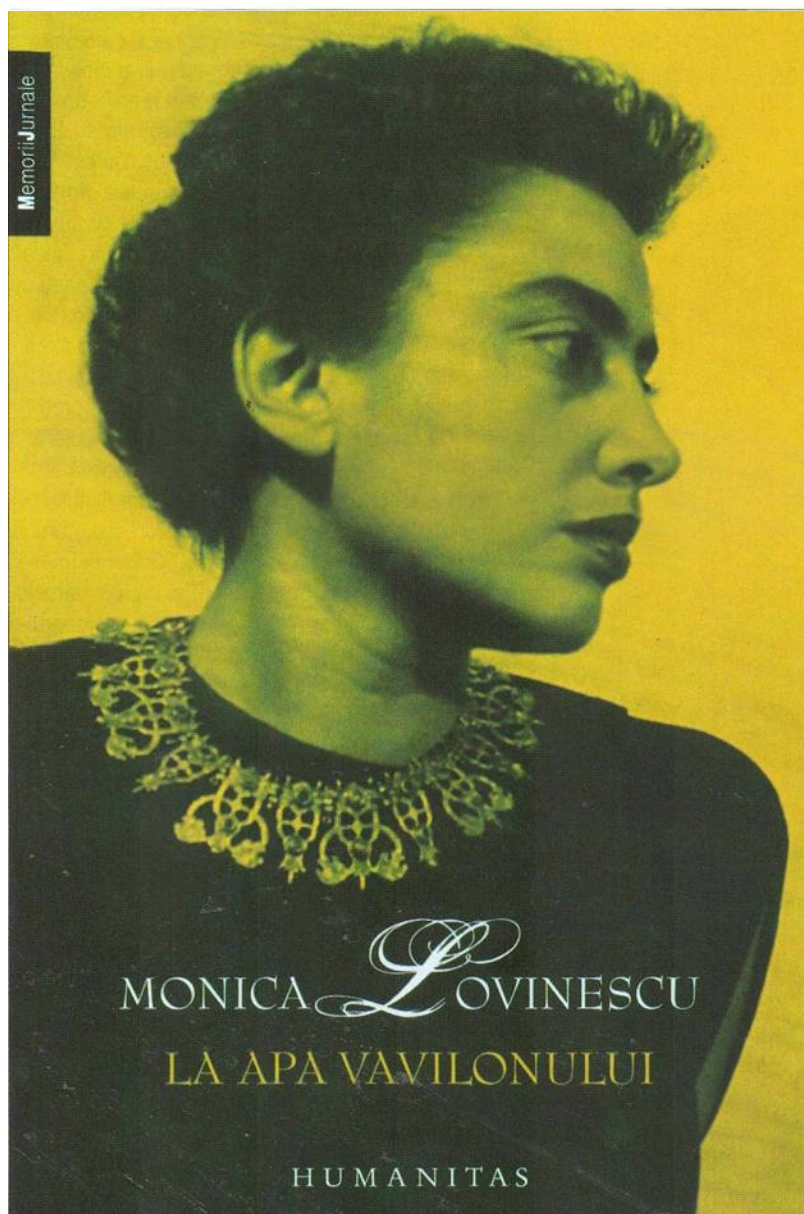
plângerii și al judecății. La care nu îți era frică să te duci. Insista că, dacă revin în țară, trebuie să insist asupra formării de opinie. Să nu mă apuc de altceva. Să scriu, neabătut, cărțile; dar să persist în a combate în tabăra publiciștilor-comentatori. Și avea o încredere nețărnută în Gabriel Liiceanu, spre care mă îndrepta adesea. Revenit în țară, m-am ținut de cuvânt: în următorul an, am făcut un interviu, pentru *Capital*, cu Gabriel Liiceanu, despre cărți și piața de carte. Și, de două sau trei ori (de nu patru!), am făcut câteva plicuri mari, voluminoase, cu cărțile pe care le scoteam – și eu sau soția mea (pe care o cunoscuse la Paris!) le-am pus la poștă. Asta era legătura mea cu ea, cu Monica. Și cu Virgil. Legătura noastră. Nu mai știu exact dacă toate cărțile au ajuns. Am citit, însă, pe nerăsuflăte, *Jurnalul* Monicăi, atunci când a apărut. Mi-am adus aminte de cât suflet a pus în „cazul Soare”, acolo unde, în epicentru,

se afla Horia-Roman Patapievici. Evoluția și diagnosticul cazului se întind pe pagini întregi. Printre cele mai prezente personaje din jurnal, îi aflăm pe Paul Goma, față de care autoarea nu își ascunde o dezamăgire, Nicolae Manolescu, aflat în „faza” sa politică (apropo, Manolescu nu mi s-a părut deloc rău ca politician, păcat că a renunțat! – și nici Monicăi nu îi părea implauzibil), Vlad Zografi, și, firește, Gabriel Liiceanu, poate, acolo, cel mai vizibil. Dar apare și epoca, așa cum se *scurgea ea la Paris*. Evenimentele din Franța, alegerile, duelul între fostul prim-ministru Edouard Balladur și Jacques Chirac, apoi „meciul” dreptei cu Lionel Jospin. Simpatiile Monicăi, care era de „dreapta” doar din frică de „stânga” cameleonică & comunistă, trădează, în spatele lor, mai degrabă, oricât ar fi de paradoxal, un om de centru sau centru-dreapta (niciodată nu am suspectat-o de un reflex „extrem”). Monica era centrată mai cu seamă prin echilibru. Iar Monica, deși cu idiosincrazii, ca noi toți, era un *judecător*. Și un judecător drept.

La apa Vavilonului

În *La Apa Vavilonului*, Monica Lovinescu face, cu adevărat, „Portretul lumii în care a trăit”. Cum se vede, încă din debut, Monica Lovinescu nu era un inchișitor – sau, dacă era, în primul rând, era *propriul său inchișitor*. Titlul, după încredințarea mea, trimite la mai multe lucruri, dintre care primul ar fi că „la apa Vavilonului, cea din trecut, mai ales din trecutul nostru, și, poate, din culisele viselor noastre literare care ne-au animat, cu toți ședem și plângem”. Plină de tâlc, scena în care asistă la seminariile/examenele la/cu George Călinescu. Rememoriile unice, pentru istoria literară, cele ale părinților, mai cu seamă în cazul tatălui, Eugen Lovinescu. Prima parte a *Apei Vavilonului* este un *jurnal de formare*, în timp ce a doua mai curând o *frescă/o cronică a vremii literare*. De aici, din a doua parte, se vede că Monica Lovinescu, la fel ca și tatăl ei, nu a trăit decât într-o singură religie, cea a literaturii. Sub cupola frumuseții. Și nu și-a plimbat întreaga viață, bună și rea, după cum a fost, decât sub acolada artei. O paradigmă care i-a fost consubstanțială cu prima familie.

text: Mihail Gălățanu



Anca Țurcașiu a ajuns în Paradis

Și, la Corbeanca, Paradisul e verde

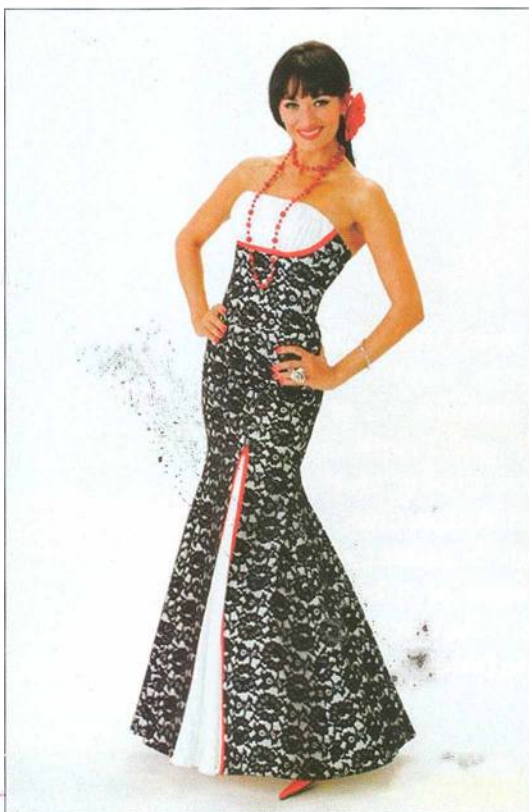


Am fost, în urmă cu cinci ani, împreună cu familia, la mare. Am fost cazați la Hotelul Majestic din Olimp, un hotel care avea, lângă

piscină, o terasă-restaurant mare și foarte arătoasă, unde se mânca de speriat. De bine, vreau să zic. Dimineața, cu omleta ei, îți alunga imediat somnul, o omletă făcută ca la carte, pe care n-am s-o uit niciodată. Prânzul ca prânzul, dar la cină, ehe, era adevăratul „deliciu”. De ce? Marea bucurie a fiecărei seri era programul artistic. Amfitrionă, pe tot parcursul sezonului estival, a fost nimeni alta decât Anca Țurcașiu. Și, vă rog să mă credeți că nu spun vorbe mari, dar chiar te simțeai excelent și te distrai de minune, cu Anca într-o formă invariabil de zile mari, și cu invitații ei, de fiecare dată alți interpreți cunoscuți de muzică ușoară și populară.

Dar ce făcea Anca?... Un adevărat *entertainer*, frumoasa vedetă a filmului *Miss Litoral* al lui Mircea Mureșan (care se mai reia uneori pe *B1*) prezenta interpretii (unii, buni prieteni ai ei), cânta melodii proprii, dar mai ales piese din repertoriul internațional, hituri la vremea lor (și de neuitat astăzi, pentru cei născuți înainte de anii '75), discuta cu publicul, cu care-și permitea o relație frumoasă, într-un cuvânt reușea să întretină o atmosferă plăcută, care se „asorta” foarte bine cu o friptură și un vin bun.

Asta a fost, după cum v-am spus, prin 2003, la *Majesticul* din Olimp. Însă, dacă doriți să o vedeți vara în carne și oase, puteți merge, la anul de exemplu, pe terasa *Majesticului* din Mamaia, unde (credem) se întâmplă același lucru și, vă garantăm noi, sigur nu veți regreta. Pentru că vedeta are, de nouă ani încoace, o foarte bună colaborare pe tot parcursul verii cu lanțul hotelier *Majestic*. Iată ce spune ea: „Este o colaborare de care sunt legată sufletește, și mă ocup în



Cât privește moda, partenera noastră de discuție n-a omis să ne spună că este imaginea unei firme de producție cu sediul în Bârlad, *Viada*, o altă colaborare de care este foarte mulțumită (dacă sunteți curioși în această privință, puteți accesa site-ul www.viada.ro).

fiecare an și de conceptul programului, pe care îl și prezint, îl și regizez. Mă implic foarte mult în acele patru ore de show.”
Și este adevărat...

Dar ce altceva mai face diva noastră? Mai nou, locuiește, în această perioadă, la Paradisul Verde din Corbeanca, pentru că are de filmat la Studiourile *MediaPro* din Buftea, proiect despre care, însă, nu vrea să sufle o vorbă din motive contractuale. Întrebată dacă o femeie frumoasă nu are probleme cu familia, dat fiind că soțul ei și fiul lor locuiesc în București cât timp ea este plecată, aceasta ne-a

răspuns franc: „Depinde de ce bărbat ai alături și cu cine ți-ai întemeiat o familie. Acum soțul meu se ocupă la București de copil și de tot ce ține de casă. Depinde de soț, și eu am alături unul formidabil...”

Am uitat să vă spun, mai este ceva ce mă leagă de Anca. Dând căutare Anca Țurcașiu pe www.youtube.com, am găsit o primă piesă, având ca imagine o... rățușcă, o melodie care începe cu ceva de genul *Maca-maca-maca-mac/Șade rața pe butoi*. Sper să nu râdeți, (sau, dimpotrivă, să râdeți! dar această piesă (și păcat că nici interpreta, nici fanii ei nu au

postat mai multe melodii, pentru a le cunoaște și asculta mai multă lume) îmi amintește de ceva foarte plăcut din copilăria mea: la școala generală, pe această piesă, profesoara de muzică ne-a făcut un mic moment artistic.

Voiam să spun, oricum, că unii artiști, fie ei scriitori, actori, pictori sau cântăreți e păcat să fie uitați după ce mult timp au avut succes, pentru că acel succes de-o vreme se baza, cu siguranță, pe niște calități pe care vârsta, în general, nu le schimbă în mod substanțial. Și să câștigi de multe ori primul loc la festivaluri muzicale europene importante, să cânti pe aceeași scenă cu Bonnie Tyler, Johnny Logan sau Donna Summer, să o joci, timp de două ore și ceva, pe Velma Kelly, un rol principal în musicalul *Chicago* de la Teatrul Național, nu e chiar de colea...

Până la urmă, este extrem de greu pentru o femeie (mai ales vedetă!) să își mențină frumusețea și aspectul plăcut, lucru pe care Anca îl reușește cu brio, astfel că o ziaristă – deși femeie – l-a transformat în întrebarea „Deși au trecut zece ani de când nu ne-am văzut, arăți la fel!”. Iată ce ne răspunde ea:

„Mulțumesc! Cred că este de vină datul genetic pe care l-am avut, în sensul că mama era o femeie superbă, care, la 60 de ani, arăta ca la 45... Cred că pe ea o moștenesc, deși și tatăl meu, la 71 de ani, arată impecabil”.

În rest, fiindcă vedetele-femei mai au și alte atribuțiuni în afară de cele de imagine, iată că acasă lucrurile stau puțin altfel: „Fac orice în casă, înafară de călcat și cusut. Lubesc să fac curățenie și să gătesc. Cred că am fost, într-o viață anterioară, farmacistă. Sau femeie de serviciu...”, ne-a mărturisit, zâmbind, Anca.

Text: **Cristian Alionte**



10 ani de *Act* Creșterii de *Teatru*

Un Marcel Iureș cum n-ai mai văzut nicio-
data! Oarecum încurcat, emoționat peste
măsură. Își frământă mâinile, nu-și găsește
cuvintele, zâmbeste în gol. Prietenii știu de
ce! Este în cel mai frumos rol al vieții sale:
Făcătorul de Teatru Act. Ajuns, uite, la „vene-
rabila” vârstă de 10 ani. Și așezat, de public,
actori sau critici, ca reper al sublimului. Pe
scenă și nu numai. Mai nou, dacă lucrurile se
întâmplă *ca la Act*, e de bine!

eveniment

„Practică mineritul,
sub pretext că fac artă”

Teatrul *Act* s-a născut, ca toți
mântuitorii sufletelor noas-
tre, într-un fel de grotă. O
pivniță de pe Calea Victoriei
126. Fostă trezorerie de ban-
că, adăpost antiatomic, beci
al Securității. Și unde s-au
adunat, ca să-și țină de frig,
la început, după scandalul
de la Teatrul *Odeon*, din 1994, Marcel Iureș, Alexandru Dabija și vreo 22 de prieteni:
„Lucrurile au intrat în zona miracolelor, dincolo de logică, lege, real. S-a creat un
proiect și am primit 55.000 de dolari, de la *Connex*. Bani pe care, evident, am înce-
put să-i muncim. La *Act* sunt oameni care, de fapt, practică mineritul, sub pretext
că fac artă. Stau în subteranele teatrului 17 ore pe zi, la lumină artificială și oxigen
porționat. Pentru că au înțeles ceva: e suficient să aprinzi un chibrit și lumea vine
să se încălzească”, povestește Marcel Iureș.



Comoara din pivniță

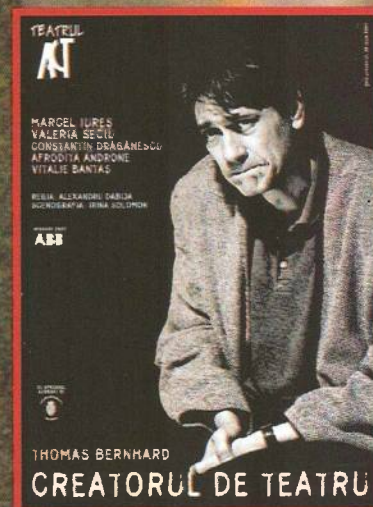
În zece ani, **Act** și-a luminat pivnițele, cu grație: teatru, bibliotecă, ceainărie, seri de lectură, concerte, expoziții. Și, peste toate, un pian. O bijuterie, mai exact. Un **Steinway & Sons**, model B-211, de 64.500 de euro. Tot o nebunie, să aduci asemenea comoară într-un beci! Dar ce nu face Marcel Iureș când îl ia cu febră, din lipsă de muzică, de pildă, între două festivaluri **George Enescu**, în România. „Într-o lună și jumătate am adunat toată suma. În mintea sponsorilor cred că a fost ceva de genul: *Ăsta-i nebun, dați banii, să scăpăm de el!*”

„După cât de mare e temperatura din sufletul tău”

Asemeni tuturor celor petrecute din iubire, **Teatrul Act** este dincolo de bine și de rău. O aventură, o nebunie, utopie curată. Nu-i găsești o schemă logică nici s-o cauți cu lumânarea. Și, totuși, cum poate fi gestionat un asemenea proiect, ca să ajungă la performanțele actuale? Tot ca-n iubire, susține Marcel Iureș, adică simțind: „Habar nu aveam cum trăiește fenomenul ăsta, l-am deprins din mers. El se conduce după cum simți, cu intuiție, nu cu tehnici de management”. Și simțul ăsta, cu finețe și strălucire de diamant, cum funcționează? „După cât de curat ești, după cât de mare e temperatura din sufletul tău, din oase, din creier...”

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**



12%

Pregătește-te pentru Un START Perfect

Cel mai bun pachet de economisire pentru persoane fizice cu:

- Dobândă de 12% pe an la depozit nou în lei pe 3 luni
- Cont de economii cu banii disponibili oricând, card atașat, internet banking și asigurare de viață gratuite*.

www.bancpost.ro, infoline: 0800 110 200



Bancpost

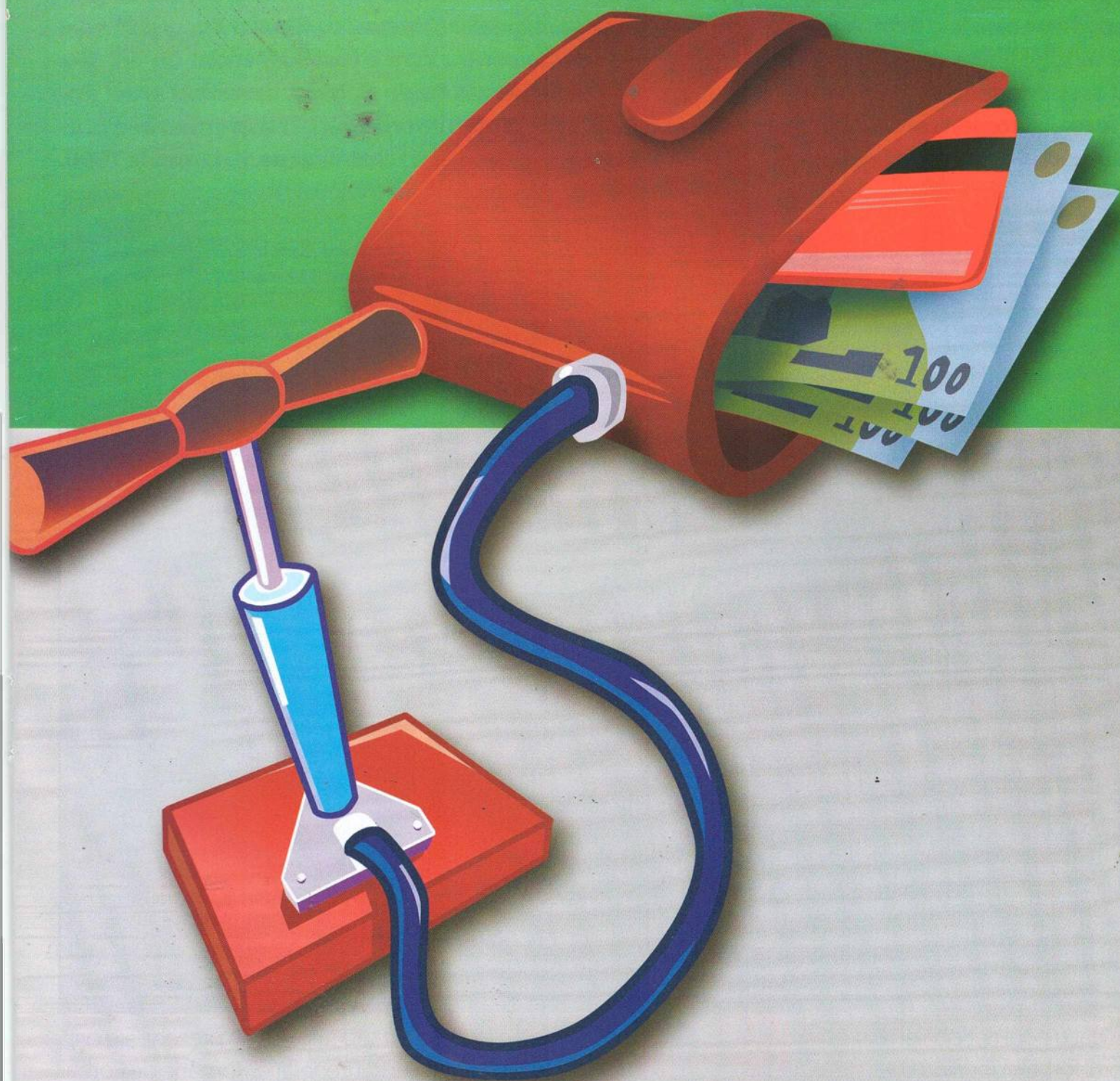
Membră a Grupului



Eurobank EFG

Un START Perfect

Pachetul de economisire Un START Perfect



* beneficiați de dobânda de 12 % pe an la depozitul în lei pe 3 luni, în cazul depunerii a minim 1.000 RON în contul de economii

Deși situația juniorilor „nu e roz“, Miodrag Belodedici crede în viitor:

„Fotbalul nostru mai are încă resurse”

Miodrag Belodedici, un fost mare fotbalist care dispune de o modestie direct proporțională cu performanțele pe care le-a avut. A câștigat, în 1986, *Cupa Campionilor Europeni* cu *Steaua București*, apoi a fugit în Iugoslavia din cauza regimului comunist, motiv pentru care a fost suspendat un an. Și-a ispășit liniștit pedeapsa, apoi a cucerit același trofeu și cu *Steaua Roșie Belgrad*, devenind astfel singurul fotbalist român care câștigă de două ori cel mai râvnit trofeu intercluburi. Transformat în dezerter și subiect al unei cercetări penale în România, Belodedici avea să fie reabilitat pe 10 ianuarie 1990.



A îmbrăcat tricoul naționalei României de 52 de ori, reușind să înscrie cinci goluri sub „tricolor”. În prezent, are grijă de viitorul fotbaliștilor, fiind director al Departamentului de Copii și Juniori din cadrul Federației Române de Fotbal. Prezența lui Belo la acest nivel este o garanție morală că viitorul fotbalului românesc este pe mâini bune.

„Tinerii
fotbaliști văd
și aud prea
multe“

„Modelul
«Luceafărul»,
un experiment
reușit“

„Ca să atragem
copiii trebuie
să le oferim
ceva“

„În 1988
am ales
libertatea“

▼ **Toată lumea critică situația existentă la centrele de copii și juniori. Chiar e așa de rău?**

– Imaginea pe care o am eu despre centrele de copii și juniori din țară nu este chiar așa de roz precum unele performanțe. Mă gândesc în primul rând la cluburi, unde au probleme mari.

▼ **– Ce intenționați să faceți? Există un program național de relansare a fotbalului la acest segment de vârstă?**

– Păi, așa o gândim de foarte mult timp. De foarte, foarte mult timp. Deja este târziu, dar mergem înainte. Copiii noștri ajung prea târziu la maturitatea fotbalistică. Aici trebuie să acționăm. Noi le cerem calificări, dar știm că pentru ei este foarte greu. Pe mine mă interesează ca la 15 ani juniorii noștri să poată fi capabili de meciuri bune, să fie pregătiți fizic și psihic, să etaleze o tehnică bună. După aceea ne putem gândi și la rezultate.

▼ **– Ați fost un mare jucător care a văzut multe în fotbal. De ce confirmă juniorii noștri atât de târziu?**

– Infrastructura, școlile, selecțiile... Toate sunt departe de ceea ce există în fotbalul mare. Și mai e ceva, extrem de important: lumea din jurul lor. Tinerii fotbaliști văd și aud prea multe. Certurile din familie și scandalurile din lumea fotbalului sunt marii lor dușmani în calea performanței. Ce să mai vorbesc, prea multă nebuneală în jurul lor.

▼ **– În Liga 1 vin fotbaliști străini pe bandă rulantă. Este un semnal că talentele autohtone sunt din ce în ce mai puține?**

– Nume ca Torje, Ochiroșii, Bogdan Stancu, Deac sau Bicfalvi, de la naționala de tineret, demonstrează că fotbalul nostru mai are încă resurse. Este îmbucurător, dar la grupele lor, când au fost copii sau juniori, au avut probleme. Aici trebuie să lucrăm cu mare grijă.

▼ **– „Luceafărul“ a oferit câteva generații excepționale de juniori, una ajungând chiar la bronzul Mondialelor din 1981. Dispariția unor școli gen „Luceafărul“, cum era înainte de '89, poate fi o explicație a scăderii numărului valorilor?**

– „Luceafărul“ este o experiență bună, care a reușit. În străinătate nu există așa ceva la nivel național, ci doar la cluburi. Astfel de școli sunt necesare, dar fără o supraveghere



strictă, fără o selecție adecvată și fără muncă nu au cum să reușească. Federația monitorizează generația '92, în sistem „Luceafărul“, care promite, promite, dar trebuie lucrat foarte bine.

▼ **– V-ar ajuta ca echipele din eșaloanele inferioare să fie obligate la folosirea unui număr mai mare de juniori în partidele oficiale?**

– Ar fi un avantaj pentru noi. O să facem un asemenea demers. Chiar ne-am gândit ca în Liga 2 să poată evolua minim doi juniori în primul unsprezece. În Liga 3 ar fi excelent cu trei juniori între titulari. Vom vedea...

▼ **– Cluburile au încercat să investească în centrele de copii și juniori. Cam timid, dar o fac. Ce se va întâmpla în viitor?**

– E complicat. Degeaba ai un centru performant și n-ai competiție. Degeaba ai competiție și nu ai centre de pregătire bine puse la punct. Aici este vorba de o muncă grea. Trebuie lucrat bine, pe ambele direcții. Altfel, totul e în zadar.

▼ **– Până în 1989, antrenorii mergeau în școli ca să caute talente. Astăzi, „moda“ aceasta a dispărut. V-ați gândit la un parteneriat cu școala?**

– Realitatea este uneori tristă. Așa stau lucrurile. Ca să atragem copiii trebuie să le oferim uneori ceva.

▼ **– Care sunt diferențele între jucătorul Belodedici și fotbaliștii de astăzi? Mi se pare o diferență de abordare, nu numai de valoare.**

– Cred că eu eram mai liniștit. Presiunea de azi e prea mare. La jucătorii de astăzi lipsește liniștea mentală. Mă refer la lumea din jurul lor. Aici e diferența. Viața lor privată, de familie, diferă total față de ceea ce am trăit eu. Apoi e munca. Zi de zi antrenament, zi de zi pregătire. Nu știu dacă mai este valabil și astăzi.

▼ **– O ultimă întrebare. S-au ținut fel de fel de povești, fel de fel de legende legate de plecarea dumneavoastră la Steaua Roșie Belgrad. Care este adevărul?**

– Despre acest episod din viața mea s-au spus numai minciuni. Am plecat, în 1988, pentru că am căutat libertatea. De mic copil am iubit Steaua Roșie și mi-am dorit enorm să joc pentru această formație. A fost un vis din copilărie care mi s-a îndeplinit. Am iubit două stele și cu ele am cucerit Cupa Campionilor Europeni. Sunt mândru de asta.

— interviu realizat de **Nicolae Predeșel**

by
oriflame

natural swedish cosmetics

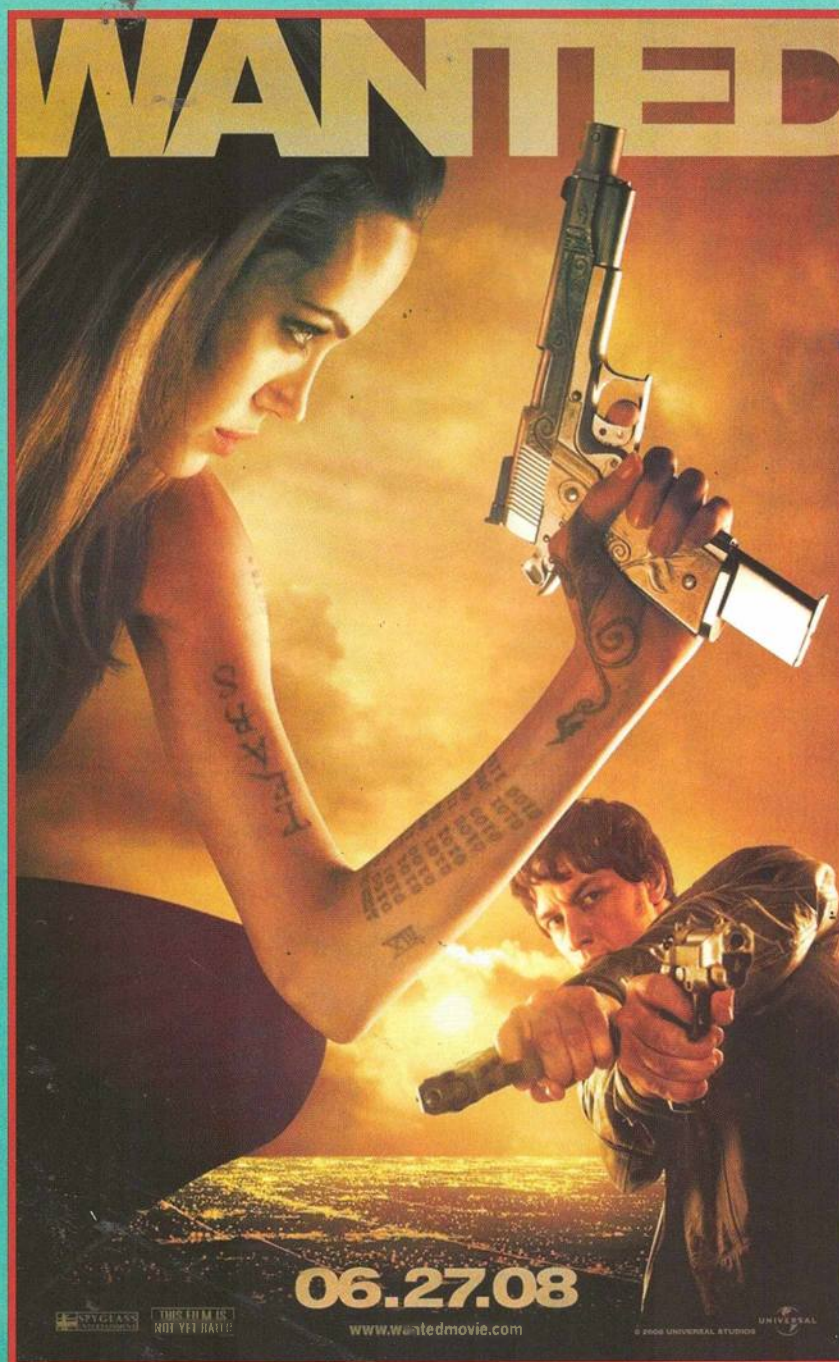
Wanted

regia Timur Bekmambetov

Cum se
transformă visul
rusesesc într-unul
american

Cine sunt eu?

Filmul se inspiră dintr-o
serie de benzi desenate
create de Mark Miller și
totodată urmează o
poveste clasică: cum îți
descoperi un om normal
calități supranaturale și
cum poți prin inter-
medii acestea
să salvezi lumea.

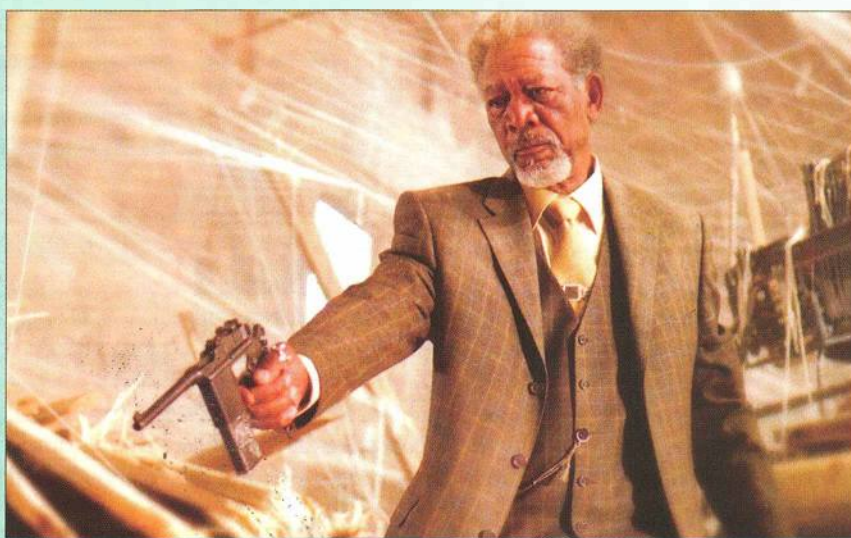


Regizorul și scenaristul Timur Bekmambetov s-a născut pe 25 iunie 1961 în Atirau, Kazahstan. După studiile urmate la Institutul de Artă Teatrală A. N. Ostrovski din Taşkent și după un scurt stagiul militar, își începe cariera lucrând în cadrul teatrului Ilkhom și în cadrul Uzbekfilm. În anul 2004 regizează *Night Watch (Rondul de noapte)*, un film care s-a bucurat de multă popularitate în rândul cineaștilor ruși, dar și de încasări uriașe, urmat în 2006 de o continuare, *Day Watch (Rondul de zi)*. Chiar dacă aceste filme au avut popularitate pe bătrânul continent european, Bekmambetov își încearcă șansa în cetatea filmului american cu producția *Wanted (2008)*, devenind peste noapte și unul dintre cei mai apreciați regizori de la Hollywood. Cu toate că producțiile anului 2008 pe piața de film americană sunt numeroase și reușite, *Wanted* își face loc în inima publicului alături de filme precum: *Cassandra's Dream*, *Cavalerul Întunecat*, *Incredibilul Hulk* sau *Hellboy* și *Armata de Aur*. Distribuția filmului *Wanted* este ea însăși una impresionantă: Angelina Jolie, Morgan Freeman, James McAvoy. S-ar părea că povestea înfățișată în film și destinul personajului principal, Wesley, iradiază optimism și dorința de autodepășire a condiției umane. Dorințe pe care fiecare dintre noi le nutrim. De ce să stai să te gândești că ai un job amărât și o iubită care te trădează, când poți să îți pui pentru prima dată întrebarea „Cine sunt eu?”

Personajul Wesley, interpretat de James McAvoy, întruchipează forța de schimbare a unui om și reușita

by
oriflame

natural swedish cosmetics



**Mai mult
decât un film
cu pseudo-
supereroi**

exploata la maximum puterile supraumane. Ceea ce înainte îi provoca atacurile de panică, se dovedește a fi un dar moștenit de la tatăl său și totodată acea „povară” care îl ajută să mențină echilibrul fragil dintre bine și rău.

acestuia atunci când se hotărăște să facă ceva cu viața sa. Funcționar cu atacuri de panică, dependent de pastilele pe care le cumpără cu regularitate de la farmacie, hărțuit de vocea și glumele nesărate ale șefei sale, urmărit de imaginea adulterului pe care iubita sa îl comite sub ochii săi cu un coleg de serviciu, toți acești monștri dispar când își pune pentru prima dată întrebarea „Cine sunt eu?” și când își răspunde: „Acesta sunt eu, recăpătându-mi controlul asupra vieții”.

Personajul Wesley află într-una dintre zilele zgometoase și placide ale vieții sale că este fiul unuia dintre cei mai mari asasini ai omenirii. Vestea i-o dă lui Wesley o membră a frăției *Confreria, Fox* (Angelina Jolie), din care făcuse parte și tatăl său. El are de ales între a salva onoarea tatălui său omorât de unul dintre membrii căzuți în dizgrație ai frăției, *Cross* (Thomas Kretschmann) și viața frustrată de dinainte. Viața sa se schimbă la 180 de grade în câteva minute și de aici până la a-și răspunde la întrebarea „Cine sunt eu?”, pentru a se putea ridica la înălțimea puterilor care zac în el în stare latentă, trece printr-un proces anevoios atât de antrenament fizic, cât și psihic.

Pe lângă scenele de acțiune și efectele speciale, filmul înfățișează această organizație secretă, *Confreria*, și în ipostaze mai puțin obișnuite: sub aspectul fanatismului și manipulării, dar și sub aspectul vulnerabilității unui sistem de acest tip. Fantezia se amestecă cu realitatea și, în tot acest amalgam burlesc, se întrezăresc germeii unei nebunii care pot împinge



omenirea la gesturi necugetate.

Această organizație este condusă de Sloan (Morgan Freeman) și se ghidează după un oracol care dictează niște nume prin intermediul unui război de țesut. Aceste nume care ies la iveală fără ajutorul vreunui factor de decizie, ci hazardant, indică organizației ținta care urmează să fie eliminată, pentru binele omenirii.

Însă puterea pe care o deține Sloan în organizație o folosește în scopuri personale, iar membrii frăției trăiesc o mare minciună. Ei devin momelile cu ajutorul cărora Sloan își atinge aceste scopuri personale și cu ajutorul cărora își aduce în organizație oamenii cu aptitudini supraumane, cum este Wesley. El este antrenat în condiții extreme, este înge-nuncheat și pus să aleagă ce vrea de la viață, până când ajunge să își poată

**Măine totul
o va lua
de la început**

Chiar dacă este un film în care lupta dintre bine și rău are un final fericit, chiar dacă funcționarul banal de altă dată devine un supererou, chiar dacă se perfecționează gloanțele și nu mai pot fi depistate, chiar dacă sunt eliminați aproape toți răufăcătorii, tot mai este loc să ne gândim la ziua de mâine. Cuvintele lui Wesley de la începutul filmului, în momentul de maximă frustrare, când nu întrezărea nimic nou la orizont, par să conțină un mare sâmbure de adevăr: „măine totul o va lua de la început.”

Regizorul, care se pare că a făcut din acest film o continuare a *Rondurilor de noapte* și *de zi*, nu se va opri aici. O va lua de la început, printre proiectele de viitor ale regizorului numărându-se un film despre cavalerii templari porniți în căutarea Sfântului Graal, dar și o colaborare cu regizorul Tim Burton, la filmul de animație 9 care se va lansa în luna decembrie a acestui an.

Dacă vreți să descoperiți un actor care trece cu ușurință de la ipostaza de victimă la aceea de luptător, dacă doriți să vedeți o Angelina Jolie pe jumătate goală și dacă vă puneți întrebări despre tipologia conducătorilor și a destinului de a alege în locul nostru, **Wanted** este filmul ideal care vă va ține cu sufletul la gură și care nu vă va pregăti deconspirarea finalului filmului, nici măcar spre încheierea acestuia.

text: **Andra Rotaru**

CREIERE CARE NE COAF

Marius Tucă:

„Trăim într-o lume golită de conținut, dar plină de etichete”

Înalt, tandru, mișto, devreme la redacție, târziu acasă, prieten șef și nu redactor-șef, mai degrabă amic decât director, astfel se autocaracterizează Marius Tucă. Director și editorialist al *Jurnalului*, astăzi director general, creatorul emisiunii *Marius Tucă Show* privește cu oarecare nemulțumire spectacolul pe care îl oferă presa română de astăzi, cu precădere presa cotidiană. O presă aflată în criză, în care singurul țel a rămas nu a fi cel mai bun, ci a supraviețui.

▶ ***Jurnalul Național* a fost unul dintre primele cotidiene care a utilizat rețeta înfolierii cu un CD, carte etc. După dv. s-au inspirat cam toți, mai este de succes această rețetă?**

– Nu mai e un succes așa de mare cum era la începuturi, pentru că, la începuturi, tirajele erau de sute de mii de exemplare. Acum ele au mai scăzut, dar rețeta este un succes în funcție de conținutul produselor ambalate acolo, fie că e vorba de un CD cu muzică sau de o carte, fie că e vorba de un DVD cu film.

– **Omul ar putea cumpăra ziarul numai fiindcă îl interesează produsul, adevăratul succes se măsoară abia când se cumpără ziarul fără să fie înfoliat cu ceva!**

– Tirajele de lumea, când nu există CD, sunt similare cu zilele când există CD. Explicația e foarte simplă. În ziua când nu mai ai CD ziarul costă un leu, în zilele când există CD costă cinci lei. Nu există nici o diferență, dar trăim într-o lume în care „faci orice ca să vinzi ziarul”. Peste tot în Europa și în lume produsele complementare au început să devină parte a ziarului. Asta se întâmplă și pentru că la cele mai multe dintre marile ziare tirajele au scăzut și atunci trebuie găsite soluții pentru a supraviețui. Cum presa din România, după părerea mea este într-o criză profundă, ca să nu zic totală, aceste produse – CD, filme, cărți – te pot ajuta să supraviețuiești.

– **Ce fel de criză traversăm acum, una de identitate sau una de subiecte?**

– Criza fiind totală ține și de identitate. În ultimii ani, presa scrisă nu a mai avut identitatea pe care a avut-o la începutul anilor '90, când știai foarte clar ce conține sau care e identitatea fiecărui cotidian. Acum e o devălmășie totală la nivelul presei. Avem criză de identita-



„Televiziunea mi-a făcut rău în măsura în care fiecare preț al succesului trebuie să fie plătit pe undeva. Cred că, în anii ăia, prețul pe care l-am plătit a fost că am stat foarte puțin cu familia mea. Fetita mea, Daria, a ajuns la 10 ani bucurându-se foarte puțin de mine.”



te, criză de subiecte, criză editorială, dar și criză de oameni. Au fost foarte mulți cei care au venit în presă după '89 cu talent, entuziasm și pasiune. Lucrul acesta nu mai există în presă astăzi. Dacă înainte stăteau la ușa ta zeci, sute de oameni care voiau să lucreze la un ziar cunoscut și ar fi făcut orice pentru asta, acum trebuie să cauți oameni și îi găsești din ce în ce mai greu. O altă cauză a acestei crize o reprezintă televiziunea. Televiziunea vehiculează informațiile 24 de ore din 24, iar ziarele cu greu mai vin, după 24 de ore, să spună ceva în plus. Pe de altă parte, o altă problemă e manelizarea presei, fiindcă, într-o mare măsură, presa din România, ca și societatea românească în ansamblu, s-a manelizat în ideea de a vinde. Iată tot atât de multe motive complete și complexe care, cred eu, au făcut ca presa din România să treacă printr-o criză fără precedent. Este o criză fără precedent și cred că sloganul sub care se desfășoară ea este: *scapă cine poate*. E o bătaie pe viață și pe moarte în presa scrisă și mai ales cotidian, nu de a fi primul, nu de a câștiga un loc în față, ci de a supraviețui.

– **Care e situația la *Jurnalul Național*?**

– *Jurnalul Național* supraviețuiește. Și această supraviețuire – fără a-mi face un titlu de glorie din ea – este tot ceea ce poate fi mai bun acum pentru un cotidian. Când zic că supraviețuiește înseamnă că: are 700-800 de mii de cititori în fiecare zi, în

Studiul Național de Audiență, cel care contează cel mai mult; că reușim să vindem 60-70-100 de mii de exemplare în funcție de zi. Încercăm să supraviețuim și frumos și asta ne costă foarte mult în materie de investiții editoriale, de idei, campanii de produse care să se vândă împreună cu *Jurnalul*.

– **Cu ce noutăți veți veni în 2009?**

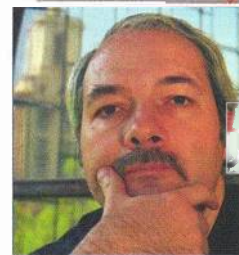
– Va fi o altă colecție, așa cum nu a fost niciodată în România. Va cuceri cititorii *Jurnalului* și nu numai fiindcă vor fi chestii inedite. Vom veni cu un concept de filme românești pentru 2009 – seriale ca și filme artistice care înseamnă în primul rând valoare – vom începe să scoatem cărți, și asta se va întâmpla chiar de la sfârșitul anului acesta. Vom scoate o carte cu Ștefan Iordache (despre viața lui), apoi o carte dedicată lui Amza Pellea – aceasta va fi o carte cu scrieri inedite ale lui Amza Pellea. Puțini știu că el a scris note de călătorie, poezie, articole, satiră. Avem multe lucruri noi cu care vom veni anul acesta și anul viitor, cărți cu și despre personaje care au fost sau sunt mari actori, artiști ai României. De aceea spun că *Jurnalul Național* este cel care va supraviețui cel mai frumos dintre toate. Sunt convins că va fi mai mult decât atât. Îmi place ideea de supraviețuire într-o lume în care toți se străduiesc să scape.

– ***Marius Tucă Show* a dispărut din grila *Antenei 1*, vă pare rău, priviți în urmă cu mânie?**

– Nu, de ce? Nu m-a dat nimeni afară, m-am hotărât să nu mai fac emisiunea, o voi face iar, dar nu știu când. Voi mai face, între timp, ediții speciale *Marius Tucă Show*, vor fi cu totul speciale, fiindcă oamenii care vor participa nu au mai fost niciodată la un *talk-show* sau la o emisiune. Vor fi pentru prima dată în fața camerei de luat vederi, așa cum a fost Costel Busuioc. Apropos de asta, vom lansa la sfârșitul anului, în decembrie, drept cadou pentru cititorii *Jurnalului*, primul DVD cu primul concert al lui Costel Busuioc.

– **Nu e o miză pentru dv. să apăreți pe sticlă?**

– Nu, în acest moment nu este. După ce



Mihail Gălațanu

mihail.galatanu@revistafloarea.ro

Criza

ai făcut zece ani de televiziune în fiecare seară, ajungi la un moment dat să fii foarte selectiv vizavi de ceea ce faci. Să realizezi zilnic o emisiune ar fi un efort incredibil pentru mine și echipa mea, pentru că noi avem pretenții de la noi înșine și de la ceea ce facem și ar fi foarte dificil. Întotdeauna am mers în direcția opusă decât mergeau toți ceilalți. Nebunia de a apărea la televizor cu orice preț e atât de gravă pentru cei care își doresc asta că nici nu realizează. Sticla e cea care consumă cel mai tare, cea care devorează, sticla e cea care înalță, dar mai degrabă te coboară și, dacă te coboară, te coboară definitiv.

– **Dar e impactul unei idei pe care o lansezi în direct și primești un feedback mult mai rapid!**

– E adevărat, dar spun mereu: lăsați-i pe băieții și fetele care sunt disperati să apară pe ecran, nici nu realizează cât rău poate să le facă asta, cât de mult îi consumă televiziunea și că ea se întoarce împotriva lor. Toți cei care dau din coate, din mâini sau din ce pot ca să ajungă la televiziune nu își dau seama că, de fapt, televiziunea – mai ales când nu ai nimic de spus și asta se întâmplă în majoritatea cazurilor – este aidoma unui felinar care își așteaptă fluturii să se prăjească la căldura lui.

– **Privind la breasla ziarștilor, cum o vedeți?**

– Păi o văd exact cum văd criza profundă din presa românească. Prin îndepărtarea unui Cristian Tudor Popescu de la conducerea ziarului, prin îndepărtarea ideii de ziar condus de către o personalitate care să-și pună amprenta asupra ziarului se îndepărtează ultima redută din calea prăbușirii ziarului și a ideii de cotidian. Toți cred că e suficient să folosești o rețetă ca să faci un ziar și să faci un ziar de succes. Total fals. Întotdeauna în capul unui ziar trebuie să stea o mare personalitate sau, dacă nu e chiar o mare personalitate, să fie un gazetar cu o mare personalitate care să-și pună amprenta asupra ziarului pe care îl face. Nimeni nu mai are timp astăzi să citească, toată lumea scrie. Nu mai are nimeni răbdare să cunoască, toată lumea știe dinainte și atunci practic asistăm la o lume golită de conținut, dar plină de etichete.

– **Semnale de la tinerii jurnaliști?**

– Nenorocire. Aici este dezastru. Nu s-a cultivat nimic în materie de oameni, sunt atât de puțini cei care vin în meseria asta, iar cei care vin, vin să o facă de parcă ar fi o meserie de funcționar. Meseria asta fără pasiune, fără devotament, fără talent nu ai ce căuta în ea. Meseria asta e o căutare permanentă, cauți de la primul articol pe care îl scrii până la ultimul pe care l-ai scris.

– **Se apropie campania electorală, vă rog să transmiteți un mesaj către publicul cititor și către politicieni.**

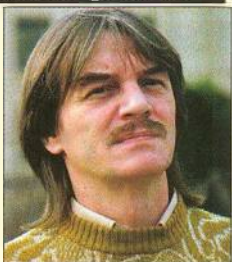
– Către politicieni ar fi: *Ciocul mic!* Și către cititori: *Ochii mari!*

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tibăr** și **arhiva personală**

Șlagărul de sezon este: cum să ocolim criza? În primul rând, cum au ocolit-o alții? În ce au investit – și aici mă refer la populație, la oamenii de pe stradă, mai ales la aceia care au avut și ceva bani de pus în pușculiță, nu la cei care nu aveau nici o lețcaie – sau aveau numai de traiul zilnic, că acolo nici nu se pune problema. Păi, toată lumea, ca de obicei, a tras cu ochiul pe afară. Rușii au băgat banii în aur. Sau în imobiliare. Era să zic *emo-biliare*. Pentru că-ți dau *emo-ții* & *crize biliare*. Păi, în aur, investește lumea de când... lumea. Este cea mai nouă-veche investiție. La imobiliare, lumea începe să speculeze. Bursele au căzut și s-au făcut zob. Acum, acționarii strâng cioburile cu fărâșul și își ling rănile. Unii au propus altceva: în artă. Alții, da, vorbeau de cărți vechi. Da, dar investiții *greu de lichidizat*. Ca și în tablouri, dacă e să ne amintim și de faimoasa reclamă care acum se plimbă pe toate tembelizoarele – și în care protagonista (fericită!) câștigătoare e, *biensur*, o firoascoasă de bancă... Dar și cu *embolia-rele* mă-sii, să vezi chestie: altă trăsnaie! Nu e, parcă, îndeajuns, că au scăzut prețurile la case – apartamente, mai cu seamă, cu peste 20%... Acum sare zvon că și prețurile la terenuri ar putea să o ia în jos... Da, nene, și e chiar vreme de cumpărat, în asemenea condiții... Nu de vândut! Decât, mă rog, dacă n-ai încotro. Acu', pă vremuri grele, se fac averile, dacă ai cu ce, deh! Dacă ai, totuși, cu ce investi, vreau să zic. Bagă banii acum în terenuri și case – și-ai să vezi! Dar, cine să aibă lichidități? Cine să tot arunce cu lichidități în noi? E nașpa. Te uiți cum or căzutără bursele pă la ruși, de zici că se conformează principiului dominoului... de parcă sunturile gemene de la frații americani. Și provocare mare și pe asta, noul președinte al Statelor Unite. Că trebuie să ridice economia. Musai. Sigur, comparația cu criza din 1930 nu prea stă în picioare, dar e, orișicâtuși, criză. Pe vremea lui Bill Clinton, lumea era revoltată de morală. Sau de imoralitatea președintelui. Da, dar o duceau bine. Welfare-ul sălta ca nebunul, dar lumea nu-l suporta pe Clinton! Ei bine, acum să sperăm că s-au ghiftuit de moralitate, pe vremea lui Bush cel tânăr. Le-a ajuns Irak, le-a ajuns Afganistanul. De le stă în gât. Noul președinte cam are de ce să își suflece mânecele: are ceva treabă de făcut. Alte discuții se învârt în jurul a cât de mult va fi afectată România. Este evident, mi se pare, că efectele vor fi pe termen lung. Cel puțin un an, zic eu. Pentru că, iată, să spunem că puținii turiști din Europa occidentală care veneau la noi vara, în vara viitoare își vor număra banii de coșniță – și or să zică: hei, nu mai mergem la România că nu mai avem bănuți. Sau, bunăoară, un alt exemplu: peste două milioane și două sute de mii de români, asta cam e clar, muncesc pe afară. Dacă intervine recesiunea și în Europa Occidentală, asta e, vor fi mai puțini bani, primii la care se vor renunța vor fi emigranții, iar printre ei, la loc de frunte pe listă și muncitorii români. Se vor întoarce acasă mai mulți decât se întorceau de obicei. Dar cu buzunarele fluierânde. De asta mi se pare greu de estimat la această vreme consecințele recesiunii. Negreșit, este limpede că economiile mai bine organizate și mai în legătură directă cu rețelele bancare externe vor fi primele afectate – și cel mai mult. Chiar și în Est. Unde primele unde de șoc s-au simțit, nu întâmplător, în Ungaria și Cehia. Dar dacă vor mai exista promisiuni deșănțate și creșteri salariale hazardate, din fonduri inexistente, criza ar putea să urce și pe picioarele noastre, aici pe maluri dâmbovițene. În plus, o idee despre undă de șoc vom avea și după alegeri, când e de așteptat ca leul să delireze iarăși spre cota maximă a euro, cea de patru lei grei per euro. Ba, poate, chiar mai mult. Și să vezi atunci cum cresc prețurile la apartamente și terenuri din nou. Și iarăși o luăm de la capăt... ■





Tudor Călin Zarojanu

Ceasul al doisprezecelea

Prin excepție, voi folosi spațiul acestei rubrici pentru a vorbi despre ceva care nu are decât o legătură indirectă cu politica. Agitația din zona financiară – căreia nu știm încă dacă să-i spunem recesiune, criză sau catastrofă, încât e posibil ca, prin analogie cu Decembrie 1989, să ne referim la această perioadă tulbură cu sintagma „evenimentele din toamna lui 2008”, orice altă formulă fiind discutabilă – ne obligă să ne redefinim toate reperele, dar și să deschidem un pic ochii, măcar în ceasul al 12-lea.

Despre crahul din anii 1929-1938, cu care inevitabil se face comparația, trebuie spus câteva lucruri importante: că **nu** a fost o recesiune mondială, ci a lovit mai degrabă Occidentul; că a forțat (re)definirea unor reguli ale economiei mondiale, cele care au funcționat, de bine, de rău, până recent; că **nu** a însemnat blocarea activității (zgârie-norii din Manhattan s-au ridicat exact în acei ani, ba încă la costuri mai mici decât cele estimate, tocmai datorită crahului!); și că – printr-un cumplit efect secundar – a prilejuit ascensiunea lui Hitler, care și-a câștigat o reală popularitate națională datorită soluțiilor de ieșire din criză.

Nu mai suntem în 1929, din nici un punct de vedere. În unele sensuri suntem în avantaj, în altele nu prea. Cei 80 de ani care au trecut de atunci au statuat un tip de dezvoltare care a mers cât a mers: cel bazat pe consum și pe credit.

Pentru persoanele fizice – e timpul s-o înțelegem – creditarea și sistemul ratelor înseamnă un lucru extrem de precis și de periculos: te încurajează **să cumperi mai mult decât, de fapt, îți permiți**. Îndatorarea pe termen lung, ipotecile, dobânzile la vedere și cele reale (care treceau de 45% încă înainte de criza actuală), aberațiile condițiilor de creditare (cine poate spune ce venituri va avea peste 20 sau 30 de ani!?); nu poți ști nici pentru luna viitoare!; chiar și cele mai recente condiții impuse de BNR sunt paleative: ce relevanță are venitul pe anul anterior într-o economie în care fluctuația locurilor de muncă este uriașă? În 2007 poate că am câștigat un miliard, asta nu garantează că în 2008 pot plăti o rată de 200 de euro) – toate acestea, oricât de dramatice, sunt colaterale. Esențial rămâne principiul: mă înham la ceva ce nu pot duce. Cine pierde? Toată lumea: eu, Banca (garanțiile sunt superflue, ia să vândă azi o

ipotecă!) și, cum se vede, economia în ansamblul ei.

Pentru firme e mai complicat: în absența creditelor, nu multe dintre societățile comerciale ar putea funcționa în vreun fel, pentru că nu dispun de un fond de rulment suficient, din resurse proprii. Dar și aici, până la urmă, dezvoltarea pe bază de creditare se poate dovedi o capcană mortală.

Cât din aceste lucruri le înțeleg oamenii? Ce înțelege din ceea ce se întâmplă bugetarul care iese în stradă – acum! – și cere +50% la salariu? Fac pariu că nu i-ar ridica nici măcar un semn de întrebare dacă sursa acestei majorări ar fi tipărirea de bani! Ce înțeleg oamenii din relația salarii-prețuri? Degeaba le spui „spirală inflaționistă” sau „ieftinirea banilor”, e ca și când le-ai spune „înstrăinarea în-sinelui”.

Poate că nu e prea târziu să înțelegem ce se întâmplă.

Poate că nu e prea târziu să găsim soluții – altele decât a pompa bani în găurile negre.

Poate.

Divorț oficial

Președintele ucrainean Viktor Iușcenko a stabi-

lit ca pe 7 decembrie să aibă loc alegeri legislative anticipate, după ce a anunțat dizolvarea

Parlamentului de la Kiev. Decizia este confirmarea oficială a celui de-al doilea divorț de

premierul Iulia Timoșenko. Aceasta părăsise postul de șef al guvernului în urma unor acuzații de corupție, dar revenise la comandă după ce partidul ei a câștigat alegerile. Noua ruptură se petrece pe fondul

unei dramatice scăderi a simpatiei electoratului față de președinte, creditat acum cu mai puțin de 10% dintre voturile populației care, se pare, nu mai vede în Iușcenko omul pentru care au declanșat, în urmă cu patru ani, „revoluția portocalie”.



Ei: **nu!** Noi: **ba da!**

Camera Deputaților a votat așa-zisa „lege anti-procurori”, care a scandalizat UE. Mai exact, un raport al Comisiei Juridice care elimină o parte dintre modificările controversate aduse Codului de Procedură Penală, dar menține o serie de prevederi care diminuează drastic puterile procurorilor. De pildă, nu pot realiza interceptări temporare și nu pot folosi interceptările discuțiilor dintre avocat și client, chiar dacă sunt dovezi că ambii săvârșesc o infracțiune. Ministerul Justiției s-a declarat îngrijorat și a atras atenția că votul deputaților va atrage

noi critici din partea Uniunii Europene. Ei, și?



Flora și fauna

Dacă tot e criză financiară, recesiune, austeritate etc., deputații și-au suplimentat bugetul cu 50%, oferindu-și mai multe mașini, deplasări în străinătate și... o seră pentru plante ornamentale! Suma totală estimată: 398.699 mii RON, dintre care 1.254 mii RON va costa numai sera. Ideea nu e rea, dar trebuie neapărat să fie completată: dacă tot își trag seră, e cazul s-o extindă la o grădină botanică, după care urmarea devine de-a dreptul logică: Grădina zoologică a Camerei Deputaților.

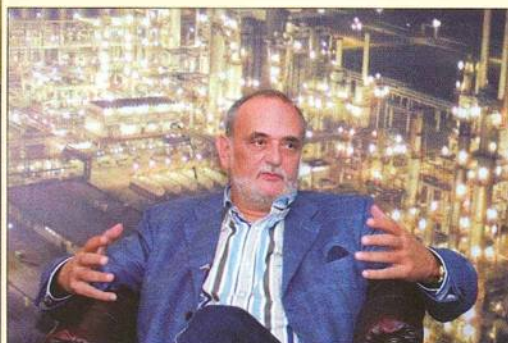
Așa da!

Și totuși, se poate! Parlamentul European va finanța cu un milion de euro un proiect-pilot împotriva deșertificării Europei. N-ar fi mare lucru, dacă decizia nu s-ar fi luat la inițiativa unui eurodeputat român! Este vorba despre Marian Jean Marinescu (PDL), care a lansat ideea în urma secetei de anul trecut din România. Nu întâmplător n-am auzit până acum despre domnul Marinescu – pentru că nu auzim decât despre cei care vorbesc, nu despre cei care fac ceva. Proiectul va include acțiuni, consultări, monitorizare și schimb de bune practici între țările UE, statele candidate și cele din Balcanii de Vest. ■



Și bogații strâng

Dinu Patriciu (foto) e cel mai bogat român, cu 1,9-2 miliarde de euro. Ba Gigi Becali, cu 2,5 miliarde. Al doilea e Ion Țiriac, cu 0,95-1 miliard (delicioasă e precizia celei de-a doua zecimală!) – ba cu 2,2-2,4 miliarde.



Podiumul este completat de Zoltan Teszari, de la RCS & RDS, cu o avere estimată la 0,9 miliarde euro – ba nu, „bronzul” e luat de Dinu Patriciu, cu 2-2,1 miliarde euro. Schizofrenia rezultă din comparația celor două clasamente, oferite, la o zi diferență (!), de către *Adevărul*, respectiv *Capital*. Cu un mic efort, la anul vom avea trei topuri. Întrebarea e: o fi grav să n-ai, de fapt, 2,1 miliarde de euro, ci doar 1,9?



Reclamă gratuită

Ministerul de Interne urma să cumpere 392 de Dacia Logan la... 60.000 de euro bucata!

Din care 12.000 mașina, iar restul – dotările speciale. De navetă spațială, probabil. O ședință de CSAT suspendată, alta de Guvern idem, acuzațiile președintelui, răspunsul premierului, un scandal diplomatic în fașă, demiterea șefului IGP – tot tacâmul. Din cauza zgomotului acestui tacâm, nu s-a mai auzit replica chestorului demis Gheorghe Popa (foto), care a explicat că nu putea rezilia contractul din cauză că ar fi trebuit să plătească daune astronomice. Parcă am mai auzit undeva povestea asta... Deci întrebarea nu e de ce a ajuns la semnat în CSAT, ci de ce s-a făcut. Și, apropo, de către cine? ■



Bazil Ștefan

Un negru la Casa Albă

Alegerea lui Barack Obama ca al 44-lea președinte al Statelor Unite are multe dintre datele unui eveniment epocal. Este, mai întâi, simplul fapt că un afro-american, adică (mai pe șleau și mai puțin corect politic) un negru, devine în premieră absolută șef suprem la Casa Albă și, ca atare, cel mai puternic om din lume. Iar victoria sa a fost atât de clară și însoțită de un entuziasm național atât de amplu și autentic, încât poate fi numită, așa cum s-a și întâmplat, de altfel, un triumf sau o revoluție nonviolentă. În ultimul moment permis de calendarul apariției revistei noastre, în dimineața zilei de 5 noiembrie, când aștern aceste rânduri, fără ca rezultatele oficiale definitive ale alegerilor să fie date publicității, succesul lui Barack Obama se profila deja extrem de clar, părănd mai degrabă o alunecare de teren: circa șase milioane de sufragii mai mult decât McCain la votul popular, cam 70 de mii electori peste cifra necesară alegerii, plus întărirea substanțială (cu 12 locuri în Camera Reprezentanților și 5 în Senat) a majorității Partidului Democrat în Congres. La 232 de ani de la proclamarea independenței SUA și la aproape un secol și jumătate de la abolirea sclaviei, „visul” lui Martin Luther King devine realitate: un superb reprezentant al populației de culoare (deși nu urmaș al foștilor

sclavi), tânăr, charismatic, vizionar și excelent mobilat intelectual, devine locatar al Biroului Oval. Interesant, nici „Efectul Bradley”, în care mai speraseră republicanii (și potrivit căruia o parte dintre americani nu răspund sincer la sondajele de opinie când e vorba de un candidat de culoare, pentru că nu vor să fie considerați rasiști) nu le-a mai fost de nici un folos. Candidatul lor a pierdut „pe bune” și din cauza voinței clare de schimbare existente de mai mult timp în societatea americană, dar și pentru că a avut totul împotriva: două războaie lungi (șapte, respectiv aproape șase ani), în Afganistan, respectiv Irak, impopularitatea crasă a președintelui Bush, cu care a fost asociat volens-nolens, criza gravă a sistemului financiar american (și mondial) și, nu în cele din urmă, propria sa vârstă, prea înaintată pentru un post de asemenea anvergură.

Epocală va fi alegerea lui Barack Obama însuși prin prisma sfidărilor cărora el va trebui – și dorește cu tot dinadinsul – să le facă față. El a declarat deschis, în campania electorală, că vrea „să schimbe America și lumea”. Și nu am deloc impresia că acestea sunt doar vorbe goale. Prin seriozitatea și amploarea proiectelor sale politice, el ne aduce aminte adeseori de John Fitzgerald Kennedy. Personal, el pare mai mult un adept al

sistemului social european decât al celui tradițional american, neoliberal și neoconservator, promotor convins al globalizării și adversar al oricărei forme de protecționism și de intervenție a statului în economie, practicat de Partidul Republican. Republicanii au crezut că vor avea succes la aceste alegeri prezentându-l pe Obama drept un social-democrat, dar se pare că, în realitate, nu i-au făcut decât un mare serviciu: extrem de îngrijorați de actuala criză financiară, americanii ca națiune par să încline acum majoritar spre modelul european, care recunoaște statului un rol corectiv, la nevoie și dirigist, în economie. Adaptarea Americii la un asemenea model (la care a recurs, iată, chiar și George W. Bush) va fi una din marile sfidări ale viitorului șef de la Casa Albă. O a doua mare sfidare va fi cea impusă tot mai mult de slăbirea treptată a bazei economice a poziției SUA de singură superputere și, pe cale de consecință, de hegemon mondial. Este foarte posibil, de pildă, ca Administrația Obama, după ce va ieși cu chiu cu vai din războaiele declanșate în perioada Bush, să revină, de la unilateralism și excepționalism, la multilateralism în politica mondială. Ar fi, desigur, o schimbare benefică pentru toată lumea.

The Harbour

navighează în mărele gastronomiei internaționale

Dacă v-au plăcut cărțile și filmele cu pirăți, dacă ați prins gustul aventurii, dar nu ați descoperit încă destinația potrivită exigențelor dv., urcați la bordul corăbiei *The Harbour*. Vasul e bine ancorat în Piața Amzei. Cu el au călătorit Augustin Buzura, Dumitru Borțun, Horia Brenciu, Virgil Ianțu și mulți alții. Nu au existat accidente, incidente sau naufragii. Întotdeauna, pirății (personalul) care servesc sub flamura *The Harbour* au adus pasagerii cu bine – fericiți, mulțumiți și veseli – la țărm. Este cea mai bună corabie din București, cu ea veți face o călătorie culinară de neuitat, în jurul lumii.



somptuoase în timp ce întregul sistem de țevi din plafon aduce bine cu sala motoarelor. Tablourile sunt puse strâmb pe pereți – semn că avem tangaj. Nu-l simțiți? Uitați-vă la lămpile din cositor pe care timpul și-a pus amprenta. Ele se clatină când bate vântul și corabia e purtată de valuri încoace și încolo. Vara, un sistem de pulverizare a apei răcorește clienții mai ceva decât aerul condiționat. *The Harbour* are în salon, în barul de sub puntea vasului și pe punte/la terasă 150 de locuri în total. Puteți urca la bord în orice zi a săptămânii. Odată ce ați ocupat un loc la o masă, personalul atent vă va aduce meniul. Dacă doriți un separeu pentru o masă în doi,

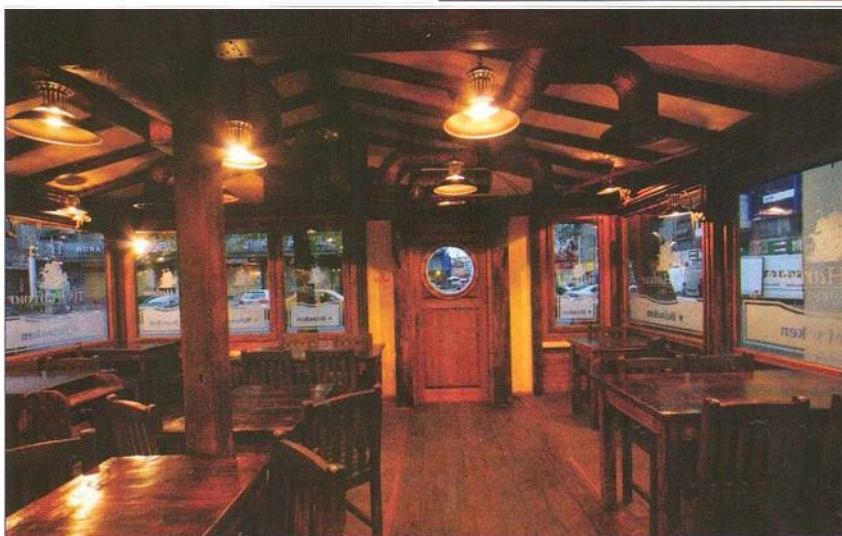
opțiunea este să urcați în barcă, la etaj, unde veți găsi un separeu cum nu se poate mai intim și mai plăcut. Vedere deasupra salonului, pescărușii și briza mării... Ei, aici trebuie să vă imaginați!

Există în fiecare zi a săptămânii – mai puțin sâmbătă și duminică – un meniu al zilei. E marți?

Avem: ciorbă ardelenească de porc – 11,00 lei, ficăței de pui cu șuncă și ciuperci – 16,00 lei, chifteluțe marinate – 14,00 lei. Dacă e vineri, atunci poate doriți o cremă de legume – 8,00 lei, pulpe de pui la cuptor – 16,00 lei sau o tochitură moldovenească – 18,00 lei. Sunt doar două dintre cele cinci opțiuni numite *Un prânz de bun gust*. Ceea ce face însă vestit *The Harbour* sunt preparatele din meniul internațional, dintre care am aminti aici doar câteva: pulpa de rață pe varză călită la cuptor – 29,00 lei, tocănița marinărească (berbecuț, vită, ciuperci, legume) – 19,50 lei, dorada în sare – specialitatea *The Harbour* – 47,00 lei, mușchi de vită cu cherry, vin roșu și cartofi Gröningen – 49,00 lei. Evident, ca pe orice vas cu pirăți care se respectă, la bordul *The Harbour* veți găsi whisky – cel puțin 15 feluri de whisky, de la *Teacher's* la *Chivas Regal*, *Jameson* și *Glenfiddich*. Nu lipsește coniacul: *Hennessy*, *Martell* sau *Metaxa* 5 stele. Gama de vinuri este și ea extrem de bogată și variată: *Vinul Cavalerului*, *Prince Mircea*, *Prince Matei* etc., albe sau roșii, dv. alegeți! Concluzia e una: *Veniți la The Harbour!* și *Vânt bun la pupa!*

Alice-Claudia Gherman

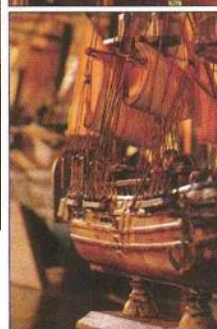
Foto: Alice-Claudia Gherman și arhiva The Harbour



The Harbour – în traducere *Portul* – este mai mult decât un restaurant. Este o corabie care aduce un pic a goeletă, nițel a bric, puțin a vapor, oleacă a sala motoarelor. Pe scurt, e un loc în care lemnul e suveran, iar cuprul îi ține sceptrul și tocmai de aceea nu poți decât să te simți bine. Ideea localului a *încolțit* în anul 2003 și s-a dorit a fi „altceva” din punct de vedere al design-ului. În consecință, Sabin Cernea, Cristian Simion (proprietarii) și Ștefan Bianco (arhitectul) au plecat într-o călătorie în Spațiul Schengen. S-au întors cu idei noi și după nouă luni de muncă (atât cât a durat construcția), în 18 martie 2004 a sosit pe lume *The Harbour*. La venirea noului născut au contribuit: Rafael – patina întregului restaurant – senzația de vechi; echipa de tâmplari a lui Adi

Coman din Pucioasa (mesele și barca), echipa de tâmplari din Rucăr (dușumeaua și fațada) și o echipă de țigani căldărari (lavoarele din toalete). O corabie după design, un port după nume, *The Harbour* este un vas al pirăților specialiști în gastronomie condus cu dibăcie în apele adânci ale bucătăriei internaționale.

Aici o lunetă, dincoace timona, acolo instrumentele de măsurat, iar pe perete, drept în față: o parte dintr-o corabie în mărime naturală, cu frânghii, ancoră, colac de salvare și cu tot ce-i șade bine unei ambarcațiuni. În salon candelabru din cositor dă impresia că te afli la bordul unei nave



**Mușchi de vită la grătar
cu plante aromatice
și cu garnitură
de jardineră
de legume**

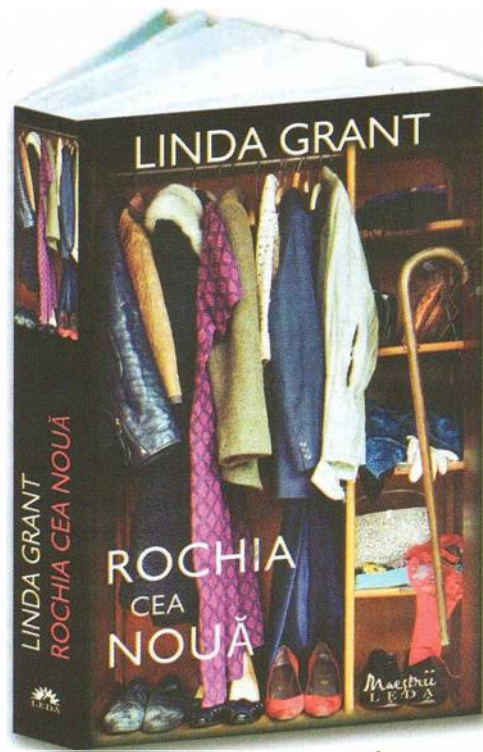


Roman finalist Man Booker Prize 2008

ROCHIA CEA NOUĂ Linda Grant

Un roman subtil și sensibil
despre hainele cu care alegem
să ne îmbrăcăm, personalitățile în care
ne înveșmântăm și cum acestea
ajung să ne definească.

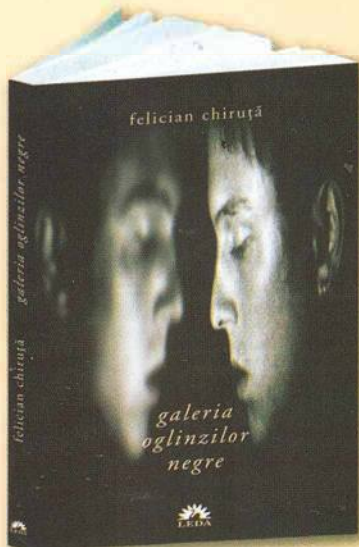
O carte minunată,
care este mai presus de toate
o lecție despre pericolele
ipocriziei și ale intoleranței.



GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro/blog

GALERIA OGLINZILOR NEGRE

Felician Chiruță

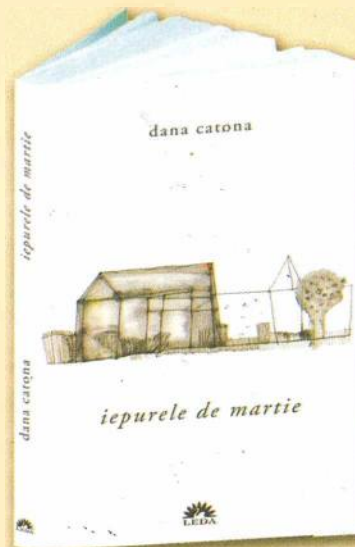


„Scritura dezvăluie un stil matur și nuanțat, o capacitate neobișnuită de a observa și consemna detaliile semnificative, o înclinație către proza de atmosferă. Din asemenea tehnici aparent minimaliste se construiesc personaje interesante și subtile.”

MIRCEA VASILESCU

IEPURELE DE MARTIE

Dana Catona

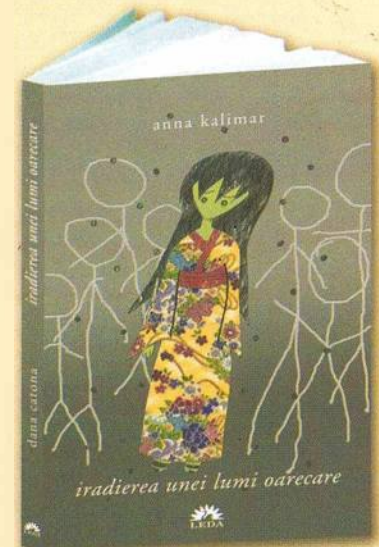


„Într-o perioadă în care abundă poemele fără poezie, pline de provocări facile, Dana Catona alege calea opusă a delicateții interiorizate. Iar poezia se află aici ca la ea acasă. *Iepurele de martie* este volumul-revelație al unei viitoare poete de prim-plan.”

PAUL CERNAT

IRADIEREA UNEI LUMI OARECARE

Anna Kalimar



„*Iradierea unei lumi oarecare*, grupajul de texte înscrise în concurs de Anna Kalimar, 17 ani, din Târgoviște, a câpătat aprecierea unanimă a juriului ca fiind cel mai bun manuscris din secțiunea de proză scurtă [...] Scritura câștigătoare este foarte energică, nervoasă, percutantă [...], iar stilul trădează, dacă nu cumva un condei de prozator deja bine exersat, cel puțin un talent genuin.”

LIVIU PAPADIMA

Volume câștigătoare ale concursului de debut literar UNICREDIT.

Let's start. UniCredit Țiriac Bank



GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro/blog

Partener:  bibliofagla.ro

Raiul pe pământ

Celor care-și permit să ajungă în Maldive, să vadă măcar una dintre cele 1.190 de insulițe ale arhipelagului, să se bucure de șarmul exotic al oceanului turcoaz, Edenul le distribuie gratis o perspectivă fantastică.

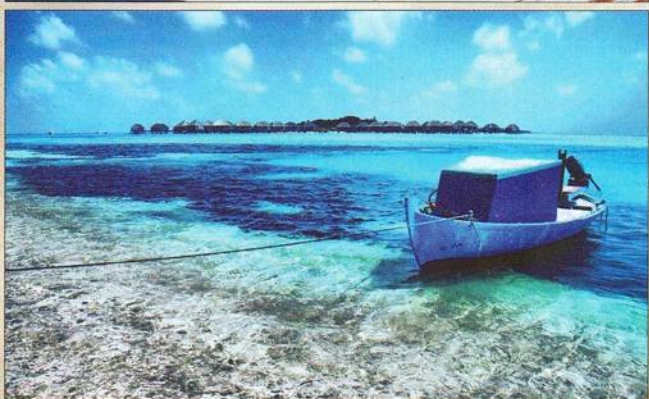


Resorturile din Maldive fac o curte asiduă turiștilor. Oamenii pleacă de acasă cu promisiunea documentarelor tv de a ajunge în „cel mai nou paradis de pe pământ”, iar când ajung la fața locului dau peste cele mai frumoase insule tropicale cu palmieri unduitori, plaje imaculate și lagune turcoaz... O destinație de top pentru cei îndrăgostiți de *scuba-diving*, care abia așteaptă să se aventureze în adâncurile cu recifuri fabuloase de corali și viață marină colorată.

Frumusețea Maldivelor creează într-adevăr dependență. Combinația amețitoare de serenitate și izolare, de sporturi acvatice, de spa-uri liniștitoare, plaje relaxante, toate împachetate cu un confort luxos pe care numai cele mai moderne facilități ți le poate da, te va face să-ți dorești să revii, să mai experimentezi o dată senzația lui Robinson Crusoe, să te bucuri de apusurile în hamac și plimbările cu barca între atoluri.

Diving între atoluri

Părerea mea este să lăsați pe seama agențiilor de turism unde vă cazați, e greu să-ți dai seama unde ți-ar plăcea să stai. Și când vă plictisiți de bungalow-ul vostru cocoțat la trei metri deasupra oceanului, încercați să faceți *diving*. Claritatea apei este excelentă, viața subacvatică este abundentă. În drumurile voastre de sub apă, puteți întâlni inclusiv pisici de mare gigantice, rechini și vreo câteva epave... Se pot face scufundări chiar și în apropierea capitalei, Male, dar vizibilitatea și șansa de a întâlni exemplare marine excepționale crește pe lângă atolurile exterioare. Mulți scufundători optează să se cazeze direct pe bărci, e mai ieftin decât în orice resort. Curenții variază, între atoli sunt mai cuminti, dar în larg sunt destul de puternici. *Diving-ul* e împărțit în două categorii: ieftin și scump. În prima categorie, prețurile



variază de la resort la resort, dar în general o singură ieșire cu barca te face să scoți din buzunar în jur de 50 de dolari, dacă ai costum, și 75 dacă-l închiriezi. În cea de-a doua, standardele de siguranță sunt destul de *high*, cu un protocol care se respectă: scufundări controlate la adâncimi maxime admise sub atenta supraveghere a computerelor.

Barbecue pe plajă cu prada zilei

Ce altceva mai poți face în Maldive? *Shopping*. Dar nu cumpărați orice, căutați obiectele de artizanat locale. Baa Atoll este unul dintre puținele locuri unde se mai practică tehnicile tradiționale. Pentru cei care vor să guste atmosfera târgurilor locale, Male, capitala, are câteva piețe care expun tot felul de mâncăruri proaspete și sănătoase. Se practică la greu *pescuitul* cu o barcă de viteză modernă echipată pentru concursuri de pescuit. Dacă vreți să prindeți snapperi, pești-veriți sau baracude trebuie să ieșiți noaptea în larg. La întoarcere, de obicei se organizează un *barbecue* cu prada zilei. Vizitați insula Makunudhoo. Este renumită pentru mâncărurile de calitate.

O masă tipic maldiviană arată astfel: plăcinte (*masroshi*), supă de pește cu curry (*mas riha*), pește grill cu orez și un ceai negru foarte dulce. Cam toate bucatele din arhipelag au la bază pește, mai ales ton (*kandu mas*), prepararea acestora având puternice influențe indiene și sri-lankeze. Mâncărurile sunt picante, foarte condimentate și înmiresmate cu cocos. Nu au foarte multe legume. Lângă orezul nelipsit de lângă pește, se mai pune un fel de tocăniță din bucățele de lime, ardei și ceapă. Foarte apreciate sunt *mas huni* – felii de pește afumat, peste care se rade cocos și ceapă (micul dejun tipic maldivian), *fihunu mas* – pește la grătar cu chili și *bambukeylu hiti* – fructul arborelui de pâine cu curry.

Aventură pe o insulă nelocuită

Majoritatea restaurantelor au în meniuri și snacks-uri (*hedhikaa*), cele mai multe sunt din pește și foarte bine prăjite: *bajiya* – plăcintă umplută cu pește, cocos și ceapă, *gulha* – un fel de chiftelute de pește cu pește afumat, *theluli mas* – pește prăjit cu chili și usturoi.

Majoritatea stațiunilor au cel puțin un restaurant unde se servește mâncare europeană și asiatică. Micul dejun este inclus de cele mai multe ori în

pachetul de cazare. Evident, restaurantele oferă demipensiune și pensiune completă, mult mai rezonabile comparativ cu varianta à la carte, care este scumpă. Opțiunile sunt destul de limitate, iar băuturile nu sunt incluse, de multe ori și apa se cumpără. Poate cea mai fericită variantă ar fi un *all-inclusive*, deși nu trebuie să aveți așteptări foarte mari, mai ales dacă sunteți un băutor înrăit. Mai puteți merge la restaurantele din Male, care sunt destul de scumpe, dar există și cafenelele mici numite *hotaa*, unde puteți încerca bucate maldiviene cu nu mai mult de 20 de RF (1,5 euro). Tot în Male, nu ratați Muzeul Național, localizat în Parcul Sultanului, unde veți vedea o superbă colecție de artefacte, inclusiv tronurile sultanilor. Centrul Islamic, îmbrăcat total în aur, vă va lăsa o puternică impresie.

Ca posibilitate de recreere o să vi se propună să petreceți o zi și o noapte pe o insulă nelocuită. Sau să vizitați un sat pescăresc, unde veți participa la un *barbecue* inedit, direct pe plajă. Vă va tenta poate și *windsurfing*-ul în zona Banana Reef, unde curenții sunt întotdeauna puternici, dar și viața marină e bogată, așa că aveți grijă la rechinii de corali sau peștii numiți *sweetlips*. De asemenea, o plimbare cu avionul vă va oferi o panoramă albastră, specială și ocazia de a face niște fotografii excepționale.

text și foto **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte:

REVELION ÎN MALDIVE

Agencia Promoturism;

www.promoturism.ro,

021/312.02.21

● Hotel *Kuranathi Cottage & Spa* 5* – de la 1.774 euro/pers., 7 nopți cazare cu mic dejun în bungalow pe plajă, transfer cu șalupă rapidă, asistență turistică, cina de Revelion, TVA, taxa de stațiune, acces la toate facilitățile hotelului.

SEJUR ÎN MALDIVE

Agencia Butterfly Tourism;

www.butterfly.ro, **021/223.78.03**

● Hotel *Olhuvelli Beach&Spa Resort* 5* – de la 2.739 euro/pers., transport cu avionul, 7 nopți cazare cu demipensiune.

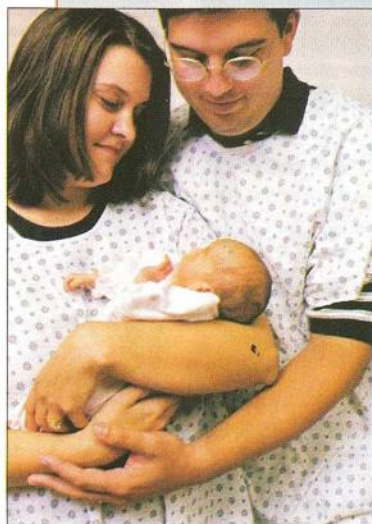
Domnule director,

Mă numesc Ciucă Valerian. Sunt din Craiova și pentru câteva minute vă rog din suflet să citiți drama mea și a familiei mele. Fac acest apel umanitar pentru viața băiețelului meu de șase ani și vă rog să îmi dați o mână de ajutor. Am o familie cu probleme: soția mea trăiește de doi ani de zile într-un cărucior cu roțile, am doi băieți gemeni în vârstă de șapte ani subdezvoltați pentru vârsta lor, iar cel mic este grav bolnav de leucemie, iar eu nu am un picior. Suntem într-o situație disperată. Băiețelului de șase ani îi trebuie medicamente și un control medical de urgență să vedem în ce stadiu se află boala sa. Trăim într-o cameră de 5x4 m, iar traiul nostru zilnic se rezumă la o bucată de pâine și o ciorbă. Muncesc și eu cât pot și pe unde pot, muncesc ce pot munci cu un singur picior, nu ne ajung banii de mâncare și medicamente. Vă rog din suflet și cu lacrimi în ochi, ajutați-ne și pe noi cu ceva bani. Ne puteți trimite banii prin mandat postal la adresa: Ciucă Valerian, str. Vasile Alecsandri nr.89, jud. Dolj, P.M.S. Craiova.

Cu stimă și respect,
Ciucă Valerian

Virusul Sincțial Respirator

La nivel mondial, Virusul Sincțial Respirator este recunoscut în prezent ca fiind principala cauză de afecțiuni severe ale căilor respiratorii la sugari și copii. 90% dintre spitalizările de bronșiolită și până la 50% dintre spitalizările pentru pneumonii pe timp de iarnă sunt cauzate de VRS.



Cei mai vulnerabili sunt copiii născuți prematur, din cauza plămânilor subdezvoltați și nivelului scăzut de anticorpi. Infecțiile cu VRS apar în epidemii sezoniere care încep iarna și țin până la sfârșitul primăverii, adesea ele duc la moartea micuților născuți prematur. În consecință, un tratament anti VRS este binevenit. Synagis (palivizumab) este tocmai tratamentul de care au nevoie micuții, el reduce cu 55% spitalizările copiilor prematuri cu boli pulmonare cronice și cu 45% spitalizările copiilor cu boli cardiace coronariene. Tratamentul cu Synagis începe în octombrie și se termină în martie și constă în administrarea unei injecții pe lună. (A.G.)

Viitor pentru tinerii infectați cu HIV

Promisiune pentru viitor este un proiect dedicat tinerilor talentați, dar infectați cu HIV. După ce anul trecut s-a încheiat cu rezultate remarcabile, reunite într-o expoziție de pictură, modă, artă fotografică, proiecte IT și advertising, care a depășit toate așteptările, programul Promisiune pentru viitor își reiterează misiunea și în 2008, continuând să ofere adolescenților infectați cu HIV șansa unor opțiuni de viitor.



Datorită acestui proiect, 30 de adolescenți infectați cu HIV se perfecționează în pictură, jurnalism, publicitate și fotografie, cu profesioniști de vârf din domeniu. Mihaela Șchiopu, Cristina Simion, Veronica Savanciuc și Gabriel Hennessey luptă alături de ei împotriva prejudecăților. (A.G.)

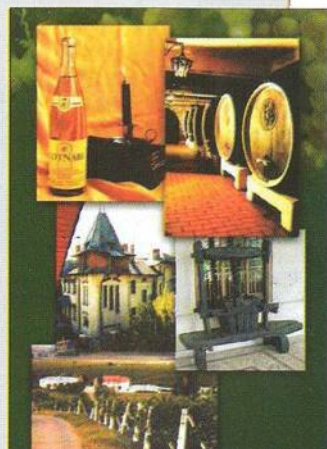
S-a lansat **DIVA**, prima revistă glossy săptămânală

Ringier România, cel mai mare publisher de pe piața românească, a lansat recent prima revistă glossy săptămânală, poziționată în segmentul people și având ca grup țintă femeile tinere (18-35 ani) din mediul urban. Publicația împletește într-un format editorial dinamic, original, articole despre celebrități românești și internaționale, cu poveștile și stilul lor de viață, la care se adaugă tendințele din modă și noutățile din domeniul lifestyle și beauty. Ca în orice revistă glossy care se respectă, și pictorialul de modă are un loc aparte. Conceptul grafic este generos cromatic, realizat în tușe ample, după modelul revistelor de gen britanic, precum Hello. Conținutul revistei va fi realizat de o echipă de 13 jurnaliști, condusă de Cristiana Constantinescu, fost redactor-șef adjunct la TV Mania și TV Satelit. (C.A.)



Frâncușa de 2008

La sfârșitul lunii septembrie, Cotnariul a lansat, cu pompă și mândrie, primul vin al anului, Frâncușa de 2008. Evenimentul a avut loc la Cotnari și a strâns printre invitați specialiști și personalități din lumea vinului, presă locală și jurnaliști de vin, politicieni, fețe bisericești și doi luptători de K1, purtători ai imaginii Cotnari. „Frâncușa de Cotnari 2008 a crescut precum voinicul din poveste, în trei săptămâni cât alte vinuri într-un an. Până azi, deja a ajuns o tânără și dorită prințesă, numai bună de măritat”. Este un fragment din discursul de bun venit, rostit în fața audienței de Constantin



Deleanu, președintele Cotnari, care nu a uitat să amintească și de Ștefan cel Mare, ca un moldovean vrednic de înaintași celebri. Momentul festiv a fost urmat de un tur al cramei, re tehnologizată – semăn bun și, iarăși, motiv de mândrie justificată – și s-a încheiat cu o masă extrem de copioasă, fapt care dovedește, am mai spus-o și cu alte ocazii, că ospitalitatea la români nu e doar vorbă aruncată în vânt. Vin alb, sec, acid, cu arome florale, Frâncușa este dintre acele vinuri care se consumă în primele luni de la îmbuteliere. Ca și Mustoasa de Măderat, Zghihara de Huși ori Crâmpoșia de Drăgășani, Frâncușa, originară din Cotnari, e un vin proaspăt și ușor, un vin de consum, un vin de cursă lungă, cum spun cunoscătorii. E un excelent vin de masă, iar din această cauză, înscrierea lui între DOC-uri (vinuri cu Denumire de Origine Controlată) poate crea confuzii, mai ales când vorbim de un consumator de vin în curs de educare. De altfel, punctul vulnerabil al Frâncușei 2008 e aici, în etichetarea lui ca vin DOC – cules la maturitate deplină. Mai ales când specialistul anunță în fața audienței că Frâncușa strânge doar 165 g de zahăr la kg de boabe. Poți culege devreme, mai ales dacă vara e caniculară, poți limpezi un vin și îi poți da drumul pe piață dacă tehnologia îți permite – și la Cotnari permite – dar ce faci cu eticheta? Dacă e să ne batem în inspirație și poezie cu staff-ul de la Cotnari, hai să zicem că Frâncușa e mai curând subreta din Comedia dell'Arte, veselă, ageră, sprinteră, ea nu va fi niciodată stăpână. Când o ridici la rang de DOC, e mai curând o țărancă încălțată pentru prima oară cu pantofi cu toc și care se crede prințesă. În rest, toate bune și la locul lor. (Gabriela Mariș)

thriller & mystery

FRED VARGAS



PLEACĂ REPEDE
ÎNTOARCE-TE TÂRZIU

Premiul librarilor din Franța (2002)
Marele Premiu al cititoarelor revistei franceze ELLE (2002)
Premiul pentru cel mai bun roman polițist de limbă franceză (2002)
Deutscher Krimipreis (2004)

HUMANITAS
fiction

Fred Vargas
Pleacă repede și întoarce-te târziu

Romanele lui Fred Vargas au fost publicate în patruzeci de țări.
Un roman de suspans care vorbește despre temerile noastre ascunse sub masca fragilă a rațiunii, distins cu patru premii și vândut într-un milion de exemplare.

„Romanul lui Vargas propune o explorare uimitoare a feței întunecate a Parisului.”

Guardian

Richard Ford
Cronicarul sportiv

Carte tradusă în douăzeci de țări, nominalizată la PEN/Faulkner Award în 1987 și inclusă în 2005 de revista Time pe lista celor mai bune o sută de romane ale lumii

„O carte năucitoare... o lectură memorabilă.”

Observer

Gonçalo M. Tavares
Ierusalim

Roman recompensat cu numeroase premii literare și tradus în douăsprezece țări.

„Ierusalim este un roman extraordinar, care își va lua imediat locul printre marile opere ale literaturii occidentale.”

José Saramago

Alessandro Piperno
Cu cele mai rele intenții

Distins în 2005 cu două prestigioase premii pentru debut: Premiul Campiello și Premiul Viareggio, și tradus în unsprezece țări, *Cu cele mai rele intenții* este o frescă insolită a înaltei societăți romane, pe durata a patru decenii, urmărind destinul familiei naratorului, clanul lui Beppy Sonnino.

„Una dintre cele mai strălucitoare apariții în literatura noastră recentă.”

Corriere della Sera

Tash Aw
Fabrica de mătase

Roman publicat în douăzeci și cinci de țări, distins cu Whitbread First Novel Award, Commonwealth Writer's Prize și nominalizat la Man Booker Prize.

O poveste despre dragoste și prietenie, dorință și trădare, născută la întretăierea a trei narațiuni ca trei voiaje inițiatice spre inima aceleiași realități.

Gary Shteyngart
Absurdistan

Roman tradus în peste douăzeci de țări și nominalizat de New York Times Book Review printre primele zece romane americane ale anului 2006.

„Privirea atentă a lui Shteyngart înregistrează toate ororile comice ale lumii noastre.”

Kirkus Reviews

HUMANITAS
fiction

www.humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă:

021 311 23 30; cpp@humanitas.ro



Alessandro Piperno

Cu cele mai rele
intenții

roman



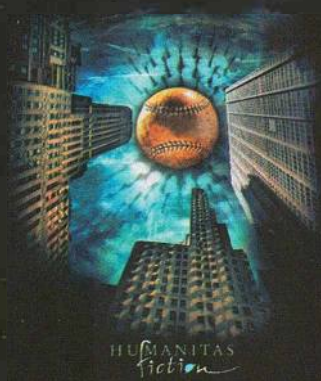
HUMANITAS
fiction



„Un maestru al romanului.”
Raymond Carver

Richard Ford
Cronicarul sportiv

roman



HUMANITAS
fiction



„Tash Aw e un povestitor extraordinar.”
Doris Lessing

Tash Aw
Fabrica
de mătase

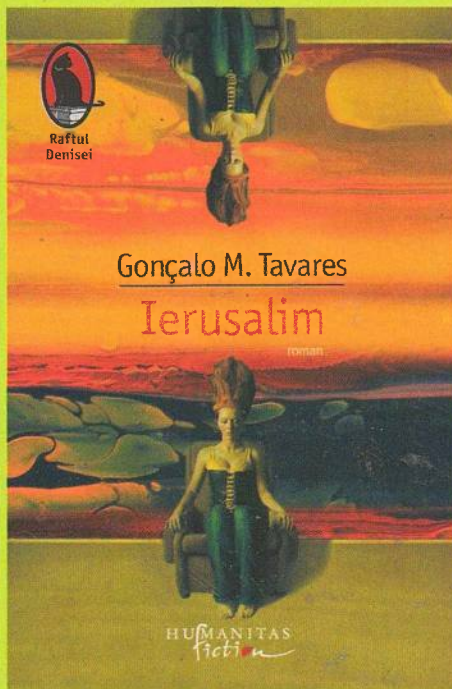
roman

HUMANITAS
fiction



Gonçalo M. Tavares
Ierusalim

roman

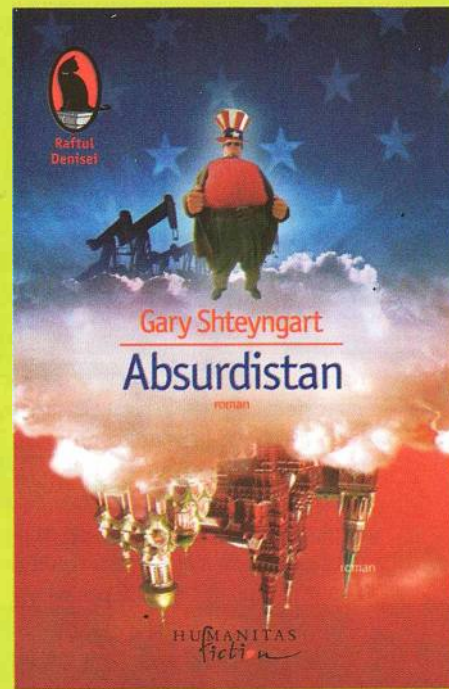


HUMANITAS
fiction



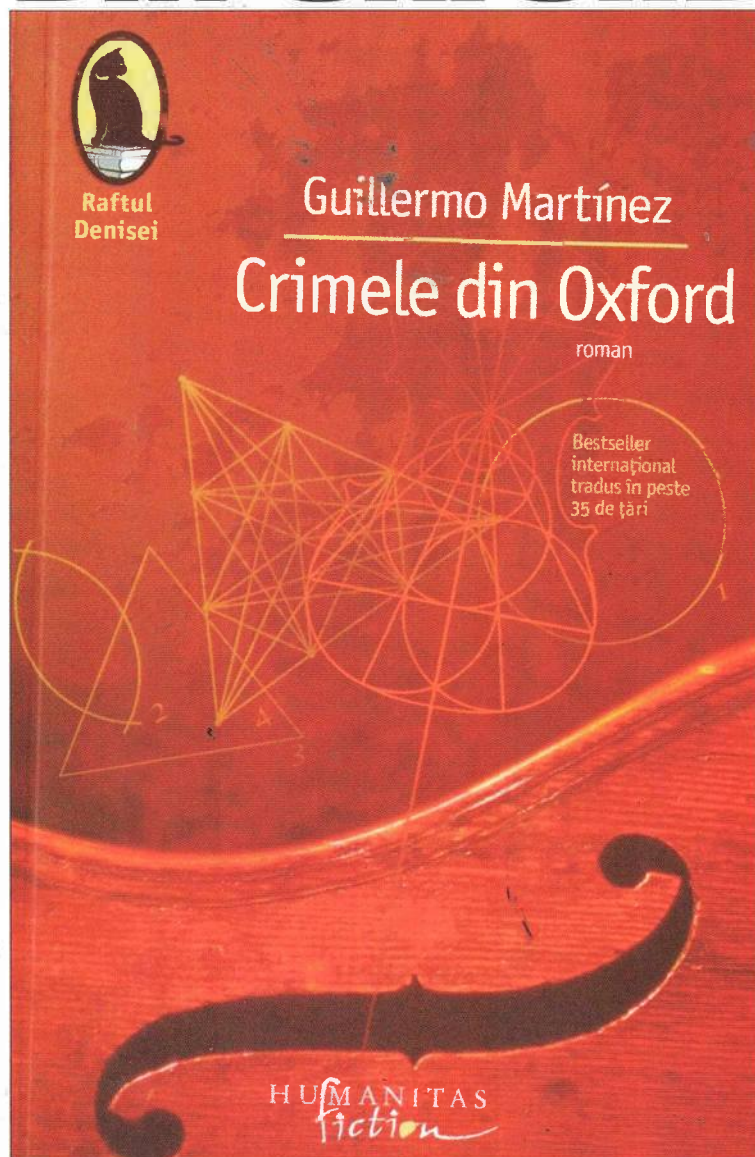
Gary Shteyngart
Absurdistan

roman



HUMANITAS
fiction

CRIMELE DIN OXFORD



Guillermo Martínez, *Crimele din Oxford*. O carte pentru mințile abstracte, ca o șaradă... Se face și film, pe bune! Am văzut afișul. Alex de la Iglesia, cel care a realizat *Stăpânul inelelor*, el se ocupă, ca regizor. Este și cel care a regizat *O crimă perfectă* și *800 de gloanțe*. În rolurile principale, Elijah Wood, John Hurt. Greu de explicat intriga filmului/cărții, dacă nu vrei s-o mutilezi. Firul narațiunii se începe pe sine cu povestea unui asistent de matematici (argentinian) care ajunge în capitala britanică pentru a-și



bol: un cerc. Ehe, stați: e numai începutul, căci la a doua crimă, firește, este găsit alt bilețel: cu un pește desenat pe el. Bineînțeles

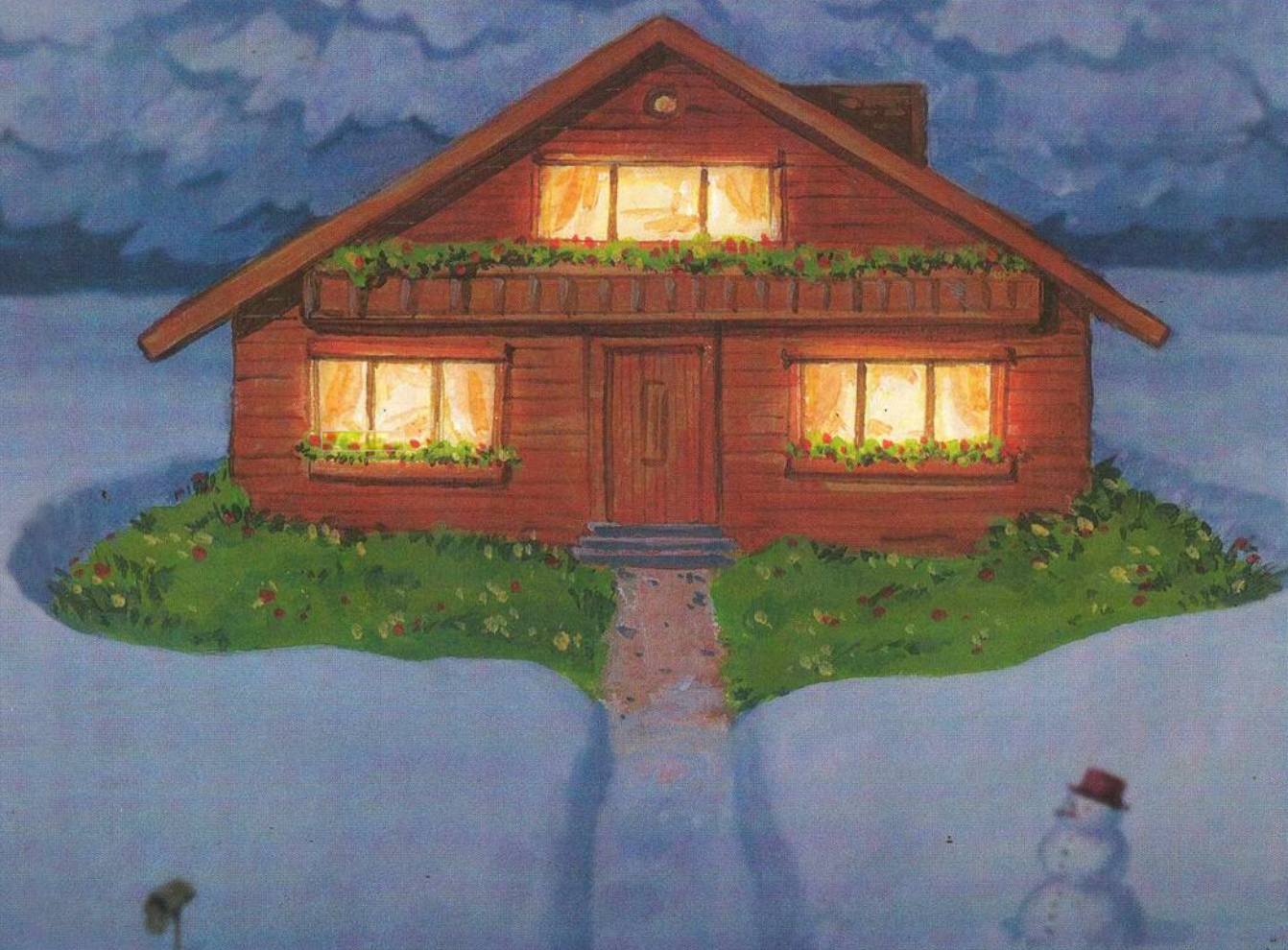
desăvârși studiile de matematică. Este cazat la o familie compusă dintr-o bătrânică și nepoata sa. Bătrânică este, de altfel, prima buclă din șirul crimelor. El, studintele, este chiar acela care o găsește, împreună cu un matematician celebru, în rol de magister. Bătrânei, cum se va observa mai târziu, îi lipsește un mic amănunt detectivistic: păturica pe care o purta veșnic peste picioare, ca să i le acopere. Și are capul ușor alunecat într-o parte. În spatele scrisoarelelor pe care Arthur Seldom, matematicianul renumit, le primește, stă o minte cu adevărat diabolică. Cine este mintea? – stăruie întrebarea.

Două femei, tinere amândouă, străbat cartea. Una este nepoata bătrânei, cealaltă o delicioasă parteneră a tânărului studios, cu care acesta face dragoste, până la urmă (dacă asta vă stătea în minte, ca o întrebare...) Ambele au legături nevăzute cu Arthur Seldom. Și, de aici, se poate încheia orice. Se poate întrețese orice intrigă a narațiunii, oricât de sofisticată, fiindcă, într-o crimă, tot... *networking-ul* e de bază! Bineee, dar să mergem mai departe: a doua victimă este... o „legumă”. Da, o legumă care trăiește la viață doar conectat la tuburi. Acea legumă este un bărbat care e găsit mort. Ar putea părea o moarte... cu final previzibil. Dar nu este așa. Pe brațul lui, la o analiză mai atentă, autopsierii găsesc, doar cât un fir, urma unui ac. De seringă. La prima crimă, cazul bătrânicii, este găsit un bilețel cu un simbol: un cerc. Ehe, stați: e numai începutul, căci la a doua crimă, firește, este găsit alt bilețel: cu un pește desenat pe el. Bineînțeles



că inspectorul care investighează cazul se alarmează și caută o rezolvare, o decriptare. (Cum se va vedea, la urmă, toate crimele sunt comise ca să protejeze pe cineva.) La fiecare crimă, într-un mod ori altul, se găsesc într-o proximitate suspectă, atât tânărul argentinian cât și profesorul. Prin desfășurarea abstractă a intrigii, cartea amintește, în soi de omagiu îndepărtat, de imaginația sofisticată a unui Borges. A treia crimă, oh, da, este și mai și. Se petrece, în primul rând, într-un loc și mai public. E vorba de un spațiu în care o orchestrează concertează. Cel care moare este chiar un component al orchestrei, unul (oarecum) mai marginal (la propriu), care intervenea mai rar în desfășurarea concertului – și era așezat în într-o laterală, într-un colț. Și într-un con de umbră. Astfel, folosind tehnica amplificării suspansului, se orchestrează o simfonie... polițistă. Oricare cititor care pricepe, cu minte abstractă, firul șaradei, salivează să afle deznodământul. Ce e de făcut? Păi, ce să se facă, inspectorul polițiot izolează persoanele din sală, cere lista lor, desenează lista suspectilor, o restrânge... și rămâne cu ceva fum în mâini. Pentru că se petrece o altă crimă, altundeva, departe, pe un drum. De fapt, e vorba de mai mulți oameni care mor... totuși, se înfiripă o teorie despre cum procedează criminalul. Se fixează și un profil-robot al psihologiei acestuia. Se avansează ideea că este un „respins al societății”. Că a fost tarat într-un fel ori în altul. Că încearcă să se răzbune pe societate. Că este singura sa șansă de revanșă. Că încearcă să minimizeze răul pe care l-a făcut. Că își alege victimele dintre cei care ar trebui să fie eutanasiați – sau sunt în pragul eutanasierii. Pentru că, da, și bătrânică din primul act al crimei suferă de cancer în fază terminală. Da, dar întotdeauna există speranța că o minune te poate vindeca...

(lexi Mihail Gălățanu)



Căldura de acasă

Poți avea mai mult decât o casă nouă, poți avea un cămin!
Oriunde te-ai afla, **ButanGas** îți aduce căldura
care dă viață căminului tău.



ButanGas

ButanGas Group since 1948

ButanGas România S.A.: Str. Coralilor nr. 18, Sector 1, București; Tel: 021 408 73 32 / 33; office@butangas.ro; www.butangas.ro

Festivalul Național de Teatru



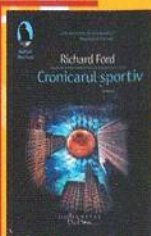
Teatrul în formele sale tradiționale și teatrul-instalație, teatrul creat în colectiv, teatrul de experți și teatrul fără cuvinte, cea de a XVIII-a ediție a Festivalului Național de Teatru desfășurat la București, Sibiu și Timișoara a adunat toate aceste genuri și ceva în plus: cele mai bune spectacole produse în România. Altfel spus, 40 de spectacole de teatru, șase spectacole de dans, 11 conferințe și întâlniri, 14 lansări de carte, o expoziție de afiș de teatru destinată afișelor festivalului în toți cei 18 ani de existență, toate evenimente de neratat pentru iubitorii scenei. Valoarea totală

a sumei alocate susținerii acestui mare eveniment teatral a fost de 3.800.000 lei, un buget absolut impresionant având în vedere bugetele alocate manifestării în decursul anilor. La manifestare au fost invitați câțiva regizori și companii din țară și străinătate cu autori clasici, dar și cu autori contemporani.

Festivalul Național de Teatru s-a deschis pe 1 noiembrie, la Teatrul Național I.L. Caragiale din București, cu spectacolul alcătuit din muzică și stări, nu din cuvinte, intitulat *Sunetul tăcerii/The Sound of Silence*, regizat de Alvis Hermanis, al companiilor *Berliner Festspiele* și *Teatrul Nou* din Riga. Evenimentul s-a încheiat cu spectacolul *Furtuna* în regia lui Lev Erenburg și Teatrul *Pușkin* din Magnitogorsk, Rusia. (A.G.)

Colocviul Știință și teologie

Lume bună, ba chiar spre foarte bună, la Conferințele Internaționale de la Academia Română, sala de la etajul Bibliotecii. Printre alții, Magda Stavinschi (organizatoare), Basarab Nicolescu, Adrian Lemeni, Radu Constantinescu, Ioan Chirilă. Nivel extrem de elevat al discuțiilor, alocuțiuni (ca la academie!) în limbi străine, engleză, franceză, fără a beneficia de oficiul translatorilor de meserie. Un laborator între știință și teologie, asta se vrea acest organism/instrument de lucru de mare precizie. Stand cu cărți adecvate, ca o bibliografie/documentare obligatorie. O manifestare cu adevărat de elită, după care tânjim în fiecare an. (M.G.)



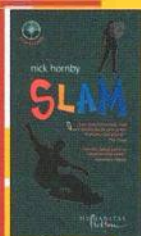
Richard Fox,
Cronica sportiv.

Humanitas Fiction. Colecția Raftul Denisei,
Frank Bascombe, un erou de carte, se prezintă din prima: îți spune cine e și ce face, de ce, cum, ce fel, adică sporovăie literar despre sine, viața, meseria și ratările lui. E felul său de a deveni încântător. Denisa, din raftul ei, îți spune că Bascombe, la ora actuală, este unul dintre cele mai populare personaje din Statele Unite. Să nu o credem pe cuvânt și să citim!



Tash Aw,
Fabrica de mătase.

Humanitas Fiction. Colecția Raftul Denisei,
Un roman despre lumea, exotică pentru noi, a Malaysiei. Într-un fel, o replică la *Pacientul englez* sau – de ce nu? – la (mai) cunoscutul film *Amantul*, ecranizat după Duras. Am fost provocat de această carte și, poate, vom mai reveni scriind asupra ei. Am început, deja, să o citesc – și presimt că o să-mi placă până la capăt chiar, ceea ce nu e puțin lucru...



Nick Hornby,
Siam.

Humanitas Fiction. Colecția Cocktail
Dacă te uiți în oglindă și vezi mutra unui puștan de vreo 16 ani, e bine. Tu ești ăla. Ești ușchit. Tu ai inventat skateboarding-ul? Nu e așa că e atât de tare încât aproape e cool? Și nu-i așa că ai citi romane pentru adolescenți?



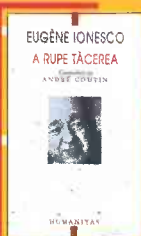
Paul D. Quinlan,
Regele Playboy,
Carol al II-lea al României.

În colecția pe Istorie a grupului editorial Humanitas. Am citit, mai demult, cartea despre Carol al II-lea. Și, deși nu am o părere prea bună despre el, mi-a plăcut. De câte ori îl înjurăm pe „Regele Playboy”, ar trebui să nu uităm că el a avut un rol extraordinar în lansarea *Revistei Fundațiilor Regale*, de pildă. Dacă ar fi și numai atât – și tot ar fi ceva...



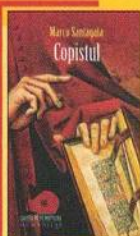
Jeannette Winterson,
Portocalele nu sunt singurele fructe.

Humanitas Fiction. Colecția Raftul Denisei,
Aș vrea să spun răspicat, dintru început, că, pe mine-unul, Jeannette Winterson m-a convins încă de la cartea anterioară de la Humanitas, *Scris pe trup*. O senzualitate atât de armonios dezvoltată și pusă în pagină, mai rar...



Eugene Ionesco,
A rupe tăcerea.

Humanitas. Convorbiri cu Andre Coutin. Poate că puterea ar trebui dată, cum credea (și) Eugene Ionesco celor care nu o iubesc. Dar atunci n-ar fi un chin pentru aceia? N-ar fi un calvar să conduci? Vedeți, am inventat o tortură nouă... Ionesco a fost, oricum, un artist al conciziei. Și al hazardului modern. Al haosului. Și absurdului. Știu, e absurd...



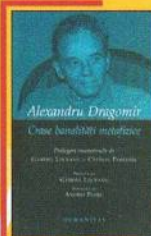
Marco Santagata,
Copistul.

Humanitas. Colecția Cartea de pe noptieră, coordonată de Ioana Pârvulescu. O carte fermecătoare – și atât. Vă așteptați la mai mult? Dar, oare, e puțin lucru? Cum ar fi să îi ai personaje pe Petrarca și/sau Boccaccio?



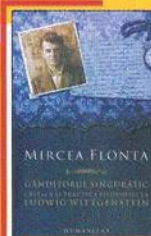
Yukio Mishima,
Soare și oțel.

Humanitas. Colecția Cartea de pe noptieră, coordonată de Ioana Pârvulescu. O carte care are drept trigger al vandabilității numelui lui Yukio Mishima. Numai atât și ar fi îndeajuns. O personalitate fascinantă, care preface în discurs tot ce atinge.



Alexandru Dragomir,
Crise banalități metafizice.

Prelegeri reconstruite de Gabriel Liiceanu și Cătălin Partenie. Prefață de Gabriel Liiceanu. Postfață de Andrei Pleșu. O carte căreia i se alătură cărți de vizită ilustre are, m-am gândit eu, un miez. (Era să mă duc, în eroare, cu gândul la alt Dragomir, Leonid.) Dragomir e un poncif pontif. Dovadă că și rebeliunea poate ajunge normă.



Mircea Flonta,
Gânditorul singuratic.
Critica și practica filosofiei la Ludwig Wittgenstein.

Personalitatea lui Wittgenstein este una dintre cele care mesmerizează efectiv atenția iubitorilor de cugetare din secolul XX. Și așa va fi, neîndoios, și în secolul în care am intrat, pentru că e original, are „aură”, este viu și neconformist. Iar Mircea Flonta își face foarte bine treaba, pe urmele marelui Witt.



Revelion exotic

TUNISIA

2009

OFERTE REVELION

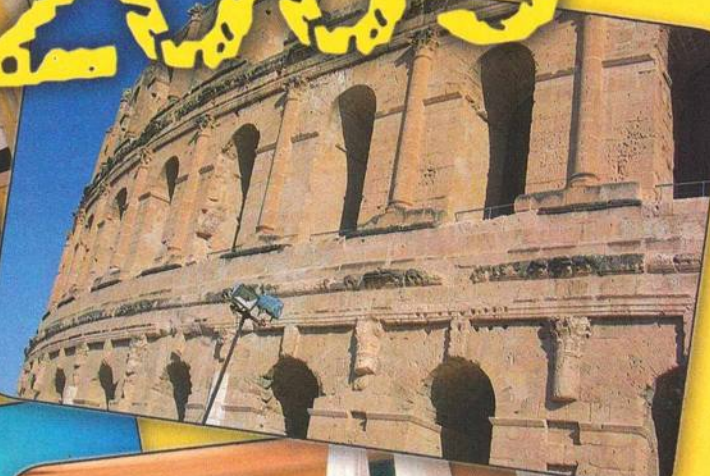
Hotel **SOUSSANA 3***
398 Euro/pers. (mic dejun)

Hotel **IBEROSTAR SAHARA BEACH 3***
649 Euro/pers. (demipensiune)

Hotel **IBEROSTAR AVERROES 4***
877 Euro/pers. (all inclusive)

Tariful include:

transport cu avionul Bucuresti - Monastir -
Bucuresti, transfer aeroport -
hotel - aeroport, 7 nopti cazare,
cu tipul de masa specificat,
asistenta turistica in limbile:
romana, franceza, engleza.



Date de contact:

Agentia Mosilor:

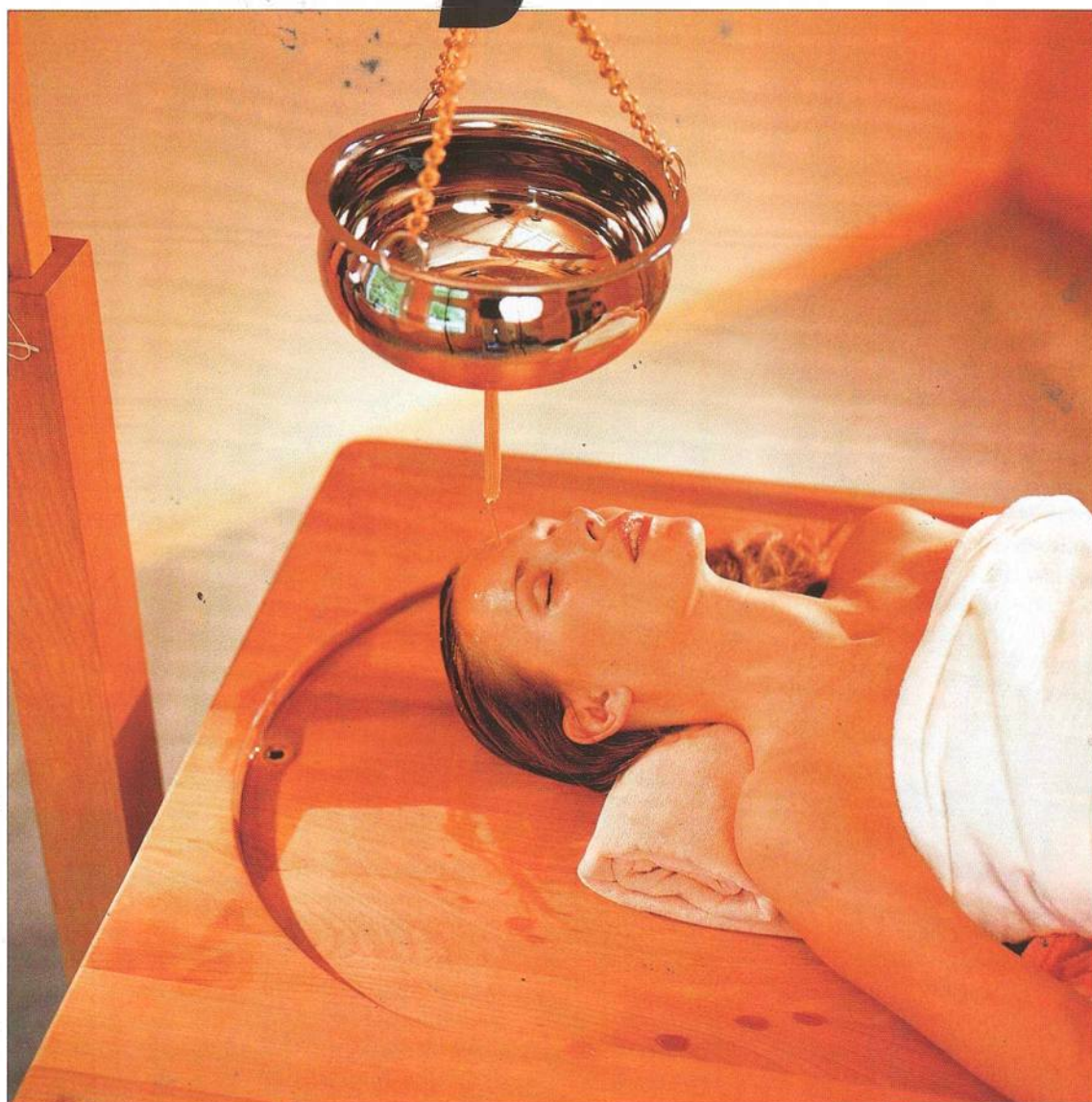
Calea Mosilor 96 sector 2
Bucuresti
tel 021-3113292
tel 021-3113293
tel 021-3114905
fax 021-3113290
irina@tunisiana.ro
ramona@tunisiana.ro
alexandru@tunisiana.ro

Agentia Jiului:

Str. Jiului nr. 2-4 sector 1
Bucuresti
tel 0216671745
tel 0216671775
fax 0216671755
jiului@tunisiana.ro

www.tunisiana-travel.ro
www.tunisiana.ro

Se clatină mitul Ayurveda?



De la perioada nebună, în care medicina complementară asiatică ce promitea vindecări miraculoase pe bandă rulantă făcea adepți peste adepți oriunde în lume s-a trecut, treptat, la o demitizare lentă a acesteia. Rezultate pozitive asupra sănătății umane există, fără îndoială, chiar dacă mecanismele prin care ierburile indiene și chinezești acționează asupra organismului rămân majoritar necunoscute. Numai că, la sfârșitul lunii august, un început de scandal în SUA riscă să ducă la demitizarea totală, cel puțin a *ayurvedei*.



**Ayurveda
sau medicina
complementară
miraculoasă**

Definiția oficială a medicinei ayurvedice este aceea de practică tradițională indiană bazată pe filozofia vedică (textele sacre ale Vedei), în care terapia se adresează tuturor nivelurilor ființei (fizic, mental, emoțional și spiritual), vizând integrarea omului în armonia cosmică, principiul fundamental al manifestării fiind, în concepție ayurvedică, **prana**, identificabilă cu „suflul vital”

sau cu energia universală, orice maladie fiind consecința unui dezechiliu în circuitul pranei. Veche de mai bine de 5.000 de ani în India, medicina ayurvedică și-a câștigat numeroși discipoli, fiind exportată peste tot în lume cu ocazia migrației asiaticilor, fiind popularizată de autori precum Deepak Chopra. Chiar dacă la începuturile lor tratamentele ayurvedice nu presu-

puneau folosirea medicamentelor, adaptarea acestora condițiilor pieței a dus la apariția medicamentelor din plante „miraculoase”. Nu orice plante, desigur, ci unele indiene. Numai în Statele Unite există mai bine de două duzini de programe de *training* ayurvedic. Într-un raport din 2002 se spunea că mai mult de 750.000 de americani folosesc preparate

**Mitul începe
să se clatine**

**Reacțiile
practicanților
de ayurveda**

Și totuși...

din ierburi, comercializate sub denumirile tradiționale indiene. După o lungă perioadă de timp în care miracolul *ayurveda* a adus câștiguri bune nu doar practicanților acestei medicini alternative, ci mai ales centrelor medicale care promit adevărate minuni pacienților suferind de diverse boli, se pare că mitul *ayurveda* începe să se clatine, cel puțin peste ocean, acolo de unde pornesc, în general, cele mai multe descoperiri.

Dr. Robert Saper, profesor de medicină de familie la Universitatea din Boston, a devenit interesat în „suplimentele de dietă” originare din India în anul 2003, când a primit la camera de urgență a spitalului din Boston un pacient de origine indiană aflat în criză. Omul folosea tratamente ayurvedice. Aplecându-se asupra studiului acestor medicamente naturiste, dr. Saper s-a oprit inițial asupra a 70 de produse din ierburi ayurvedice importate din India iar datele studiului său, publicate în 2004, au adus la iveală faptul că toate produsele aveau în compoziția sa metale toxice. Rezultatul ar fi trebuit să fie de natură de a speria cu adevărat consumatorii, de vreme ce „suplimentele de dietă” se folosesc zilnic, pe lungi perioade de timp. Un alt studiu al echipei conduse de dr. Saper, publicat la sfârșitul lunii august în *Journal of the American Medical Assn.*, a scos la iveală date cutremurătoare. 17% dintre produsele ayurvedice comercializate pe teritoriul întregii Americi conțin plumb, 7% conțin mercur și 3% conțin arsenic în cantități care depășesc cantitățile acceptate legal, cel puțin în statul California. Mai mult de jumătate dintre cele 200 de produse ayurvedice studiate de echipa dr. Saper conțin concentrații de niveluri toxice neacceptate de către *Food and Drug*

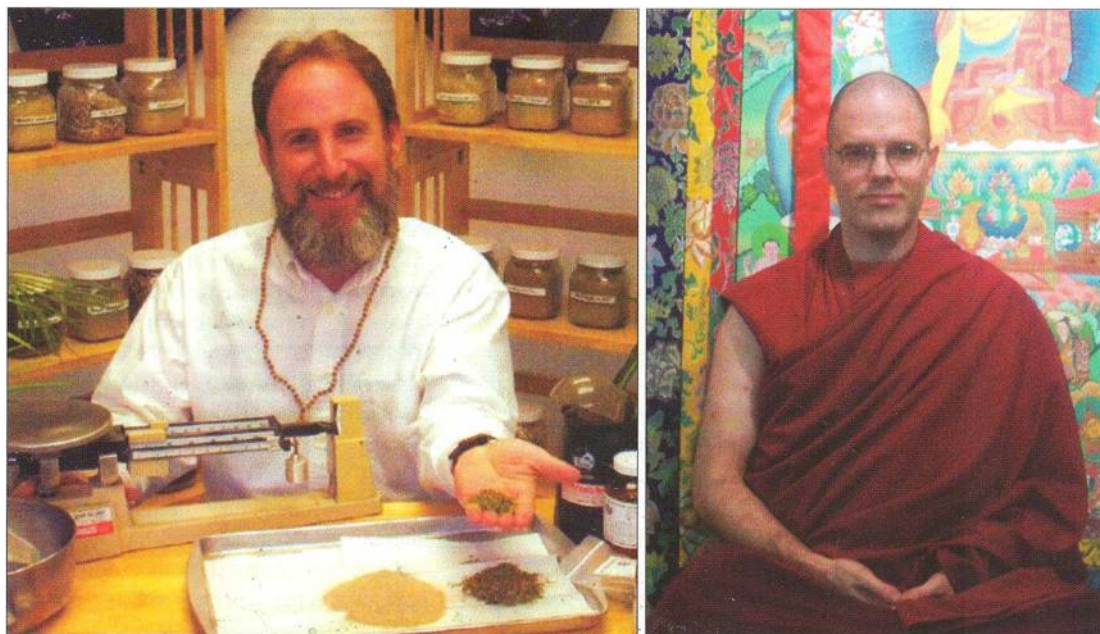
Administration (FDA), forul care reglementează condițiile optime în care fabricanții de medicamente trebuie să-și comercializeze produsele. Sigur, studiile de cercetare ale dr. Saper nu sunt singurele din lume, există nenumărate altele care au ajuns la aceleași concluzii. Cu toate astea, deocamdată, nu a apărut nici o interdicție în privința produselor indiene folosite ca suplimente de dietă miraculoase. Nivelul crescut de plumb în sânge poate, de exemplu, duce la o creștere a presiunii arteriale, la disfuncții majore ale rinichilor și, nu în cele din urmă, la o micșorare a coeficientului de inteligență.

Cum medicina complementară indiană este una răspândită în America și cum mari astfel de centre promit vindecarea unor boli precum migrena, sinuzita, reumatismul, astmul, ba chiar boli neurologice, dermatologice sau digestive contra sume deloc modice, reacțiile nu au întârziat să apară. Practicanții de *ayurveda*, care nu au nevoie de nici un fel de licență pentru a-și pune în act cunoștințele, au spus că sunt prea alarmiști cercetătorii și că problemele semnalate nu vorbesc despre produsele comercializate în SUA, ci despre cele din India, al căror control este mult mai lejer. Drept pentru care neobositul medic a purces și la verificarea produselor din India, rezultatul fiind cel așteptat: ambele tipuri de produse conțin cantități similare de metale grele. Moment în care s-a fabricat o altă ipoteză salvatoare, și anume aceea conform căreia materia primă de fabricare a suplimentelor de dietă este provenită din India, dar cei care își produc tratamentele din culturi crescute în America nu întâmpină aceeași problemă cu metalele grele. Lucru dovedit, și el, a fi fals. Cum medicii ayurvedici nu

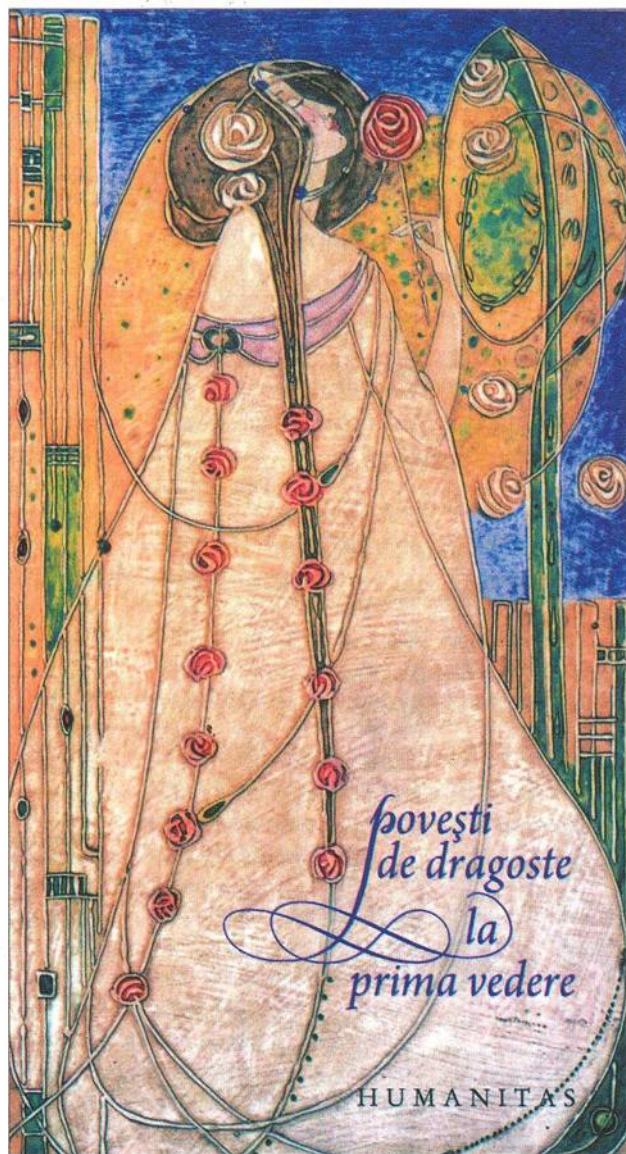
prea mai au pe unde să scoată cămașa cu o altfel de explicație, s-a ajuns la declarația finală, rostită de Jennifer Rioux, medic antropolog care lucrează la clinica *Integral Ayurveda* din Chapel Hill. Aceasta este de părere că nu procentul de metale grele din tabletele făcute din ierburi indiene este problema, ci faptul că oamenii obișnuiesc să se trateze după ureche, fără a se sfătui cu specialiștii. În plus, spune Jennifer Rioux, „Toți oamenii au nevoie de un studiu care să producă frică în privința unui sistem medical”. Chiar așa să fie? În tot cazul, atunci când terapia *ayurveda* nu dă rezultate, cei care o practică sunt acoperiți chiar de instrucțiunile din cutiile produselor, care spun că, dacă după un număr de luni de tratament nu se observă nici o ameliorare, tratamentul trebuie întrerupt. Bine, bine, dar cu cantitatea de metale toxice deja ingerate cum rămâne?

Descoperirile făcute publice de către dr. Saper nu înfierează, însă, întreaga medicină complementară indiană. Este dovedit că există efecte benefice ale acestor tratamente, dar numai și numai în condițiile în care fabricantul de suplimente dietetice este unul acreditat de un for competent iar cel care administrează tratamentul are cunoștințe solide în domeniu, fiind, la rândul lui, acreditat. În urmă cu ceva vreme, dr. Irinel Popescu, renumitul transplantolog, șef al Clinicii de Chirurgie și Transplant hepatic Fundeni, alături de Mircea Ifrim, președintele Comisiei pentru sănătate și familie și prof. dr. Dan Sabău au avut o inițiativă legislativă privind organizarea și funcționarea activităților de medicină complementară. La 2 aprilie 2007 legea a intrat în vigoare sub nr. 118, lansând fel și fel de reacții. Una dintre cele mai remarcabile a fost cea a prof. Vasile Astărăstoae, președintele Colegiului Medicilor și directorul Institutului de Medicină Legală Iași, dar și rector al Universității de Medicină și Farmacie Iași, care a atras atenția că legea, cu toate că este bine venită, are minusuri în reglementarea activității practicanților de medicină complementară, fiind mult prea permisibilă, cu atât mai mult cu cât „misterul și exotismul au avut o forță de atracție mai mare față de tehnologiile costisitoare ale medicinei moderne.” Cu siguranță că inițiatorii proiectului de lege, medici fiind, au ținut cont de toate implicațiile propunerii lor, numai că de la propunere până la forma în care a apărut legea este cale lungă și de aceea ar trebui refăcută. Spre binele tuturor, astfel încât medicina complementară să poată fi folosită cu adevărat în folosul sănătății umane.

text: Thea Alexandru



LOVE AT THE FIRST SIGHT



Carte apărută la Humanitas, „comandă” sau nu, *Povești de dragoste la prima vedere* are toate șansele de a fi un bestseller, de a se epuiza, ca tiraj. Și de a fi o mică bijuterie. E drept, scrisă după o rețetă. Sigur, o putem imagina și cu alți protagoniști. Cu cei pe care îi dorim. Surprinzător, proza care pare cea mai romantică este scrisă chiar de Gabriel Liiceanu. Toate, însă, își țin în teacă elementul surpriză. Cartea e un regal. Și un recital, pe mai multe voci, cu aerul unicității, pentru că evenimentul este, efectiv, unic. Și parcimonios, devreme ce

se desfășoară pe un parcurs de numai o sută de pagini (și ceva). Un fel de caviar al literaturii, pe o temă... telurică, una care nu te predispune la a o decoda cu picioarele într-un lighean cu apă rece (alta, poate, decât cea a mării, de vacanță...).

CRINII. Am citit proza lui Liiceanu cu gândul că a ratat o mare carte. A comprimat, în câteva pagini, ceea ce, poate, ar fi încăput într-o întreagă carte, încântătoare. Povestea lui Gabriel Liiceanu... liicean este, probabil, cea mai „sentimentală” dintre toate. Ce e bucata semnată Liiceanu? Un *love-story* clasic, Romeo și Julieta, meniu à la carte. Dar o poveste care nu se întâmplă. Cătălina trădează, și de astă dată, *Luceafărul*. Fata e cu capul pe umeri, în timp ce băiatul e, iremediabil, plutind pe nori. Dar ce prilej sublim, crinii regali...

TEREBENTINA. Față de Adriana Bittel, am să spun din start, mă consider cumva vinovat. Am tratat cu superficialitate atenția cordială, plină de căldură, pe care o acordase persoanei mele, de câte ori ajungeam la *România literară*. Dar, deschizând cartea la „piesa” ei, am remarcat, de la bun început, un personaj care o ține: Tuluz (oricum, totul e de pierdut, lumea asta inclusiv – sau mai ales). Calchiat după „model”, Toulouse-Lautrec-ul de Dâmbovița funcționează, în mecanism, împreună cu un alt personaj, Ludi. Și, poate, într-un fel, și cu Tina. Despărțirea Gemei de primul iubit, frumosul Paul, semnifică despărțirea de lumea frumuseților naturale, cătând, cu un ochi, un alt ochi, lumea de curății artificiale, lumea artei, până la urmă, oricât ar suna de bombastic. O povestire ca o ciocolată amăruie, cu Ludi, care, în loc să iubească, pleacă... lăsând, pe bluza albă, o pată.

ÎNGERUL. Cea mai „metafizică” bucată a culegerii. Ana Blandiana țese o poveste cu o uimitoare poeticitate: o asistentă medicală de la Oncologie (vezi *Pavilionul cancerosilor*... proză plină de aluzii și subtexte, ca și celelalte două care o flanchează) se îndrăgostește de un înger... din anii terminali, thanatic & euthanasiatric! Și proza Blandiane are potențial, nu e un simplu crâmpoi, un decupaj. De fapt, caracteristica tuturor/sau a majorității prozelor din carte este că ai vrea

*Povești
de dragoste
la
prima vedere*

Gabriel Liiceanu
Adriana Bittel
Ana Blandiana
Nicolae Manolescu
Ioana Pârvulescu

HUMANITAS

să citești mai mult despre ele. Despre personaje, despre *biografia lor de dinainte*, apoi despre ce s-a mai întâmplat cu ele. Nu e greu să proiectezi povestea Anei Blandiana în decorul de la Fundeni. Subiectul ales îi conferă și gravitate, și greutate.

CARAȘII. În proza lui Nicolae Manolescu strălucesc carașii. Piesa literară are multe calități, conversație, subtilitate, canava, întretesere. Firește că e scrisă cu o anume morgă a criticului, așa, cam cum ar fi scris, pe temă, George Călinescu (nu Titu Maiorescu!). Are, în mod evident, și teză. Este structurată/articulată cerebral. Îndrăgostirea omului simplu de arhetip, mistuitor, devorator, dar care poate fi tratată și în registru „destins”, de „hai, mai lasă-mă, mon cher!” aduce, în final, o cheie cât se poate de neașteptată... *alesul* nu e cel pe care l-am putea presupune. Vedeta povestirii este, oricum, chiar conversația, care câte în lună și-n stele: hedonism, dragoste, senzualitate, feminitate, cochetărie. Oricum, domnul Manolescu își justifică renumele cuiva care se pricepe la psihologia feminină.

PARIS, PARIS, PARIS... Ioana Pârvulescu, aproape congeneră cu mine, are proza cea mai absconsă. Plasată în decor de hit al *love-story*-urilor, la Paris. Este tot o poveste a unei iubiri neconsumate, cerebrale, pe care **artistul** ar schimba-o. Ar evada din condiția lui, ideal cvasieterm – și s-ar mulțumi cu iubirea terestră, carnală. Și gestul simbolic este vărsarea vinului. Roșu. Sângele. Împărtașania. Păcatul. Neîntâmpnat sau deja întâmpnat într-o altă dimensiune. Adică, până la urmă, grea de regrete, nefăptuirea lucrului. Cele trei opinii finale, profane, împletesc unghiuri potențiale ale narațiunii, relativizează, aruncă un spot de umor și aduc povestirea în plin post-modernism literar.

(text) Mihail Gălățanu

*Nu poți strânge
cu un*

*urmele lăsate
de un cutremur.*



O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

Envy



Rochie cocktail
Preț: 387 lei



Rochie cocktail
Preț: 387 lei



Rochie cocktail
Preț: 240 lei



Corset
cu
pietricele
Preț: 90 lei



Bluză corset
Preț: 150 lei



Rochie lungă
de seară
Preț: 620 lei

Câștigătorii concursurilor
din Flacăra nr. 10/2008:

Europa Travel

Tuka Laszlo - Cluj Napoca,
jud. Cluj

Editura Prestige

Voicu Florentina Codruța

Cernavodă jud. Constanța

Witteveen Laura - București

Serafim Mihaela - București

Botea Carmen - Buzău

Drăgănescu Liliana

Florentina - Igi Jiu, jud. Gorj

Laropharm

Constantin Gh. Grigoraș

com. Șcheia jud. Iași

Popovici Cristian

București

Envy

Captivează lumea înconjurătoare cu eleganța pe care o oferă stilul ENVY! O colecție vestimentară specială, pentru persoane care preferă o ținută nonconformistă, plină de încredere și în paș cu moda. Colecția ENVY, care vă așteaptă în magazinul din bd. Pache Protopopescu, nr. 37, sector 2, București, de luni până vineri, între orele 10-20, și sâmbăta, între orele 10-14, combină eleganța și unicitatea cu calitatea

rafinată a materialelor. Include ținute de zi și de seară, accesorii, gablonzuri, curele, genți de piele și înlocuitori. Poți fi câștigătorul genții din imaginea alăturată trimițând talonul de concurs și răspunzând corect la întrebarea:

Care este adresa magazinului **Envy**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.11.2008

Premiul constă într-o geantă **Envy**



Astor

Orice femeie cunoaște primele semne ale îmbătrânirii tenului: ridurile de expresie de pe frunte, din jurul gurii, ridurile de pe gât și cele din jurul ochilor. Acum, **Astor Anti Stress & Lift cu LIFTOX** îți dezvăluie secretele fondului de ten care acționează asupra acestor patru zone cu probleme precum o pereche de jeansi skinny, creând un efect de lifting. Rezultatul? Ridurile fine sunt atenuate și nivellate **instantaneu**, iar tenul tău va deveni cu 70% mai tonifiat și mai neted. Inclusiv în cele patru zone care te alarmează cel mai mult! În plus, **Astor Anti Stress & Lift cu LIFTOX** te ajută să păstrezi strălucirea tenului tânăr datorită ingredientelor săi speciali. **Vitamina E** îți energizează pielea și o netezește, pentru un efect cât mai natural. **Pigmenții de lumină PowerLight** se omogenizează perfect în acest fond de ten și oferă pielii tale un aspect proaspăt, tineresc.

Poți beneficia de unul dintre cele trei fonduri de ten **Astor Anti-Stress & Lift** oferite în concurs trimițând talonul de concurs și răspunzând la întrebarea:

Care sunt ingredientii speciali din fondul de ten **Astor Anti-Stress & Lift**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.11.2008

Premiul constă într-un fond de ten **Astor Anti-Stress & Lift**



oriflame

natural swedish cosmetics



TIME REVERSING

Iluminează & conferă
fermitate pielii

Pentru ten matur, uscat	45+
----------------------------	-----

După 45 de ani, tenul își pierde elasticitatea, tonifierea și hidratarea datorită schimbărilor hormonale. Pielea devine mai subțire și mai fragilă, iar petele maronii datorate îmbătrânirii precum și ridurile profunde încep să fie din ce în ce mai vizibile. Special pentru acest tip de probleme au fost dezvoltate capsulele cu ulei de tratament din gama Time Reversing, creată pentru a răspunde nevoilor tenului matur, uscat.

Ambalate într-o sticlă transparentă, aceste capsule (30 buc.) amintesc, prin forma și destinația lor, de produsele farmaceutice. Și nu suntem departe de adevăr, deoarece fiecare capsulă înglobează cantitatea ideală de ulei de tratament pentru uz zilnic, a cărei formulă, patentată în laboratoarele Oriflame reface structura pielii mature. De ce sunt capsulele Time Reversing unice? Datorită complexului de β -P[®]ostimuline™ ce constă într-o combinație de trei ingrediente botanice active, care acționează direct asupra semnelor de îmbătrânire hormonală. Fiecare dintre aceste trei ingrediente vizează câte o nevoie specifică. Astfel, proteina din soia revitalizează tenul și îi conferă o hidratare profundă, întărindu-i suplețea și elasticitatea. Extractul din mazăre are efecte asupra fermității pielii, protejând-o, totodată, grație acțiunii de stimulare pe care o are asupra sintezei proteinelor. Biopeptidele din alge marine netezesc ridurile și liniile fine, catifelând și relaxând tenul. Rezultatul? Tenul este mai neted iar structura pielii sensibil refăcută.

Dincolo de efectele benefice asupra tenului, trebuie remarcat și aspectul practic, în sensul că uleiul dintr-o capsulă este suficient pentru o unică aplicare pe toată fața, fără a fi nevoie de folosirea ulterioară a unui alt produs hidratant.

Oriflame, o lume și pentru tine, pe www.oriflame.ro

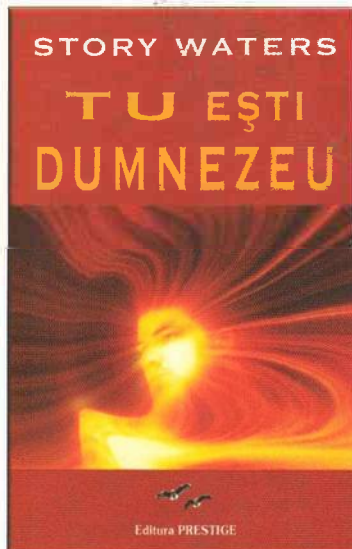
Story Waters este un autor spiritual care urmărește, în cartea sa intitulată *Tu ești Dumnezeu*, să le dea oamenilor puterea de a descoperi și a se conduce după lumina divină a propriei lor ființe. El crede în dezvoltarea unei legături spirituale personale, eliberată de dogma și frica inerentă din religiile instituționalizate, având sentimentul că mulți au renunțat la puterea personală în favoarea societății și a religiei, în loc să trăiască ceea ce simt în sufletul lor. Prin scrierile sale, Story speră să-i inspire pe oameni să-și urmeze propria voce interioară și să-și iubească și să accepte în totalitate propria ființă.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în noiembrie?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii constând în câte un exemplar din *Tu ești Dumnezeu*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

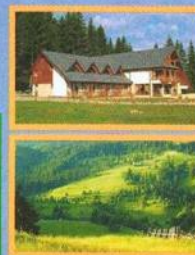
Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 24.11.2008



Concurs Europa Travel



Europa Travel te trimite un week-end în... inima Bucovinei. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea Inima Bucovinei din localitatea Frasin, județul Suceava. Pensiunea turistică Inima Bucovinei este situată într-un cadru mirific, lângă liziera pădurii, pe un teren de 22.000 mp. Este o construcție unde rusticul se îmbină perfect cu modernul. Atmosfera caldă face ca fiecare clipă petrecută în Inima Bucovinei să fie una de neuitat. Fauna și flora bogate din împrejurimi oferă ochiului imagini de neuitat. Pensiunea Inima Bucovinei vă pune la dispoziție 12 camere: 11 duble (două cu pat matrimonial) și un apartament, baie proprie, acces la tel/fax, internet; restaurant tradițional; teren de joacă pentru copii, terasă cu 48 de locuri, plimbări auto off-road, ATV, mountain bike, călărie, parapantă, pescuit sportiv, ski, rafting și paintball.



Poți și tu să mergi un week-end în Bucovina răspunzând corect la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 11/2008?
Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro;
www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.11.2008



Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, Linea Sana și Linea Vita. Ginkgo Biloba este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. Spirulina este recomandată în efortul intelectual și suprasolicizarea sistemului nervos central. Bilaforte este un produs folosit în afecțiunile bilei. 3Digest este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. Tusogal curăță sângele și este indicat în bronșite, Vitamisol permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.



Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.11.2008
Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

horoscop



Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

De energie fizică nu vei duce lipsă, dar vei avea probleme în a ține canaliza spre un scop precis. Nevoia de afecțiune din partea ființei iubite va fi mai mare decât în mod obișnuit, însă nu este exclus să fii tentat să te implici într-o relație clandestină. În primele zile ale intervalului, conjunctura astrală va fi favorabilă investițiilor în gospodărie.

Taur (21.04 - 20.05)

Comunicarea cu partenerul de suflet va fi destul de dificilă. Nu este cazul să încerci să-l convingi de valabilitatea părerilor tale, deoarece nu vei reuși. În cămin atmosfera va fi destul de echilibrată în ciuda unor controverse pe teme de interes comun. Situația financiară începe să se amelioreze.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Din punct de vedere financiar se întrevăd câștiguri care ar putea fi folosite pentru a face unele reparații în cămin. Inițiativele din această perioadă se vor finaliza cu ceva întârziere, dar răbdarea îți va fi răsplătită din plin. La serviciu lucrurile încep să meargă ceva mai bine, dar nu vei putea miza într-o prea mare măsură pe sprijinul colegilor.

Rac (22.06 - 22.07)

În primele zile ale intervalului ai putea avea probleme de sănătate, așa că tratează cu toată atenția orice simptom. Situațiile oarecum neprevăzute cu care te vei confrunta la serviciu nu-ți vor permite să-ți petreci timpul liber așa cum îți dorești. Din fericire, rezultatele vor fi pe măsura eforturilor făcute.

Leu (23.07 - 23.08)

Pe cât posibil, nu te implica în activități la limita legalității. La începutul intervalului este posibil să ai un schimb mai dur de replici cu cineva din anturajul apropiat, dar până la urmă conflictul se va tranșa în favoarea ta. Entuziasmul sentimental atinge limita superioară, dar ai tendința de a emite pretenții exagerate.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Interesul pentru chestiunile sentimentale va fi mare, dar manifestarea în această direcție va fi ușor blocată. Partenerul de suflet te va sprijini în rezolvarea unor chestiuni mai delicate. Activitățile intelectuale te avantajează, dându-ți posibilitatea de a-ți pune în valoare capacitatea de a face conexiuni rapide.

Balantă (23.09 - 23.10)

Este foarte posibil să pleci la drum cu prietenii sau pentru rezolvarea chestiunilor de serviciu, iar conjunctura te va avantaja. În cazul în care dorești să faci o investiție în cămin, este bine să știi că ai șanse să obții ceea ce vrei. Farmecul personal îți va aduce o mulțime de complimente.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Compania prietenilor îți va da posibilitatea de a petrece clipe excelente, de a te relaxa, dar și de a afla informații interesante. Partenerul de viață se va confrunta cu o situație mai deosebită și va avea nevoie de tot sprijinul tău. În cămin ai putea finaliza unele activități începute de mai mult timp.

Caracteristica lunii noiembrie

Dorința de a călători va fi accentuată în această perioadă. Șansele de a pleca la drum sunt foarte mari indiferent de motivul călătoriei. Capacitatea de a face conexiuni rapide permite rezultate excelente în activitățile intelectuale.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Vei fi tentat să faci o investiție de mai mare amploare, dar ar fi bine să te sfătuiești cu cineva apropiat. În plan sentimental ai putea avea unele succese minore. În plan profesional nu este cazul să-ți risipești energia pe chestiuni lipsite de importanță. Pe cât posibil, încearcă să-ți faci un program echilibrat.

Capricorn (22.12 - 20.01)

În această perioadă vei fi mai impulsiv și s-ar putea să ai reacții cu care cei din jur nu sunt obișnuiți. Cineva din familie îți va face reproșuri legate de modul în care îți petreci timpul liber. În cazul în care dorești să pleci într-o călătorie, este posibil să ai parte de ceva surprize. Situația financiară este în curs de îmbunătățire.

Vărsător (21.01 - 18.02)

La serviciu vei avea de înfruntat tot felul de obstacole, dar te poți consola la gândul că eforturile tale vor fi recompensate cu o primă sau o mărire de salariu. Puterea ta de convingere este maximă în această perioadă. Partenerul de suflet va avea o realizare în plan profesional.

Pesci (19.02 - 20.03)

Din punct de vedere sentimental nu există nici un motiv de nemulțumire; farmecul personal iese în evidență mai mult ca oricând și te vei bucura de aprecierea persoanelor de sex opus. În ceea ce privește chestiunile gospodărești ești cam nemulțumit de încetinirea cu care se rezolvă totul.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**



**De la noi
pleci cu mașina
așa cum
ți-o dorești!**



CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01

Terravision

Dacă aveți drum pe bdul. Magheru, din București, și dacă n-aveți să vă faceți, nu ocoliți *Terravision*, expoziția de pictură a Luminiței Gliga, găzduită de *Galeria Simeza*. Un regal de culori și forme numai bune să ne țină de frig în iernile – fizice și metafizice – care, uite, ne tot dau târcoale. Un spectacol de lumini și umbre, între figurativ și abstract, între modern și tradițional. Un fel magistral al Luminiței Gliga de a ieși, aproape în șoaptă, din sine, din spațiu, din timp. Pentru a se reîntoarce mereu. Și a (se) căuta. „Ocupație” care, în anul 2008, i-a adus, printre alte expoziții și un doctorat în *Arte Vizuale*, medalia de argint la *Salonul Internațional de Pictură și Sculptură* de la Cannes. (L.P.)



Aniversare Radio România



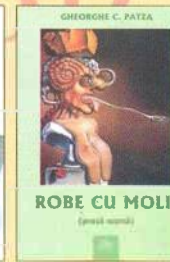
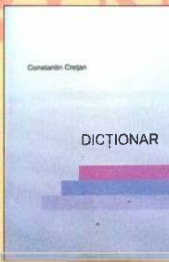
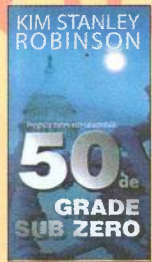
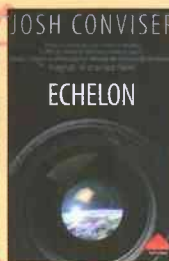
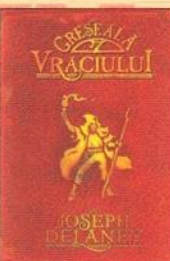
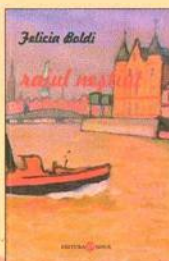
Societatea Română de Radiodifuziune a împlinit, pe 1 noiembrie, 80 de ani de la înființare, aniversare marcată de evenimente, având rezonanță atât în spațiul media cât și în cel cultural. Stagiunea teatrală 2008/2008 s-a deschis într-un format original, dedicat Radio România 80 în fața fostului Teatru Național de pe Calea Victoriei – actualul Hotel Novotel, unde au fost montate ecrane LCD, cu imagini

video din viața teatrelor, iar SRR a organizat concerte și concursuri pentru radioasculțatori. Banca Națională a României și Romfilatelia au lansat medalia, respectiv timbrul aniversar Radio România 80, iar personalitățile care au contribuit de-a lungul timpului la evoluția, promovarea și dezvoltarea radioului public au primit recunoașterea oficială, în cadrul galei Premiilor Radio România 80. (C.A.)

by GRUPUL EDITORIAL
CORINT

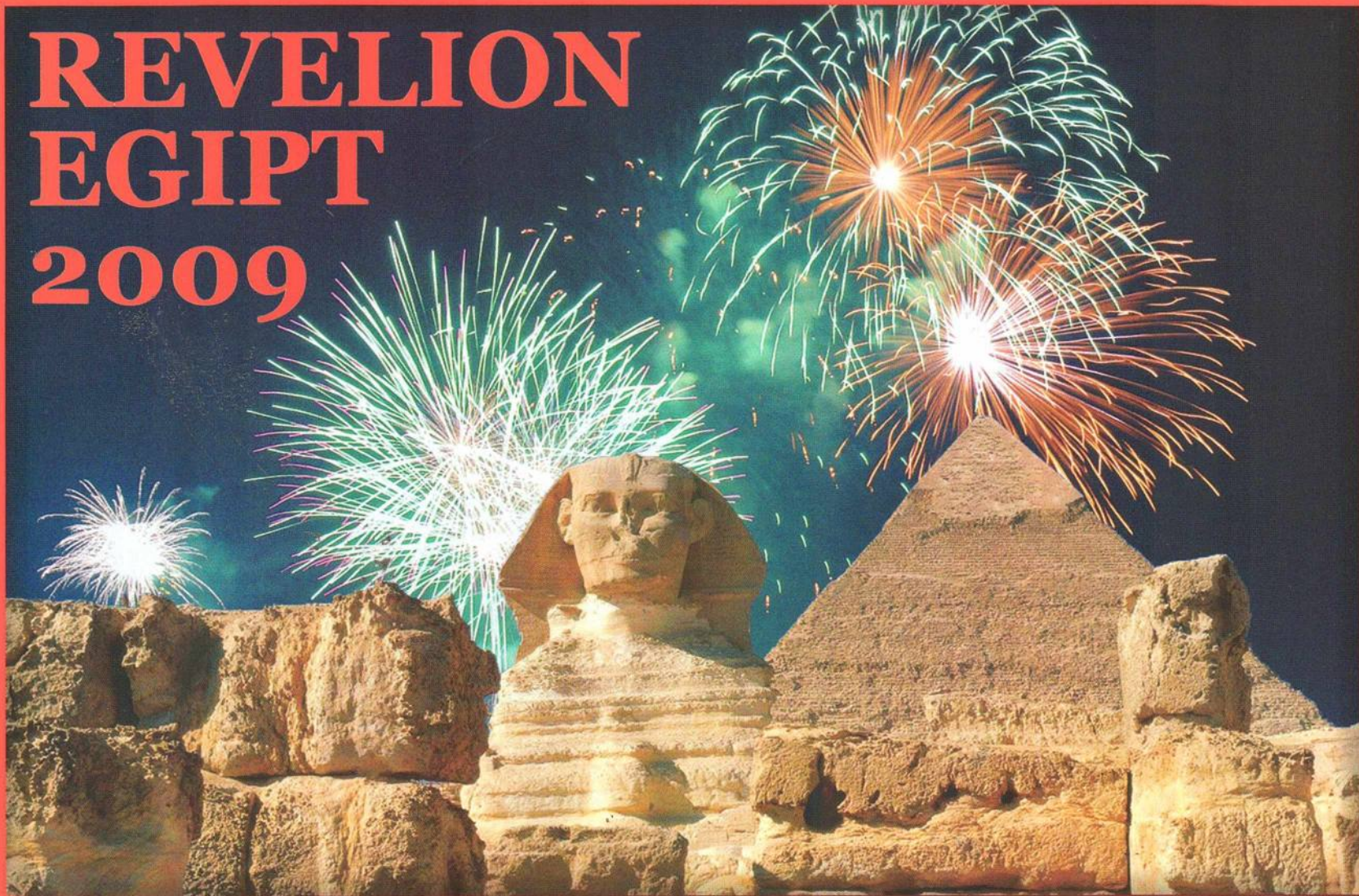
Oglinda cărților

HUMANITAS: Alessandro Piperno, Cu cele mai rele intenții. În *HUMANITAS FICTION*, **RAFTUL DENISEI**. Cu o recomandare mai mult decât încredătoare: *Premiul Campiello* și *Premiul Viareggio* pentru debut în 2005. Începe cu o mare dilemă. Nu v-aș dori să aveți cancer la vezică. Te obligă să-ți pui multe întrebări despre viitoarele tale contacte sexuale... **Cesare Pavese, Poezii, Poesie**, în Colecția *BIBLIOTECA ITALIANĂ*. Aveam idee, cât de cât, despre valoarea lui Pavese (vezi *Meseria de a trăi!*), dar nu am avut un tablou complet, copleșitor, înainte de această carte. Chapeau bas! **Victor Ieronim Stoichiță, Scurtă istorie a umbrei.** În *SERIILE DE AUTOR HUMANITAS*. Avem o valoare. Nu știm ce să facem cu ea. Stoichiță e cunoscut mai mult ca autor al cărților din colecția de artă. Nu e numai atât. E un spirit care gândește, în spatele lor. Și încă unul de mare profunzime. **CARTEA ROMÂNEASCĂ: Horia Gârbea, Trecute vieți de fanți și de birlici.** Nimeni nu are atâta spumă și savoare când scrie. O nouă viziune, foarte postmodernă și foarte nouăzecistă, asupra personajelor. În general, facem, din oameni în carne și oase, personaje. Dar invers? **Daniel Bănuțescu, Cel mai bun roman al tuturor timpurilor.** Nu cumva Daniel Bănuțescu este chiar modest când spune că e „doar cel mai bun roman”? Nu cumva e cea mai tare carte dintotdeauna? Și nu cumva din întreaga pleiadă de universuri, nu numai din universul nostru? **NOUĂ: Felicia Boldi, Raiul neștiut.** Poeme scrise cu o nevisată genuinitate. Poetul, de obicei, este un naiv – și trece prin viață atent la altceva. Cu ochii mari, mirați, de copil, el vede lumea. Lumea lui. Sau lumea prin ochii lui. **CORINT: Geoff Nicholson, Londra însângărată.** În Colecția *MAESTRII LEDA*. Un roman care pare/are toate șansele să întrunească toate sufragiile publicului și în România. Pentru că fiecare resimte un soi de iubi-ură față de un megalopolis în care a ales ori (doar) s-a întâmplat să trăiască. **Joseph Delaney, Greșeala vrăciului.** Un nou episod din serie. N-ați fost niciodată discipol și n-ați fost trimis de un magistru în nord, ca să studiați cu un alt maestru? Ei bine, dacă nu, sunteți acum. În plină aventură. **TRITONIC: Josh Conviser, Echelon.** Un thriller. Tectonic. La *Tritonic*. Un soi de melanj post-modern care toarnă toate genurile într-unul singur. Un alt fel de *techno-thriller*. Cu bătaie amplă în viitor. **Peter F. Hamilton, vol. III, Judas**



Unchained. Este parte din „saga” stelară, cu invadatori, Primi, povești din hiper-spățiu. Deși de o vârstă care nu a atins, încă, nici măcar semicentenarul, F. Hamilton devine un soi de clasic al literaturii S.F. **Kim Stanley Robinson, 50 de grade sub zero.** Suntem avertizați că prognoza meteo este catastrofală: vom atinge temperaturi incredibile, consecință a ceea ce, deja, se numește „terorism climatic”. Al doilea volum al trilogiei *Capital Code*. **Andrei Ruse, Sony.** În colecția *LIT*, de literatură română contemporană, beneficiind de două călduroase prezentări semnate de poetul Răzvan Țupa și criticul literar și profesorul Octavian Soviany. **RAMURI: Ara Alexandru Șişmanian, Migrene, V.** O carte de poezie. Și nu oricum. **PASTEL: Constantin Crețan, Dicționar.** Chiar dacă a început să devină un Harpagon al versului, Costi rămâne interesant, tot timpul, în experimentul său. Sincer, îl prefer (personal) în poemele mai lungi, originale, armonice & amănunțite, diafane, plastice, expresive. **INFORAPART: Petre Rău, Softangiul român.** În care se poate vedea cum și softul poate fi, până la urmă, o chestie de moft... Deși parodiile, cele din partea a doua, eu le-aș fi văzut, cumva, într-un alt volum, viitor. Omul nostru e chiar softist, ce vreți... și a schimbat, lângă Balcani, aici, profesia în renume! Titlul e, oricum, excelent. Sclipitor. Parodie absolută. **Petre Rău, Din tainele jocurilor de noroc.** Un studiu cât se poate de interesant despre jocurile de loterie pornind de la teoria probabilităților. Și realizat de un matematician „pur-sânge”, care s-a calificat, deja, într-un asemenea domeniu. **AXA: Gheorghe C. Patza, Robe cu molii.** O minunată jucărie care te poate înveseli atunci când ești trist și ai chef de o... curriculum vită! O satiră care și-a dorit să coboare din Mark Twain și să ungă cu terebentină la fund judecătorii, magistrații, procurorii... și nu numai. (M. Gălățanu)

REVELION EGIPT 2009



TARIFE INCEPAND DE LA

479^{*} euro/pers

27 .12.2008 - 03 .01.2009

Tarifele includ:

**7 nopti cazare la hoteluri de 2,3,4,5 stele
masa specifica fiecarui hotel
cina festiva de Revelion
transport avion-JeTRAN Air
transfer aeroport-hotel-aeroport**

Tarifele nu includ:

**taxa aeroport-80 euro/pers
taxa viza-15 euro/pers
asigurare medicala**

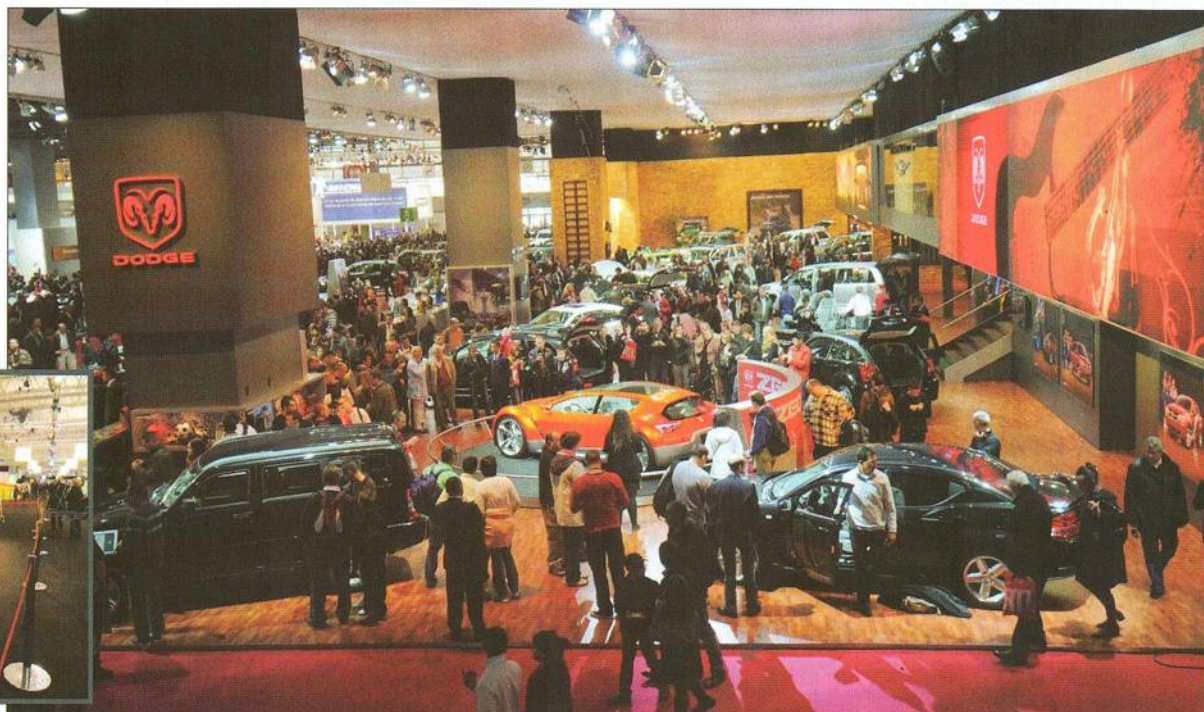
*** Hurghada, Sun and Sea Hotel, 3*-mic dejun,**

FAROS - MAYAK

**Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; 021327 61 21; E-mail:travel@faros.ro; www faros.ro**

Paris, mon amour

La doi pași de Versailles, de Turnul Eiffel și de Champs-Élysées, Salonul Auto de la Paris este o manifestare unică în lumea auto la care anul acesta au fost prezente 362 de mărci din 25 de țări.



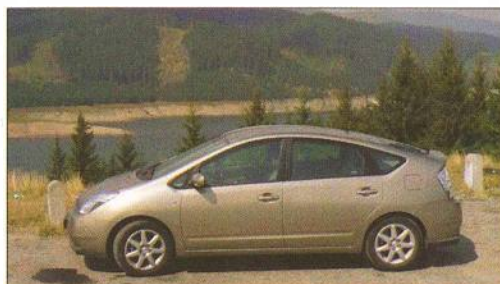
La fiecare ediție, organizatorii își propun să atragă vizitatori prin marcarea unei teme importante din istoria automobilului. Demersul lor aduce mereu o pată de culoare, dar este cel mai adesea pus în umbră de realitățile salonului. La fel s-a întâmplat și la această ediție 2008/2009 când tema principală a fost *Taxiuri din întreaga lume*. 40 de taxiuri din 20 de orașe au fost frumos lustruite și prezentate celor peste 1,5 milioane de vizitatori. Cel mai vechi dintre acestea a funcționat începând cu 1913, iar cel mai nou nu a apucat încă să-și vadă primii clienți pentru că este un concept al viitorului. Deși deosebit de interesantă, expoziția a fost umbrărită fără drept de apel de multitudinea de premiere (peste 90) și de importanța acestora.

Viitorul aparține hibridelor

Creșterea prețului la carburanți din ultima perioadă i-a forțat pe mulți dintre constructori să-și accelereze planurile pentru mașini hibride. Există un zvon în piață, confirmat și de unii ingineri, care spune că motoarele diesel – considerate cele mai economice – sunt aproape de a-și atinge maximum de potențial. În plus, motorina nu mai este demult mai ieftină decât benzina, iar costurile de întreținere sunt clar în defavoarea acestor motoare. Așa se face că soluția trebuie găsită în altă parte, într-o altă tehnologie și trebuie găsită cât mai repede...

Honda este primul producător ce va lansa în primăvară o mașină care să concureze serios faimosul *Toyota Prius*. Japonezii susțin chiar că *Insight* o să fie cel mai ieftin hibrid din segmentul său. Cu un motor pe benzină de 1,3 l (110 CP) și o unitate electrică ușoară dar puternică noul hibrid se va vinde, conform planurilor, în 200.000 de exemplare anual.

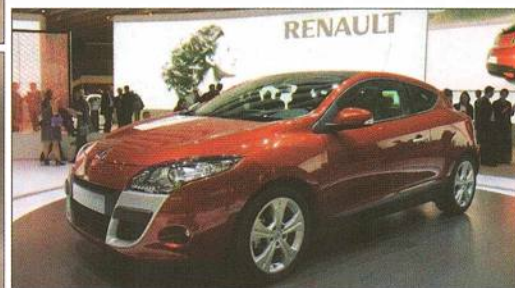
GM face un pas radical în direcția automobilului electric și prezintă *Chevrolet Volt*, un automobil cu propulsie exclusiv electrică ce va intra pe piața americană din 2010. Mașina are o autonomie de 60 km și se încarcă de la orice priză în trei ore. Iar ca să nu rămână nimeni în pană, *Volt* beneficiază și de un motor pe benzină folosit doar pentru încărcarea bateriilor.



Renault la el acasă

Se poate spune că cei de la *Renault* și-au făcut de cap anul acesta la Mondialul Auto de la Paris. Standul lor a încântat vizitatorii prin două premiere cu puternic impact pe piață. Cel mai important model este *Renault Mégane*. Prezentat în versiunea cu 3 și 5 portiere, acesta pare să sufere de dublă personalitate. Modelul dedicat familiștilor este conservator, bine construit și practic, lucru care i-a dezamăgit inițial pe cei ce așteptau o nouă controversă. În schimb, coupé-ul este cu totul diferit. Dinamic, atrăgător și predispus la *tuning* te face imediat să visezi la varianta RS cu cel puțin 230 CP. În plus, printr-o mișcare îndrăznească *Renault* l-a înscris printre starurile noului joc *Need for Speed – Undercover*.

A doua premieră este uimitoarea *Laguna Coupé*. Prezentată deja în imagini, ea și-a făcut apariția la Paris și a încântat pe toată lumea prin design-ul atrăgător, dar și prin spiritul practic (dacă îți convingi soția că două portiere nu sunt un capăt de țară, atunci căruciorul-copilului încapă cu siguranță în portbagaj).



Golf

la a șasea încarnare

Volkswagen a venit la Paris cu o generație nouă pentru cea mai populară mașină a sa. Cu o calitate superioară a construcției, un grad ridicat de confort și tehnologii în premieră pe o mașină din această clasă, noul Golf va fi cu siguranță un succes. Există însă și o dezamăgire. Design-ul lui Golf 6 este mult prea apropiat de vechea generație.

O altă premieră deosebit de importantă și venită tot din Germania este Opel Insignia. Această berlină înlocuiește binecunoscutul Vectra și intră în competiția acerbă cu Ford Mondeo, VW Passat ș.a. Și, ca tacâmul să fie complet, în aceeași cușcă cu lei este aruncat și Avenis III. Și de când japonezii sunt creditați cu producția celor mai fiabile mașini, iar Toyota este producătorul nr. 1 mondial, Avenis reprezintă un model așteptat de mulți cumpărători.

Chevrolet își continuă campania pentru a deveni unul dintre cele mai importante brand-uri mondiale și a adus la Paris un automobil care nu mai are nimic în comun cu vechiul Daewoo. Cruze este o berlină pregătită pentru clasa compactă ce

se va produce în Germania, Rusia și Coreea de Sud și care se va lansa cu motoare și dotări la concurență cu modelele europene.

În fine, cea mai atrăgătoare dintre premiere a fost Ferrari California, despre care Luca di Montezemolo a afirmat că nu este doar un Ferrari pur-sânge ci și cel mai avansat tehnologic automobil produs de firma pe care o conduce. Noul GT decapotabil are un acoperiș de tip hard-top pliabil și folosește cei 470 CP de care dispune prin intermediul unei cutii de viteze cu ambreiaj dublu și șapte trepte.

Întrecerea conceptelor

Și, pentru că nici un salon auto nu este complet fără o privire spre viitor, constructorii auto s-au folosit de această ocazie pentru a dezvălui câteva dintre ideile lor cele mai îndrăznețe.

Astfel, Citroën a prezentat un superb crossover – Hypnos – o combinație între un coupé și un automobil de teren care este propulsat de un motor hibrid (diesel-electric).

Peugeot a avut și el propriul hibrid. Denumit Peugeot RC Hymotion4, acest concept reprezintă un automobil cu alură de coupé sport ce beneficiază însă de patru portiere și de tracțiune integrală. Conceptul care a pus însă presa pe jar este un Lamborghini cu patru locuri și tot atâtea portiere. Conceptul Estoque ar trebui să fie o concurență serioasă pentru Maserati Quattroporte și viitorul Porsche Panamera. În cazul lui Lamborghini, lumea este încă indecisă: fie vorbim de o mașină care îți taie respirația prin frumusețe, fie vorbim de o încarnare oribilă a unei berline. Doar timpul și modelul de serie ne vor ajuta să ne decidem.

Ținut în plină criză și în prag de recesiune mondială, salonul parizian nu a arătat deloc semne de îngrijorare, iar producătorii s-au prezentat încrezători în soluțiile de viitor oferite. Rămâne de văzut dacă toți anii în care cercetarea pentru automobilul electric a fost neglijată vor putea fi recuperați la timp pentru a relansa industria auto.

text și foto **Mugurel Mărgărit**



NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA, mai mult decât lectură, mai mult decât divertisment, vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘȚINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS, PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

RE BUS

58 de Buzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRALE & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

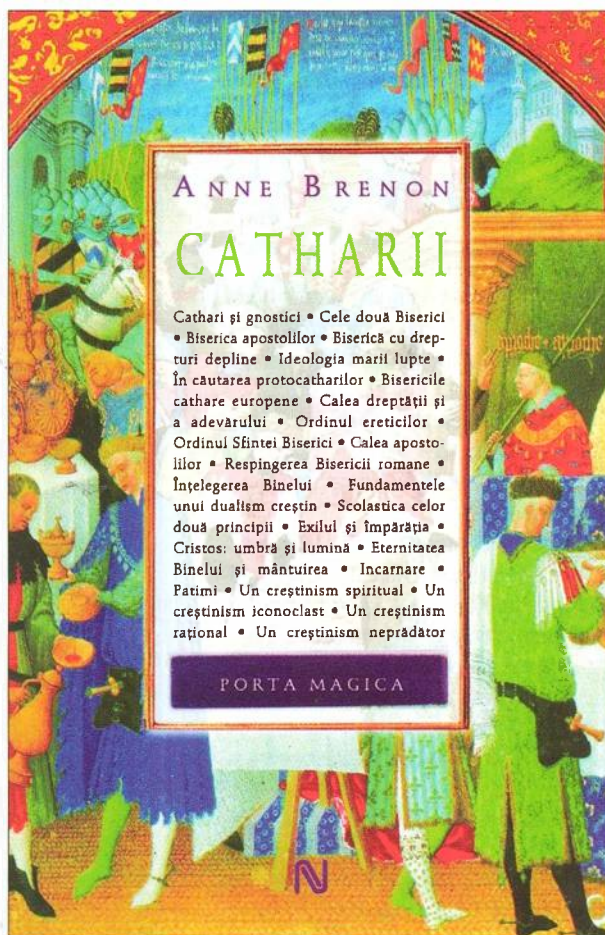
CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul **FLACĂRA** se „devorează”, nu doar se citesc

calitate garantată de **PUBLICAȚIILE FLACĂRA**

Catharii

o carte semnată de Anne Brenon,
în traducerea lui Ion Doru Brana, apărută la Editura **Nemira**

Anne Brenon s-a născut la 14 noiembrie 1945 la Maçonn și este paleograf, istoric și autor francez. Și-a obținut diploma în științe religioase la École des Hautes Études de Chartres. În 1983 a fondat revista *Heresis*, dedicată studiilor ereziilor medievale, iar între 1982 și 1998 a condus Centrul Național de Studii Catare „René-Nelli” din Carcassonne. Predă istoria medievală la Universitatea din Montpellier și este membră a Societății Istoricilor Medieviști. Și-a dedicat cariera studiului ereziilor medievale, în general, și catharismului, în special, publicând numeroase lucrări și studii științifice, dintre care amintim: *Le vrai visage du catharisme* (1988), *Les femmes cathares* (1992), *Les cathares. Vie et mort d'une Église chrétienne* (1996), *Les cathares, Pauvres du Christ ou Apôtres de Satan?* (1997), *Les cathares: une Église chrétienne au bûcher* (1998), *L'impénitente. L'hiver du catharisme, Tome 1* (2001), *Les fils du malheur. L'hiver du catharisme, Tome 2* (2002), *Les cités sarrasines. L'hiver du catharisme, Tome 3* (2003), *Le choix hérétique. Dissidence chrétienne dans l'Europe médiévale* (2006), *Père Autier, la dernière résistance cathare* (2006), *Les Cathares* (2007).



De ce ereticul este cel ce rămâne, pentru totdeauna, suspectul, acuzatul, fără a se pune nici o întrebare în privința instituției care a refuzat să-i tolereze existența și a dispus execuția lui?

Catharismul, acest sistem religios creștin bine elaborat, a dispărut cu desăvârșire, eliminat din Istorie în secolul al XIII-lea în Franța și Germania, în secolul al XIV-lea în Occitania și Italia, în al XV-lea în Grecia și Bosnia. Nimic n-a mai rămas din el în afara sloganurilor învingătorilor lui condamnându-i amintirea și a câtorva dintre lucrările sale de reflecție religioasă recent descoperite. Plus, în registrele Inchiziției, numele și câteva gesturi ale miilor de adepți ai săi.

Anne Brenon, una dintre cele mai mari specialiste mondiale în această credință puțin cunoscută, ne ajută să înțelegem lumea catharilor. Departea de imaginea unei comunități izolate, cu doctrine oculte, autoarea aduce în prim-plan indivizi pioși și caritabili, angajați în viața cetății.

Fragment:

Cele două Biserici

Dacă am vrea să descriem, în câteva cuvinte, soarta ereziei medievale numite cathară, ar fi prin metafora unei prăpăstii care se adâncește. Între două concepții ale legitimității creștine, și una, și

cealaltă, una împotriva celeilalte, structurându-și diferența. Cine a provocat prima fisură? Cine a anclansat această diabolică dialectică a stigmatizării și a excluderii care, în două sau trei secole, avea să aducă eliminarea uneia dintre aceste forme religioase de către cealaltă? Două Biserici: așa o enunță limpede, într-o predică datând din primii ani ai secolului al XIV-lea, unul dintre ultimii mari pastori ai aceleia care avea să dispară curând, Père Autier, pe care inchișitorul Bernard Gui avea să-l trimită pe rug înaintea Paștelui 1310 în fața catedralei Saint-Etienne din Toulouse:

Căci există două Biserici: una fuge și iartă (Matei 10,23), cealaltă posedă și jupoaie; cea care fuge și iartă este aceea care urmează calea dreaptă a apostolilor, ea nu minte și nu înșală; iar cea care posedă și jupoaie este Biserica romană...

Biserica apostolilor

O Biserică prigonită, o Biserică prigonitoare. Singura creștină fiind, desigur, în virtutea exemplului lui Hristos și al apostolilor, cea a prigonitilor. Omul bun predică în această zi, o zi din primăvara anului 1302, în locuința modestă a unei familii de crescători de animale din Razes, pentru un tânăr pastor din Montailou din care vrea să facă un bun creștin. Va izbuti atât de bine, încât Père Maury, după dispariția prin foc a oamenilor buni din tinerețea sa, nu va ceda și vreme de încă douăzeci de ani, până la capturarea și apoi condamnarea sa în august 1324, va rezista cu toată puterea credinței sale hăituielii inchișitoriale. Ceea ce predică omul bun Père Autier, în timp ce se pregătesc furtunile de pe urmă, nu e lipsit de însemnătate, nici ușuratic. Este exemplul lui Hristos și al apostolilor, care au fost prigoniti în lumea aceasta:

Te voi duce pe calea mântuirii lui Dumnezeu așa cum i-a dus Hristos pe apostolii lui, care nu mințeau și nu înșelau. Noi suntem cei care mergem pe această cale și am să-ți spun motivul pentru care suntem numițieretici. E pentru că lumea ne urăște, și nu e de mirare că lumea ne urăște (1 Ioan 3,13) căci i-a urât și pe Domnul nostru, și l-a prigonit, precum și pe apostolii lui...

Omul bun vorbește ca urmaș al apostolilor, ca reprezentant legitim al Bisericii lui Hristos. Biserica bună, Biserica adevărată. Cea care nu minte și nu înșală, cea care nu posedă, nici nu jupoaie, ci aduce mântuirea lui Dumnezeu. Atunci, la momentul în care vorbește el, această Biserică e secătuită de sânge, după peste un secol de persecuție sistematică – în Occitania, cruciada împotriva albigenzilor (1209-1229), apoi instalarea Inchiziției, cu începere din 1233, în ținutul subjugat pe cale militară. Dar Père Autier este dintre aceia care refuză să admită că Biserica lor ar putea să dispară într-o zi. Pentru el și pentru ai săi, această permanentă represiune, această ură neobosită pe care le-o poartă lumea este un semn în plus al dreptății cauzei lor. Ei sunt Biserica prigonitilor, sub focul Bisericii prigonitorilor.

un radio care te descoperă

muzică mai bună

107.3

www.smartfm.ro



Senzații și arome garantate

Campania publicitară a Absolut Vodka din 1999 a fost considerată una dintre cele mai bune din ultimul secol

Pe site-ul www.absolut.com a fost lansată o platformă artistică unde pot fi vizionate lucrări ale artistului german Helmut Lang

În iulie 2008, Pernod Ricard a anunțat preluarea brandului Absolut



Imagina una sticlă de Absolut te trimite cu gândul la ceva cristalin, clar, limpede. Ca și cum ai fi topit un ghețar și ai fi pus apa aceea într-un recipient sculptat din gheață. E o descriere un pic ludică, dar în același timp serioasă a ceea ce se plămuește în mintea mea când văd așa ceva. Am să merg mai departe și am să dezvălu un mic secret de producție care stă la baza succesului acestui brand: grâul care crește iarna în regiunea orașelului suedez Åhus, din care, pentru fabricarea fiecărei sticle, sunt folosite cam un kilogram de boabe. E ca și cum ți-ai propune să faci un aluat din grâu și apă cristalină, dar ceea ce obții nu este un aluat, ci una dintre cele mai bune băuturi. Faptul că există o singură locație pentru producție asigură un control complet al calității fiecărui strop. Sticla, inspirată de un recipient medical din secolul al XVIII-lea, este și ea fabricată în apropiere de

Åhus dintr-un nisip special sărac în fier iar, înainte de umplere, este spălată cu vodcă. Dacă v-ați imaginat că această localitate este una micuță, situată undeva pe malul unei ape, unde liniștea și curătenia domnesc, ei bine, chiar așa și este. Are o populație de doar 10.000 de oameni, însă, în timpul verii, în acest loc vin foarte mulți turiști germani atrași de frumusețea plajelor din regiunea Hanabukten. În august și septembrie, aici au loc așa-numitele serbări *Eel-parties*, la care se beau cantități considerabile de *schnapps* și, bineînțeles, vodcă Absolut.

Respect pentru mediu și pentru tradiție

Atunci când a fost construită fabrica a fost gândită respectând o condiție de bază, aceea de a fi *environmental friendly*. De fapt, respectul pentru natură este o regulă păstrată cu sfințenie în țările din

nordul Europei. Totul a fost pus la punct, astfel încât să se respecte regulile europene în materie de mediu și dezvoltare durabilă și, în același timp, acesta să se îmbine cu tradiția mării care are o vechime de peste 400 de ani. De fapt, moștenirea lăsată de precursorul a ceea ce astăzi numim Absolut Vodka (Absolut Rent Brännvin) se regăsește în fiecare sticlă produsă astăzi. Lars Olsson Smith, cunoscut și ca *Regele vodcăi*, a creat în 1879 această băutură, iar în medalioul de pe fiecare sticlă se găsește și acum portretul lui. Fiecare membru al acestei familii numeroase este distilat de câteva sute de ori până ajung să fie numite Absolut vodka. Așadar, Absolut Peppar, Absolut Citron, Absolut Kurant, Absolut Mandarin, Absolut Vanilia, Absolut Raspberri, Absolut Apeach, Absolut Ruby Red, Absolut Pears și Absolut Mango trec printr-un proces de distilare patentat de

Absolut

Dacă numele unei băuturi este *Absolut*, atunci poate că ar trebui să vă provocăm imaginația pentru a-i găsi singuri atribute potrivite. Dar mai întâi ar trebui să gustați, apoi să savurați această licoare care vine tocmai din Suedia și care este vândută ca un produs premium pe 126 de piețe din întreaga lume. Orice combinație cu alte ingrediente este permisă, veți fi fascinați nu doar de gust, ci și de culoarea obținută. Este un fel de concurs al aromelor la capătul căruia veți avea, cu siguranță, ceva bun de băut în pahar.



L.O. Smith și nu au nici un pic de zahăr adăugat. Un alt exemplu de respect al rețetei originale, atât de important și de prețuit în această industrie!

Un proces special de distilare, invenție proprie

În fiecare zi, la fabrică, ajung 600 de tone de grâu care sunt curățate și procesate într-o moară ce are o capacitate de 18 tone pe oră. Ceea ce se obține este amestecat cu apă pură de izvor pentru a rezulta o pastă care este încălzită timp de trei ore la temperaturi de 90 de grade Celsius. Căldura face să iasă din bobul de grâu amidonul și zahărul și, în același timp, omorâie orice fel de bacterii. Înainte de a începe procesul de fermentare, pasta este răcită și turnată în niște vase imense numite fermentatoare unde se lasă două zile. Se adaugă drojdie pentru a transforma zahărul în alcool. Apoi, începe distilarea, în urma

căreia se obțin cam 150.000 de litri de tărie în fiecare zi la distileria Nöbbelöv de lângă Åhus. Această metodă a fost inventată de L.O. Smith, este numită „distilare continuă”, iar pe durata sa orice impuritate este eliminată. Ceea ce rămâne în urma acestui proces conține apă, proteine și fibre și este numit de localnici „stilaj”. Cam 1.500 de tone de stilaj sunt produse aici în fiecare zi, ceea ce poate hrăni cam 30.000 de vaci în fiecare an.

Sticla, un atu al brandului

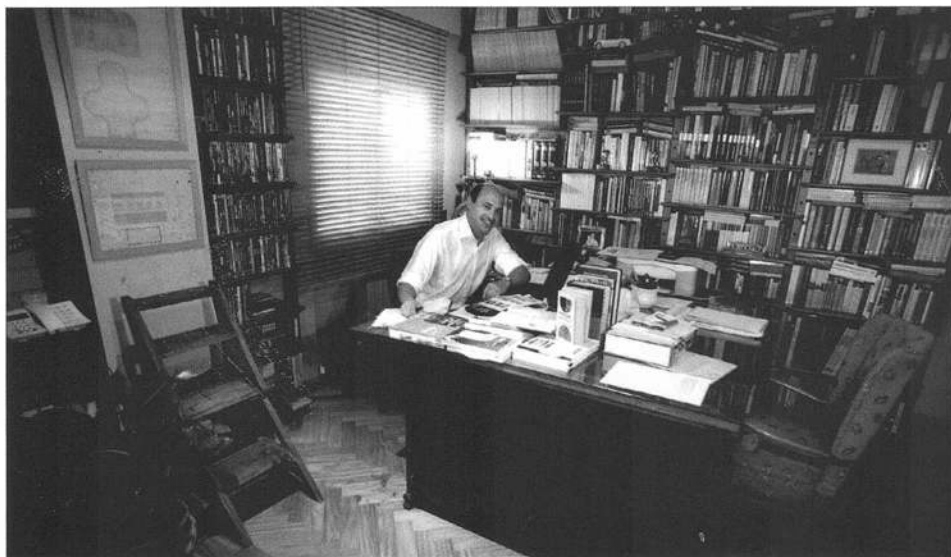
Succesul de piață face ca astăzi să se producă 600.000 de sticle de vodcă în fiecare zi. Tot în fiecare zi, cam 12 camioane sosesc la fabrica din Åhus încărcate cu sticle. Acestea sunt parțial produse la Limmared, nu departe de Åhus, dar și în Franța. Fiecare recipient este inspectat manual de două per-

soane pentru a se asigura că nu au nici o imperfecțiune. Spălarea acestora se face pentru ca nici un fel de alte particule să nu rămână înăuntru înainte de umplere. De-a lungul traseului de îmbuteliere, mai sunt executate încă vreo câteva verificări automate, iar la final, se mai face una manuală, de această dată. Încă de dinainte de a se începe producție, se știe unde va ajunge fiecare sticlă. Cel mai delicat moment este cel când acestora li se aplică medalionul care îl înfățișează pe L.O. Smith.

După ce dumneavoastră rupeți acest „sigiliu” al mărcii și desfaceți dopul, vă puteți înscrie în acel concurs al aromelor de care vorbeam la început, pentru că deja ați pășit în lumea *Absolut*, unde totul este permis. Mai ales savurarea gusturilor și combinarea ingredientelor...

text: **Raluca Șeinoiu**

Eric Frattini, expert în spionaj internațional, vine la București



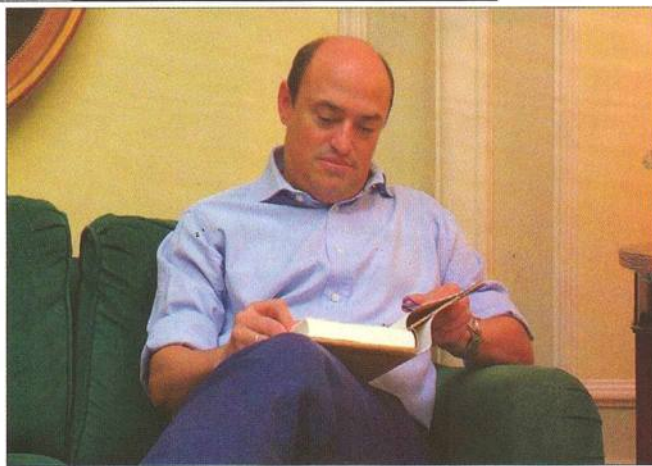
Recunoscut datorită experienței sale în spionaj internațional și în problemele Vaticanului, Eric Frattini a oferit cititorilor o scriitură clară, provocatoare, și cu o mare doză de intrigă și suspans. Două dintre romanele autorului, *A cincea poruncă* și *Sfânta Alianță*, care abordează astfel de teme, vor fi lansate în România de către *Tritonic Grup Editorial* la Târgul de carte *Gaudeamus 2008*, iar alte două (*KGB* și *MI6*), tratând tot subiecte legate de spionaj, au fost lansate deja la aceeași editură. Scriitorul va fi prezent între 20 și 25 noiembrie în România pentru lansările volumelor. Ca un preambul la aceste evenimente, *Flacăra* vă oferă un interviu incitant și revelator cu omul care își propune să dezvăluie secretele serviciilor care preferă să stea în umbră.

De ce serviciile secrete?

– Încă de la începuturi, serviciile secrete au operat de cealaltă parte a liniei de graniță marcată de democrații și de constituții proprii. Au lucrat cât s-a putut de ascuns. CIA, KGB, MI6, MOSSAD, actualul FSB rusesc au realizat operațiuni în afara legii în apărarea unor valori despre care ei credeau că trebuie să fie apărate, cum ar fi: stilul de viață american, comunismul sau iudaismul. Ar fi potrivit să spun aici faimoasa glumă a lui Allen Dulles: „CIA ar trebui să schimbe **Lumea Nouă** într-o lume mai bună, care ar putea accepta ca cineva să comenteze acțiunile greșite”. Întotdeauna spun că nu există operațiuni ale acestor servicii fără o decizie politică. Am luat această decizie, de a scrie despre serviciile secrete, pentru a dezvălui lumii lucrurile ascunse pe care le au toate serviciile de inteligență.

Cât de mare este influența serviciilor secrete astăzi, și ce corelație există între acestea și conflictele sociale și politice?

– Influența este uriașă, și ea exista înainte și după 11 septembrie. 11 septembrie a scos la iveală lipsa de colaborare între FBI și CIA; Atentatele din 7 iulie din Londra au evidențiat lipsa de colaborare între MI5, MI6 și Scotland Yard; Cele din 11 martie din Madrid au evidențiat slaba funcționare a CNI, Poliția Națională și Garda Civilă. Înainte de 11 septembrie, serviciile de spionaj erau foarte interesate de spionajul tehnologic prin sateliți, uitând de spionul clasic cu pălărie care ajunge într-un bar pentru a strânge informații. Astăzi am revenit la asta. Astăzi e nevoie de mai mulți spioni și mai puțini sateliți. În Spania, de exemplu, sunt recrutați agenți care vorbesc limbi din țările con-



Eric Frattini crede că SRI și SIE sunt printre cele mai bune servicii de informații din Europa

cunoscute pentru securitatea națională a Spaniei.

Se știe că ați scris biografia lui Bin Laden înainte ca el să devină subiect de interes internațional. Cum v-a venit această idee?

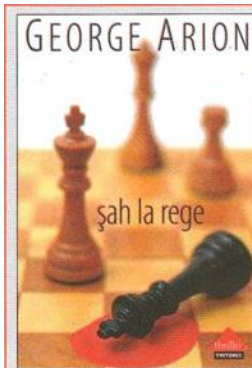
– În 1997, așteptând într-un aeroport în Viena, am citit o mică știre în care era vorba de un milionar saudit bănuțat că ar fi implicat în tentativa de asasinare a președintelui egiptean Hosni Mubarak. Am început să îl investighez pe acel Saudit pe nume Osama Bin Laden. Am

cunoscut structura Al-Qaeda, forma de finanțare, atacul lor, formarea de celule și rata de penetrare a acestora în societățile occidentale, cât și cine era Bin Laden, bunicul său și tatăl său. După 11 septembrie, mulți editori au început să-mi ceară să scriu o biografie a lui Osama bin Laden. Ca anecdotă trebuie să vă spun că în luna mai 2001, cu patru luni înainte de 11 septembrie, am oferit o biografie a lui Bin Laden unei mari edituri care mi-a respins-o întrebând: „Cine-i tipul?”

Ce ne puteți spune despre Serviciile de informații din România?

– Serviciile de informații și securitate de la fostele țări ale blocului estic au fost obligate să își depășească trecutul comunist și să devină servicii de securitate democratice și constituționale, care să funcționeze pentru siguranța propriilor cetățeni, și nu ca o armă de securitate împotriva lor, cum s-a întâmplat cu Securitatea sau cu KGB-ul. În acest caz, SRI și SIE au devenit în scurt timp unele dintre cele mai bune servicii de informații din întreaga Europa.

interviu realizat de **Bogdan Hrib**
foto copyright **Angel Colina**



Șah la Rege

Romanul lui George Arion *Nesfârșita zi de ieri* (apărut pentru prima dată în 1997 și reeditat în 2002), vede din nou lumina tiparului la editura *Tritonic*, sub un alt titlu – **Șah la Rege**. Un thriller a cărui acțiune se desfășoară pasionant pe două planuri, care, până la urmă, se intersectează, în cel mai fierbinte punct. În primul plan este urmărită o tentativă de asasinare a Regelui Mihai în timpul vizitei de Paști în România. Spioni, asasini, agenți speciali se confruntă într-o înclăștare pe viață și pe moarte. Miza jocului lor periculos este uriașă, iar tensiunea care se acumulează e formidabilă. Iar în fundal se conturează destinul dramatic al unui ziarist care, fără voia lui, este implicat în această conjunctură primejdioasă, contribuind decisiv la rezolvarea ei. Însă prețul plătit e imens...

Restaurante în care stai
ca-n sala de așteptare, baruri
cu muzica patronului, meniuri
cu flegme dedicate, vin cu apă de
chiuvetă inclusă, veceuri cu zoaie
și săpun cheia, note de plată cu beri
necomandate, concerte cu mână
la portofel, expoziții cu fripturiști,
filme cu semințe în cap, party cu
lumina aprinsă.

Întreabă-ne pe noi întâi.

www.zinesinoua.ro

Ghidul de ieșit prin țară

Unii, nominal

în tranziție

ZZI



ep. 70



WWW.

BESTTOURISM

.ro

prietenul vacanțelor tale

- oferte de sezon
- exotice
- Craciun, Revelion
- schi
- bilete de avion
- rent-a-car

BEST
Tourism

*cel mai actualizat portal
de turism din Romania*

Frumusețe și business, cu un singur click.



www.oriflame.ro

Dorești să comanzi produsele noastre sau să te înscrii, dar nu știi ce ai de făcut? Acum este simplu, pentru că îți aducem lumea Oriflame la un click distanță.

Accesează www.oriflame.ro și descoperă surpriza pe care ți-am pregătit-o. Pentru că dorim să venim în întâmpinarea dorințelor tale, îți punem la dispoziție o nouă metodă prin care să comanzi produsele noastre, dacă nu ești înscris(ă) sau dacă nu cunoști un reprezentant Oriflame.

Poți să comanzi direct produse sau poți să îți exprimi dorința de a te înscrie în calitate de client direct

Ce trebuie să faci ?

Accesează, din pagina principală Oriflame, banner-ul "Comandă aici" pentru a pătrunde în universul Oriflame. Te rugăm să citești cu atenție mesajul din dreptul formularului, pentru că, în felul acesta, vei ști ce ai de făcut. Alegerea îți aparține. Oricare va fi aceea, te asigurăm că este corectă.

Te așteptăm pe www.oriflame.ro.

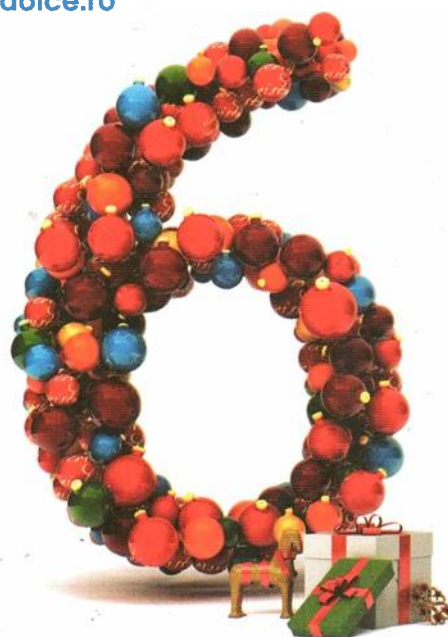
**Îți mulțumim pentru că ai ales
oriflame o lume și pentru tine**

O ofertă ca în filme!

Abonează-te la Romtelecom Dolce și primești:

- **6 luni GRATUITE** la pachetul de bază Variety Special, dacă ești client Romtelecom Voce sau
- **50% reducere** în primul an la pachetul de bază Variety, dacă nu ești client Romtelecom Voce plus
- **6 luni GRATUITE** de MAXPAK cu HBO, HBO Comedy, Cinemax și Cinemax 2

Detalii la 1930 și în magazinele Romtelecom.
www.dolce.ro



Acum pentru
4 televizoare!

LUNI
ABONAMENT
GRATUIT

